

کلیوال ژوند

د پردی تر شام رازونه

آدبی گیسی

Ketabton.com

لیکول: محمد نعیم وردک

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنە

کلیوال ڙوند (د پرديٽي تر شارازونه)

د کتاب نوم:

ادبی کیسپی

مضمون:

محمد نعیم وردگ

لیکوال:

نعیم جان بودا

مخ پانه(فسبوک):

انجنيز صفت الله فضلي

انلاين چاري:

۱۴۰۱ هـش

کال:

پیل —

{زنچو}

زن چو کلمه مې له ماشومتوبه، وخت ناوخت ڈېرہ تر غوربو تېرہ بېرہ کېدە،
ان د جومات په تبى د سپینبریرو له خولې رانیولې، د ټوانانو تره جرو چې
یو بل ته به یې د بغيرتی د سمبول په حیث کاروله؛ حتا د ھینو خبرو، یا د
ھینو کارونو په کولو سره به مې انا په پلار پسې هم زن چو ناره کوله.

خو بیا هم تر ڈېرہ وخته یې پوره په معنا نه پوهېدم، صرف دومره اخذ مې
ترې کوو، د چا په باب به چې زنچو نوم واخیستل شو، تر پامه به مې یو
قسم بې غيرته، یا د ھینو په اصطلاح دوس راغلو، نور به مې چې هروخت
دا سړی لېدو، د نموری د مشري او شخصیت په اندازه خیال به مې نه پرې
راتلواو. خه سر مو خوربوم، دلس یولسو کالو په عمر ورم؛ چې کشر کاکا ته
مو واده وکرو؛ کاکا مې هم د خپلې بنځی سره، د اصلیلو غیرتی پښتنو
مېرو د معیار خلاف یعنی زنچویی ژوند پیل کرو، هېڅ سیاست یې نه
ورسره ساتلو، تل به یې توکې ورسره کولې، سره خندل به یې؛ هر راز او
مشوره به یې ورسره کوله، د هر قسم اشتیباها تو او وران کاري په مقابل
کې به یې بنسنه ورته کوله، یوه ورئ یې لغت نکړه، نه یې یوه خپراخه ترې
تېرہ کړه، بر عکس لا به یې د انډک ناروغۍ له وجې ډاکتر ته روانه کړي

وه، خه وخت به يې چې زړه شو، د پلار کره يې د تلو اجازه ورکوله او همداسي د کور په زنانه يې کارونو کې به ورسره مخ او استرو، لکه د اطاقونو جارو کول، لوښي مینځل، حتا یوه ورڅه مې ولیدو بنځۍ يې خانه ټکاني کوله، ډوډي ده پخه کړه.

خلاصه د کاكا دې قسم بېغیرته سیاست غوره کولو مې عمه ګانو ته خوند نه ورکوو؛ اگر چې کاكا مخکې له واده او وروسته له واده دخپل بهر کارونو سربېره د کور په کارونو کې د عمه ګانو سره مې هم پوره مرسته کوله؛ هر پېړلی دخانه ټکاني په وخت سیند کې د قالینو مینځل د کاكا په غاره وو؛ د درندو کالیو؛ بسترو؛ الماريو ایستل، نتستل او همداسي د ضرورت په وخت کې به کاكا دائم حاضر وو، خه غاري بندې کرم.

خو دخپلې بنځې په وړاندې يې د کاكا داسې رویش تر ما، زما تر مور، انا؛ خویندو، پوري چاته خوند نه ورکوو؛ خاصتاً عمه ګانو ته.

کانه یوازې دا چې د بنځې سره همکاري کوله، بلکې یورانو، ندرورانو او یا هم د کور نورو فرد فرد غړو ته يې په خاص درناوي هم نه وه قایله کړې، چې دا هم د اصيل غيرتي مېړه مهمه ځانګېرنه وه؛ خو متصرفانه زما کاكا کې يې کمی وو؛ همدا کمی سبب شو په کاكا د زنچو نوم سور شو، آشپزخانه کې هلتله او دلتله به د بنځو له خواګپ پرې جوړ وو؛ پسې خندل

به یې، که خه هم ظاهراً گپ وو؛ خو په عین حال کې د کاکا او بنځه سره یې
یو قسم د ډېر قوي تضاد بوي هم تري راتلوو؛ اما کاکا تر ډېره ئان نه
پوهو؛ د بنځي سربېره یې د کور د تولو غرو سره د پخوا په څېر عادي ژوند
او مينه کوله. خو دا چې په مقابل لوري کې د پخوا په شان نه جذبې ده،
کرار کرار یې د کاکا فکري مسیر هم بدل کړو؛ له دې وروسته د کورنۍ
دبئو تر منځ له زنچو پرته د کاکا بل نوم چانه پېژندو؛ د زن چو بنځه؛
د زن چو بیونت، د زن چو زوی، د زنچو لور؛ زن چو راغلو، زن چو لارو او
هم د اسې.

لنډه دا چې، دې حالت یونیم، دوه کاله نور هم دوم وکړو، بلا خبره کاکا
بېل شو، ئان ته ژوند یې پېل کړو. له دې وروسته نو د کور خوان زه شوم،
په دې وخت کې به مې کله کله د کورنۍ لخوا د واده خبره هم یادې ده؛ خو
ددې خبرې په یادې دو سره به زما په زړه کې د خوشحالۍ تر خنګ دا خبره
هم تاو شوه؛ چې زه باید ډېر بیدار وم؛ تر خو لکه کاکا زنچو مې نکړي،
هسي نه په ما باندې هم د زن چو نوم سورشې، هر ئای د کور د بنځو پس
پسک او خنداګانې وي، کور کې زما هم هر څه د زنچو په نوم یادېږي،
خلاصه ورځ تر بلې دواده خبره ګرمېده، ان تر دې چې یوه ورځ راغله، دا
زېږي هم راباندې وشو، بره کلا کې د سر معلم فاروق کشره لور (بساپېږي)

یې راته وکړه؛ ډېر خوشحاله شوم، واقعاً بې جوړې نېټکلې، او با ادب
نجلۍ وه؛ مالیسه کې لیدلې وه، زه چې له لیسې فارغې بدم؛ دالسم صنف
کې وه. خو په هر حال چې خبره بل خوا لار نشي، رائحه د کیسپی دوام ته،
نجلۍ یونیم کال نامزادې د پلار په کور کېناسته؛ پس له یونیم کال نه مو
د واده مراسېم و نیول، میلمانو ته د غرمې تر ډودې ورکولو وروسته شپږ،
اوه موټره نارینه او بنځې په ناوې پسې په ورا ورغلو، د بنګېری کورنې
او دوستانو مو په خورا اخلاص میلمه پالنه وکړه، که خه هم ډودې مو
خورلې وه، اما دوئ د دوهم حل لپاره بیا راباندي و خوره، چای مو وختنېو،
بنې خوشحاله شبې مو تېرې کړې، خوله بده مرغه دې اخيړ کې چې د
راوتلو په حال کې و، دروازې ته نژدې وم، خولا راوتلى نه وم، چې تر شاه
مې دخويندو او عمه گانو د ناوې دخويندو او کاکا د لورگانو سره جنګ
شو، پوه نشوم چې جنګ په خه وو، خو چغ او پوغې په ډېر جګ شو،
شاوخوا خلک یې په بامو راودرول؛ بلاخېره د نرانو په ګوانېدو جنګ
خلاص شو، ناوې مو راویستله موټرو کې راسواره شو؛ په لارو به د ناوې
دسلګیو غږ کله، کله لږ ډېر جګ شو، زموږ نېټو به پټکه پرې وکړه واپس
به یې غلې کړه؛ بلاخېره خپل کورته راویستله؛ نور نو زما ټول تمرکز په
دې وو؛ چې باید ډېر هونښيار اوسم، تر خودا سې کوم عمل سر رانه ونه

وهي، چې د زنچوګانو لورته مې کې کابي او دا مې هم اورېدلې و، چې هروخت به له اوله قدم پوخ ایبردي، که یو ئحل ورخ ابو درنه یورو، بیا یې نشي راتنگولي، همدا و، چې د بناپېرى په وړاندې مې سر له لمړۍ شپې د چنګيز په شان خورا بې ترحمه، تند او تريخ دریئ غوره کړو، که خه هم پورته مې یادونه کړې بناپېرى په بـکلا، حیا، انسانيت کې جوړه نه درلوډه؛ اما دلته ما په ټول توان کوشش کولو چې خپل ربستيني احساسات پت کرم؛ د دروغجنو حرکاتو په مت بناپېرى ته یې ځان زماله دیدګاه هسي یو په پزو را بار وښيم؛ هري خبرې ته به مې یې رد او غوابن ماتونکي جواب ورکوو؛ په عين حال کې مې لحظه په لحظه دا هڅه هم کوله چې د بناپېرى په وړاندې له ترينګلى جدي سياسته مې د کورنۍ نور غږي هم خبر شي؛ تر خو چې غيرت او مېړانه مې وستايي؛ نو ئکه مې ده رئل بناپېرى تهدیدونکو، ريونکو الفاظو سره غړ جګه وو. بناپېرى هم وخت ناوخت له هري موقع نه په استفاده کوبنېن کوو؛ چې وضعیت مې بدل کړي، په شونه مې موسکا راولي، خو دا چې زه له ماشومتوبه د زنچو نامه نه وېړدم، او د ځان ترې ژغورلو په لته کې وم، د دغې ساعت او ورځې لپاره مې فلانونه جوړول؛ زړه کې مې وېل:

- فکر نه کرم چې د خور په شنه کانې دې او به زېښلي وې.

خلاصه؛ نجلی تر کال یونیم کال پوری په دی هخه کې وه؛ بلا خېره نامېدە شو، کرار کرار يې له دې هخې لاس واخیستلو؛ په دې وخت کې نوزما او دې بچې سربېرە يې دټول کور خدمت هم ور په غاره وو، د یورانو، ندرورانو لېورو او کلا د یوه ډله ماشومانو په نوکرى کې سر په تلاق اوښته، د کور دېنځو ورته جوړ کړي قانون له مخې په هرو څلورو میاشتو کې به یوئل دشپېرو شپولپاره دپلار کورته تلله، خو دا شپېرې شپې به يې هم په موږ تر شپېرو میاشتو ډېرې وغمبدې، نه به مو پاکې جامې وي، نه به لوښی لرګی په ئای وو، نه به ډوډی په وخت وه؛ ګیلاسونه به په برنډو رغې بدل، حتا دا شپې ورځې به مو بستري هم شپه، ورڅه هوارې پرتې وي، ماخوستن به پرې ننتلو، سهار به ترې جګېدو؛ شپېرې شپې پس به چې بنای پېرۍ راغله، هرڅه به سم شول، دکور نظام به دېخوا په څېر شو؛ دې او بچیانو به يې دپلار په کور کې خه نوې جامې هم پیدا کړې وي؛ لنډه دا چې بنای پېرۍ شپېرې کاله په پورتنې چاوکات کې تېته وچلېده، پس له شپېرو کالونو يې پوچشم رواني تکلیف پیدا کړو او سربه يې رېبدېدو کله، کله به يې یو لاس او خوله هم کړې بدل، خو بیا هم بنه وه، خه زما، خه د کور د نورو غړيو د فشار او تهدید په زور يې تر خپل مخکنې مسوولیته رسېدګي کوله، ان تردې چې یو کال بل هم تېرشو، اگر چې یوئل يې دپلار کره

دشپو په وخت کې پلاردوا هم پرې کړې وه، خوښه نشوه مرض يې لا پسې زیات شو؛ نور يې نو دکور تر ټولو چارو پخوا غوندي په وخت او منظمه رسیدګي نشوای کولی، که خه هم د تهدیداتو فشار د مخکې په پرتله خو چنده پرې زیات شو؛ هر چا به د مکرجنې ګیدړې ناره پسې کوله، خو ګیدړې بیا هغسي منډه ونه کړه، حتا له خپلو ماشومانو يې هم لاس واخیستلو، ببر سرونه، خیرن پیرن به ګرڅېدل، کامل يې په وړاندې تغیر وکړو، هغه خبرې ترې ولاړې، خنګه چې مخکې به يې د کور د نورو کارونو سره د خپلو ماشومانو نظافت، تربیه، او صحت ته پام کوو، له هري موقع نه په استفاده به يې الف، ب، ت... ورته بسودل، سپاره به يې ورته وېله؛ يعني کاملاً يې رنګ بدل کړو، موږ له هري لارې کوشش کوو، چې بېرته يې مخکنې حالت ته و ګرڅوو، یوه به وېل ډاکتر ته به يې بوئو، بل به وېل نه مکر کوي ناروغه نه ده، چا یو خه وېل، چا به بل خه؛ خو تر خو چې یوې ټول منوونکې پرېکړې ته رسېدو ډېرې شپې ورځې نوري هم تېرې شوې لا تېرېدې، تردې چې یوه ورځ موږ ټول په برنډه ناست وو، چای مو خببلو، ګپه مو جوړو، بنا پېرى تر برنډه لاندې د وني بېخ کې لوښي مینځل، یو وخت د لوښو شرنګو او پرونګ جګ شو؛ چې ور ومو کتل بنا پېرى د لوښو منځ کې را پنګه وه، سر يې وني ته ورڅرمه؛ دغورو

او بو ڏنڌ کې اینپی و. ورترف مې کړل؛ په غږ کې مې راواخیسته، په برنڌه مې واچوه، خټې مې یې له مخ نه پاکې کړې، مور مې غږ وکرو: یخې ابوه پرې واچوئ، ضعف یې کړې، نسه کېږي! دمورد امر سره سم خو کوزې او به مو پرې واچوې، لنڌه خوشه مو کړه، خوراپه حال نشو، لا یې په خوله سپین کپ و درېدو، رنگ یې تور او شین کېدو؛ بله چاره نه وه، زموږ گونډی ڈاکتر ادریس ته مې زنگ وو هلو؛ خیر د یوسی ڈاکتر په منډه ځان را ارسوو؛ چې بنا پېری بې ولبده و بل یې:

- وضعیت یې نسنه دی، عاجل یې یوې مجھزې شپفاخانې ته ورسوئ؛ مبایل مې تیار لاس کې وو؛ د داود استاذ نمبر مې او کې کړه؛ موضع مې ورسره شريکه کړه؛ کوري یې ودان پنځه دقیقې نه وي وتلي چې له موټر سره یې را ارسېدو؛ زر، زر یې چوکۍ چپه کړې، ما تر بنا پېری غږ لاندې کړه موټر ته مې دننه کړه،

د زنانه پایوازې لپاره مې د کاکا نسخې ته غږ وکرو؛ د کاکا نسخه له یوې خوا د شپفاخانو په قانون او رواج پوهېده؛ بل خوا یې کابلې ژبه فارسي زده وه. اګر چې ماسره بېخې نه وه جوړه، مګر بنا پېری ډېره په ګرانه وه؛ ډاډه وم چې راسره ئې.

کلیوال ژوند (د پردی تر شا رازونه)

ادبی کیسپی

لمړي سر کې یې چې کیسه ذکر شو، دا مې د همغه زنچو کاکا بئه وه؛
ما به کاکا ناوي ورته وبل. خو په هر حال را خم خپلې خبرې ته؛ موټر حركت
وکرو، کاکا ناوي د بناپری سر په خپل زنگانه تکیه کرو، زه یې هم تر
خنګ ناست وم؛ تر د بستې ټوب تېر شو، دورانی ته نارسیده موټر جمف
وکرو؛ د بناپری له سره تاو تیکری و بنویدو؛ په ککره کې یې دیوی روپی
په اندازه یا خه زیات د سر سپین پوست بشکاره شو، وینته ترې ختلی وو؛
کاکا ناوي ماته وکتل وو بل:

- دا کار ستا دی؟

ومې وبل:

- نه، خدايزده چا پرې شکولي؛ د کاکا بئه خپل پلو ور پورته کرو؛
اوښکې یې پاکې کړې، نور یې غږونکړو.

لنډه دا چې ساعت، نیم ساعت وروسته کابل ته ورسیدو؛ د دارلمان په
سرک پراته د استقلال روغتون عاجل شبھې ته مو ور دننه کړه، ډاکترانو
عاجل خپلې خپرنې پیل کړې؛ یوې ډاکترې چې اوکسیجن ورته بسته
کول، کاکا ناوي ته مې یې مخ ور واپوه کړل یې:

- مور دې ده؟

کاکا ناوی په ډکو سترگو، ورغبرگه کړه:

- نه بېچاره مې دلور په ځای ده، هسپی مې مور غوندي بسکاري.

تر او کسجن او سیروم بسته کېدو وروسته سرطبیب ووبل:

- ترڅو د معایناتو نتیجه رائی مريض مو د عاجل بسته پنځم اطاق ته یوسوئ، د ډاکتر د امر مطابق پنځم اطاق ته ولارو؛ بنماپېږي مو له تذکري نه چېرکت ته پورته کړه، ما د چفرکت له یوې، کاکا ناوی له بلې خوا د بنماپېږي تر خنګ لړلړ خانونه ورتکي له کړل، بنماپېږي لا همغسي بې حاله پرته وه، په تندی یې څاځکي څاځکي خولې ولارې وي، کاکا ناوی خپل د سکول ته لاس کړو، کاغذې د سمال یې راونې کو، د بنماپېږي خولې یې پېړې وچې کړې، تقریباً یونیم ساعت ووتو؛ مانبام وو؛ غونښتل مې بهر چېرته لمونځ وکرم؛ چې راجګ شوم په وره کې ډاکتر په مخه را غلو دری څلور ورقې کاغذ؛ یو د کېږي عکس یې لاس کې وو؛ ووبل یې:

- د بنماپېږي پایواز یې؟

زرمې ووبل:

- هو

راجبرگه یې کړه:

- په خواشنی سره مريض مو جگرخون شوی عصبي سقطه يې کړي،
د علاج ورنه دی، خو ترڅو چې ساه پکې شته همدلته دې وي.

خدای ج شته د ډکتر خبرو سخت بد تاثير راباندي وکړو، واپس راتاو
شوم، چې کتل مې د کاکا بنهئې خپل انګۍ د بناپېږي په انګۍ اینېښی وو،
ژرا يې ستونی کې بنده کړي وه، غتې غتې سلګۍ يې کولې،
زما په لیدو يې سر راپورته کړو، ووبل:

- اوس دې زړه نسه شو؟ په خويندو او عمه ګانو دي هم زېږي وکړه!

غږ مې ونه کړو، پته خوله له اطاقه ترې راوتلم؛ کورته مې زنګ وکړ؛ د
ډاکټر خبره مې ورتله وکړه؛ ترڅو د جنازې تیاري و نیسي، خلاصه همغه د
ډاکټر خبره شوه؛ د شپې تر یولسو بجو ژوندې وه، په یولسو بجو يې درې
څلور سلګۍ وکړي، بناپېږي ختمه شوه، لنډه به يې وايم، سهار وختي مو
جنازه د کور په لوري بار کړه؛ ترڅو رسبدلو د جنازې ټول ترتیبات نیول
شوی وو؛ د بناپېږي پلارګنۍ هم را رسبدلي وه، بلاخېره جنازه وشهو،
د بناپېږي جسد مو يې خپلې پلارګنۍ ته تسلیم کړو، موټر په روانې دو
وو؛ په جنازه پسې راغلې بنهئې زموږ له دروازې وتلي ژړل يې، د بناپېږي
مور غږ پرې وکړو:

- مه ژارئ شکر چې ددې دوزخ نه مې کلمې راتولې شوې.

دبخو د ژړا غږلا جګ شو، په ژړا ژړا موټر ته وختې ولاړي.

زمور مېلمانه هم کرار کرار ولارل، تر یوې هفتې مې دومره پام نه وو. پس له یوې هفتې مې ورڅه تر بلې زیات د بناپېرى کمی احساسه وو، د زمان په تېرېدو سره، هغه د کورنۍ نجینې چې بناپېرى مې ترې قربان کړه، ځینې یې واډه شوې خپل خواړه ژوندونه یې پیل کړل؛ څه یې چې پاتې وې، هغو په مخ بل پوست هوار کړو، د بناپېرى د وخت اخلاق او نزاکت یې پاتې نه شو، حتا تر دې چې د (شیرین آغا) په ځای به یې (شین آغا) غږ را پسې کولو؛ بلاخیره خبره ان تر دې راورسېده چې د مهمانخانې تر څنګ یونیم اطاق ته یې د خپلو وړو یتیمانو سره را بېل کړم، اتي مې بلکل چا په طرف هم نه راکتل، هر څه یې را پرېښو دل، دخان سربېره، د وارو بچیانو خدمت مې په خپله غاره شو، د سرګرو لو ته نه ووم وزگار.

تاسو باور وکړئ، هغه بوتان مې چې بناپېرى به په هرو دوه دری ورڅو کې یو ټل رنګول، نیم، نیم من خاورې مې پکې کشکولې؛ دجامو وظو خو مې له سره نه پېژندو، هغه بچیانو مې چې سپږې وکړې؛ او همداسي ډېرې نوري کیسپې چې دلته یې یادول مناسب نه ګنډ شرم دی، تېرې به پرې کېږدو. خو صحیح عقل مې هغه ورڅه راغلو چې حاوېلی منځ کې

ناستوم، د زوی له مرداری ډک پارتوګ مې مینځلو، هاخوا کړکۍ ته مې
چې پام شو، د کلا بسحې له خندا راته شنه تبې وې.

پای

{په نشه کې تېشە}

یوې نجلی ته مې سترګک ووھلو، البتہ په داسې حال کې چې دخینو نورو ورخو په شان دا ئل هم له دندې وختي کور ته راغلم، خپل کورنۍ موټر کرولا مې د تکسي په حساب، بشار ته د چلولو لپاره ويستلو، په لمړي قدم کې مې له خپلې استادګاه (کارتہ سخی) له چاراهي یو دربس پورتہ کړو، د دارلامان په سمه کې د کیور روغتون په مخکې مې بنکته کړو، ددې تر بنکته کولو وروسته مې د بل دربس مندلو په پار موټر د همدي روغتون تر مخ د سرک په خنډه ودرولو، له موټرنې بنکته شوم، خو لحظې یې تر خنګ ولاروم، واپس د موټر په سیټ کې کیناستم، شیشه مې ټیټه کړه، خه وخت وروسته مې هاخوا د روغتون د دروازې تر خنګ دېوائل ته د پندو ناستو بنخوا او نرو مینځ کې یوې ډېرې بنکلې نجلی ته پام شو، چې سترګې یې راکې خښې کړې وي، که خه هم تور عربی حجاب یې کړې و، سرت پایه ټوله پکې پته وه، یوازې دوې سترګې یې بنکاربدې، خو یوازې همدي دوه غټو غټو، تور او سپینو پاكو بانورو سترګو یې د ټول بدن د خورا بنکلا نماینه گې کوله، دبلګې په بنه، د ډاکټر نجیب الله د واکمۍ په محال موكه کومه مستنده ويديو کې د ميرمن بنماپيرۍ نغمې سترګې ليدلې وي؟ يعني هغه وخت چې په جوش د

خوانی کې وه، ممکن دا يې خه ناخه په ئای تشهه وي، خو په هر حال، تر ڏېره مې ڄان نه پري پوهولو، صرف دسترگو تر کونجو مې څارله، نجلی هېڅ بلخوا سترگې نه اړولي، د خه وخت تر تېرېدو وروسته راجګه شوه، ماته په کتو، کتو، نژدي مې تر څنګ تیره شوه، وړاندې له یوې کراچۍ نه يې د لسو که پنهو روپیو خه شی را واخیستل، واپس راوګرځډه، بیا هم په ما د نظر ساتلو سره مې تر څنګ تېره شوه، په همغه خپل ئای يې کیناسته، خولا يې هم د یوې ثانیه لپاره سترگې بلخوانه رانه اړولي، کرار کرار يې زما وينه هم ګرمه کړه، بلا خیره مخ مې وروارو نیغ په نیغ مې سترگې ورسره وجنګولې، نجلی زرنښته وکتل، د خلی په وسیله يې د Ҳمکې په ټومبلو ڄان مصروف کړو، نور دې د سترگو تر کونجو څارلم، تر خو چې ما ورته کتل، دې سترکې نه را اړولي، کله به چې زما پام بل خوا شو، دې به بیا تر نظر لاندې ونیولم، چې بیا به مې وروکتل، د تیر څل په شان به يې بیا هم ڄان هاخوا دېخوا غلط کړو، چې ګویا زما خوتاته هېڅ پام هم نه دی، له دې وروسته بیخی بسکاري شوه، مابه چې مزې لږ تکان هم و خورلو، دې به زر خپلې سترگې بلې خواته وارولي، تر خوزه يې ونه وینم چې ماته يې کتل، بل څل ما هم له چل نه کار ورته واخیستلو، تر ڏېره مې خوشې کړه، هېڅ ڄان مې نه پري پوهولو، خود مخکې ولار بل

موټر په شیشه کې مې تر تقيب لاندې وه، کله چې بنه راکې غرقه شوه، زر مې مخ وروارو د سترګې په سترګې ورلګبدو سره سم مې يو بنه کلک سترګک ورته ووھلو، خو دا ئحل سره د سترګکه نجلی هېڅ سترګې بلخوا وانه ړولي، تر ډېره یې سترګې زما په سترګو کې پاتې وي، حیران حیران یې راته کتل، ډېر وروسته یې خپل نظر ورتوول کړو، هاخوا د مشومانو د لوبو په لوري ې سترګې واړولي، مالا هم تقيبوله چې بیا هم راګوري یا کوم بل عکسل عمل بنئي، کنه؟ په همدي جريان کې دروغتونون دروازه خلاصه شوه، روغتون ساتونکي خلکو ته د روغتون داخل ته د نتوتلوا اجازه ورکړه، ډله نرا او بسخي پري ور روان شول، نموري نجلی له ګنه ګونې لبراګونبه شوه، د یوې شبې لپاره یې دېخوا پنه نیولي وه، تول خلک یې تر مخ کړل، داله اخیره پسي شوه، په دې سره ماته هم بنه موقع په لاس راغله، دروازې ته نارسيده، چې غالباً له مانه د دونيم، دری مترو په اندازه لري وه، له شانه مې غاره پسي تازه کړه، پرله پسي مې بل توخي پسي وکړو، نجلی مخ راواړو زما په خوا راروانه شوه، بنه نژدي راغله تقریباً د نیم مترا فاصلې په لرلو سره، په داسې حال کې چې زه ترجویچه دېخوا د سرک په خنډه د موټر په سیتې کې ناستوم، دا هاخوا پیاده رو کې مخامنځ راته ودرېد، بنه په جرات او حوصله یې کړل: قربان دې شم

زما ورور یې ولار شه خپل کار دې وکړه، فکر کرم زماله درته کتلودې
غلط برداشت وکړو، خود اسې نه ده، تاته په کتلو ځکه سترګو واکه رانه
واخیستو، تېر کا ل همدا شېږي ورڅې مې کت مټ، ستا په قد، ستا په
رنګ روغن، ستا په خیره یو ورور شهید شو، همدا یو ورور مې لرو،
نوري یې سترګې له اوښکو راه کې شوې، ژړا پري زور شوه، خبرې ترې
ولارې، د حجاب پیڅکه یې ورپورته کړه، تخته یې سترګو ته ونپوله، یوه
شیبه ځای په ځای ولاره وه، غټې غټې سلګۍ یې وهلې، که څه هم بنښه
مې هم ترې وغونښله، خو خدايزده ستونی یې سلګیو بند کړي و، که
وايې نه وربدل؟ غږ یې ونکړو، بلا خیره په همدي سلګیو سلګیو کې یې
مخ رانه وارو روانه شوه، چې واقعت شي زه یې هم ډېرسخت بې خونده
کرم، هېڅ ځمکې ځای نه راکولو، سرېيره ددې چې له نجلې سره د
مصطفروفیت په جریان کې مې د موټر د خرابی په بهانه دوه دری دربسه هم
څواب کړي و، خوله دې وروسته هم نور کار خوند نه راکولو، اتي له هر
څه تېر شوم، موټر مې راوګرڅولو، پښه مې پري ټینګه کړه، په یوه ټاپ
کې د دارالمان له ساحې را ووتلم، مستقیماً کورته راغلم، څه مې په
نجلې زړه بد و، څه مې د خپلو هېوادوالو خویندو میندو په وړاندې
داداسي پست او بې غیرته چلندا اختیارولو باندې خجالت وم، ځان مې د

خورا چیته‌ی انسانانو له جملې محسوسولو، تر دېره وخته مې د خولي

خوند داسې خراب و، لکه د ټولې دنیا مرداري مې چې....

پای

{narowg diحمل لري}

پس له دوه نیمو کالونو د سعودی عربستان له ستری او سختی مزودی کورته را غلم، ولې خنگه مې چې طمعه لرله، د کورنۍ له خوا مې هسي هر کلی ونه شو، د هيچا په خوله موسکا او خبره کې مې خوشحالی ونه ليده، د مجبوري له مخي صرف هغه ستری مشي او ئينويې په لنډو کې ورپسي دوهمه دودیزه د حاصل احوال پونستنه هم وکړه، نوريو قسم خاموشه خاموشی کور کې خوره وه، خه پيسې او توحفې مې چې راوري وي، هم خاص استقبال يې ونشو، بلخوا مې ميرمن (هوا) هم دېره سخته ناروغه وه، کېډه يې پرسېدلې، پښو کې يې هم لړ، لړ پرسوب بنکارېدو، وضعیت يې پوره خرابو، اما زه په تول کې د کور عمومي او ضاته فکر وړی وم، کله به مې په ئان شک شو، چې ګویا ما خوبه هم داسې کوم عمل نه وي کړي؟ ترڅو کورنۍ مې له ما خپه وي، یا به مې زړه کې راتېره شو، هسي نه نژدي دوستانو کې خوک مړه وي، له ما به خبره پته وي، هوا مې دېره وپونستله هېڅ راز يې په لاس رانه کرو، اصلاح ناروغى له وجې يې خبرې نشوی کولی، خو عین حال کې دومره ناروغه هم نه راته بنکارېده، داسې شک کېدو، لکه له ما چې خه پټوي، یا کلکه رانه مروره وي، لنډه دا چې تر یوې شپې زیات مې دا وضعیت ونشوی زغملى، جګ

شوم د کورنی ددی خاموشی او خفگان د علت پونبتلو او یو بنه ڈاکتر ته
د هوا د بولود مشوری په پار می دمور خنگ ته ورغلم، دی ته مخامخ
پوشتی ته کیناستم، مور می له خپلی مخی نه د منهو قاب راوښویو، کړل
یې: منه پوچه کړه، یوه می ترې راپورته کړه! د منه خورلو په محال مې
ورته کړل:

- موري! ددی کور او ضاء بېخې تغیر کړي، د هر یوه په خبره او سترګو
کې خورا خفگان او مايوسي نسکاري، خيرت خودی؟ په دې سره مې د
مور رنګ تور او شين شو، خو لحظې ساه نیولي وه، بلاخیره زمانه د پت
کړي، ډک زړه براس ته یې مخه ورکړه، په چیغو چیغو ژرا یې پیل وکړو،
لپه لپه اوښکې یې یخن ته راتوبدي، همدي چیغو او ژرا کې یې کړل:

- افرین په موږ کې چې تراوسه ژوندي یو، ولې خريمې دې څه درته ونه
وبل؟ واپس یې په خپل څواب کې کړل:

- نه چیرې وايې، هفو به تاته هم له شرمه ئان په مکرا او مریضی وھلی
وي؟ پسې زياته یې کړه: د پلار او نیکه درنه دروازه یې دې په غولو
ولرله، دوست او دبمن ته یې سپک او سپاند کړو، بیا یې آسمان طرف ته
دلasonو په لپه کولو سره کړل: یا اللہ ج اسماں راوارتیږي، نور ژوند نه

غواړو، په کومو سترګو به په دې کلی کور کې ژوند کوو، په کومو
سترګو به خلکو ته گورو...

زه هیران ورته ناست وم، همدي وخت کې مې کشر ورور جمال د مور
چیغې او فریاد اورېدلی و، اتاق ته یې سر رادنټه کرو، مور ته یې کړل:
بس کړه مورې ډېره مه ڇاره فشار دې جگېږي، بیا یې ماته مخ راورو:

- لالکه! ته رائه بېرون ته، مور پرېږد چې بېگاه یې هم فشار ډېر لورو.
پسې ورجګ شوم، مخامنځ اتاق ته نتوتلو، مخکې تر کیناستلو مې ورته
کړل:

- و وروره! دا خه کیسه ده؟

جمال کړل:

- ما کور کې وېلي و، چې دوې دری شپې لالک ته مه وايئ، ترڅو لېردمه
یې جوړه شي، ولې دا چې تاسو یې سر راپورته کړي، که ربنتیا شي د
پټېدو هم نه ده، له ټېرو دوه میاشتو راپه دې خوا دې د بنېئې (هوا)
تیمنګ بدل شوي و، ټولهه ورڅ به په خپل اتاق ننوتلې وه، نه د کور په
کیسه کې وه، نه د ژوند، حتا ډوډي ته به هم نه راتله، چې څوک به مې
ورولېرېل، بهانه به یې ورته وکړه، چې زه مریضه یم، نه یې خورم، نور به

مې غړونکرو، زړه کې مې وېل: ئه خیر چې وږي شي، هغه آشپزخانه ده،
 و به يې خوري، شپې ورځې وي همدا سې تېربىدي، ان تر دې چې ستاله
 راتلو نه خو ورځې مخکې مې يوه هندوانه راوره، پتنوس کې مې ټوټې
 کړه، خدیجه مې ورولېرله مورته يې هم غړو روکرو، دې ته هم ورغله
 ترڅو راشي هندوانه و خوري، خدیجه واپس زر ترې راغله په ورخطایي
 سره يې وېل: وریندارې ژړل وېل يې ګډه مې خوبېي، پرسوب يې هم
 پیدا کړي، د هندوانې يوه ټوټه مې نيمه لاس کې وه، نيمه خوله کې، د
 خولي مې تېره کړه، د لاس مې بېرته پتناسه کې وچوله، سمد لاسه راجګ
 شوم، مورته مې کړل: خانونه مو تيار کړئ، ترڅو ډاکتر ته ولاړ شو، په
 منډه مې موټر راوستلو د جاني خيلو ګلنیک ته د رسېدو سره سم مې ډاکتر
 مرتضا را پیدا کړو، بې نمبره يې ننیستلو، معاینه خانه کې درئ، خلور
 ډاکترانو، لمړۍ يې تبه او فشار وکتل، بیا يې د وینې او تلویزونی
 معایناتو پارچې را کړې، د وینې نتجه لانه وه راوتلي، یوازې د تلویزونی
 معایناتو نتجه مې ډاکتر ته راوره، تر کتلو وروسته يې کړل: ناروغ مو
 حمل لري، ډيرۍ بنځې د حمل په خلورمه، پنځمه میاشت دا ډول دردونه
 تجروبه کوي، دوا درته ليکم، ددې سره بنه کېږي.

دا خبره نه وه، ماوبل چې برق ونیولم، تر سترگو مې اوه رنگه سپرغی باد
 شول، نورنه په دوا پسې و ګرځدو، نه ډاکټر پسې، یو قسم د بواسل په
 د بواسل له کلینک نه راووتلم، ډربورته مې غږوکرو، موټر یې راچلاند
 کرو، دا لا هنوز هم چونګکده نازونه او د سختو ناروغانو تمثیل یې کولو،
 فقط سیت ته مې ورتیله کړه، په مخه راغلو، له همғې ورڅې مو په کور
 ماتم جوړ دی، نه د چا ډوډی زړه ته کېږي، نه د چا په شوندو یوه خبره
 رائخي، نه موله کور وتلو ته زړه کېږي، داسې انګیرو لکه ټول خلک چې
 زموږ دروازې ته په موب پورې د خندلو لپاره راټول وي، چکې وهی، که
 څه هم تراوسه بهر نور خوک نه دي خبر، صرف کلینیک کې نور ډاکتران
 خو خیر موب نه پېژني، نه پوه شول چې دا حمل یې له چانه اخیستی؟
 یوازنی کس چې موب او تاسو بنه په رسميت پېژني او له دې پېښې خبر
 شو، هغه ډاکټر مرتضا دی، که نور هېڅ نه وي، خپلې بنځې ته خو یې هرو
 مرو وايسي، بنځه یې چې خبره شوه، هغه سبا لسو نورو بنځو ته وايسي،
 میاشت کې ټول ولس خبرېږي، چې بېخې خبر هم نشي، زه فکر نکرم د چا
 وجدان یې دې ومني، ترڅو د داسې خريمه په وړاندې دې چوپه خوله پاتې
 شي، په بسته حراموني یې دې سترګې پتهې کړي؟ دا چې ستا د راتلو غږو
 او ستا بنځه ده، موب هم ستا راتلو ته منظر شو، نور ته پوهېږي او کار

دې، په همدي حال يې زغمې؟ طلاق ورکوي، دپلار کره يې ورشړې؟ او که ماته اختیار راکوې چې دېرش مرموی يې ترسینه وباسم؟ ترڅو د کورنۍ نام، نښان مو هم په خپل ځای پاتې شي، موږ هم په هر مجلس کې، سرتیټي نه اوسو، لکه ومو چې کرو، پاتې ژوند هم همداسي د نر په شان وکرو، حتا آينده نسل بنهځې مو هم درس تري واخلي!

يو ناخاپه د وروله خولي د دا سې عجایبو اورېدلو په ځواب کې حیران بریان پاتې شوم، په ټول بدن مې لکه مېږیان چې گرځي، غوبونو کې مې په تکرارې بنه یو قسم کړنګ، کړنګ آوازونه کېدل، نور مې هم وضعیت خورا غیرې نرمال لوري ته ولاړو، په عینې وخت کې جمال د ځواب رانه اورېدو په پار دوې سترګې خولي ته رانیولي وي، خوزه ونه توانيدم، چې دده دهیلې سره سم زر ځواب ورکړم او یا هم سم د لاسه د یادو کرو دریو نسخونه يې یوه ورته انتخاب کړم، تر ډېره همداسي خاموش او فکر کولو کې پاتې شوم، دلته زما د ورخطایي، غوشه او غیرې نرمال وضعیت نه، شیطان ته هم موقع په لاس ورغله، د پراخه او سالم فکر کولو په ځای مې يې فکري مسیر د هوا په وراندې منفي خطسیر ته برابر کرو، زړه کې يې راوچول: افسوز په ما خومره ګرانه وه؟ خومره باور مې پري لرلو؟ ترڅو به مې چې اول دې ته وانخيستل ځان ته مې هېڅ شى نه اخيستل، د عربو په

بنکلو او ټوانو بنخو، نجینو پسې به مې ددې لپاره کتل، چې په تن
بنایسته جامې، بوت، خپلۍ، ساعت، د سکول... یې صحیح کړم، ترڅو
د تللو په وخت یې هوا ته هم واخلم، مګر دا دومره کمصله وختله، چې نه
یې زماکورنۍ او دروازې ته وکتل، نه یې خپل درانه مور، پلار
همدارنګه تل تر تله درنې، باعزت کورنۍ ته وکتل او نه یې هم پخپله په
مازره وسوچېدو، چې د عربو په سختو سرو ګرمیو کې مې ددې لپاره د
ښه ژوند او ښه راتلونکې جوړولو په پار شپه، ورځ په ځان یو کړي وه، له
سهارنه تربګا مې درنې، درنې مزدوری کولي، همداسي پرله پسې مې
یې په وړاندې د نفرت او کرکې وسوسې په زړه راورېدې، د عصبانیت لور
ته تللم، همدا و، چې تر یوې ښې شیبې چوف پاتې کېدو وروسته مې د
جمال په ټواب کې ورغبرګه کړه:

- افسوز زښته زیاته راباندې ګرانه وه، که ټول کور ته یې اور وراچولی
وای، زه به بیا هم ددې په طرف ولارو، ولې بیا هم که بېخې تر زغم
اوښتې وي، هر کله چې د خاوند او بنخې تر منځ تر کور دننه ستونزو،
فکري مخالفتونو، تاوتریخوالي یا نورو مشکیلاتو له کبله خبره یو د بل
تر زغملو واوري، په هغه صورت کې یې ښه حل لاره، په اسلامي شرعی
طريقه د دواړو جانبو د ټولو حقوقو په مرعات کولو سره طلاق دی، اماد

داسې کمصل انسان چې له باور او بنو نه دې سوء استفاده وکړي، تا هم سپک کړي دوست او دبمن ته دې تیټ سترګی کړي، کورنۍ دې هم سپکه کړي، ان خپلې دروازې مور پلاړ او ورونهو ته هم ونه گوري، د سپې په مرګ باید مردار شي، په مردارې دو سره يې، له خلکو اخیستی عزت واپس ورته راوګرځول شي، زه درسره موافق یم، دېرش مردمی یې ولې که شپیته، مګر د کوم چا سره يې چې مردار خورګي کړي، خوک دی؟ خه رنګه يې ددې لورې کلا او دې دومره کورنې پېټ تر خپلې بستري رارسولي؟ دا حال باید تري واخیستل شي.

جمال راغبرګه کړه:

- بس ته تري خلاص یې داسې به یې تکي په تکي درته پري ووايم، خپل دین به یې ليدلې وي، زما به یې نه وي ليدلې، ته صرف راته کينه غوب ورته ونيسه.

لنډه به یې وايم، جمال بېخې بېتابه او احساساتي و، زما د اجازه ورکولو سره سم د همدي ورڅې په، ماسبین مويې کاظم ماما ته زنګ وکړو، ورته کړل یې:

- ماما د مورمي دا دوې ورڅې فشاريو څه لور شوی، دواه هم خوري نه پري لګي، ما ډېر ورته ووېل چې یوه شپه ستاسو کره درشي، ترڅو

وکړئي، لږ به يې وينه جريان پيداکړي، خه به يې فکر په بله شي،
انشاءالله بنه کېږي، خو زمانه مني، وبنسه ته يو زنګ ورته وکړه!

نموری ماما مې په مور گران و، د زنګ ورته راکولو سره مې مور په
وینستو گمنځ راوخيسته دتلو تابعه يې ونيوله، جمال خديجه او منوره هم
پسې اشتهفني کړي، په دې سره يې بنه زمينه مساعده کړه، کور یوازې زه،
جمال او هوا پاتې شو، جمال مازیګر بالاخانې ته وختلو تر ډېره يې تک او
ټوک راتلو، چې کتل مې د خاډ ربnoonونه يې د وھلو لپاره دوې متروکې
جورې کړې وي، رابنکته شو، مانبام تر لمانځه وروسته يې ځوځۍ
راوخيستله، زما زړه ته نه کېده، خو بیا هم یو دوې ګولې مې وڅوړه،
دسترخوان يې ټول کړو، د دبوال خواته يې واچولو قاب او کاسه يې له
پاسه پري کېښودل، سمله واره پورته شو، لاس يې ورجګ کړو، د الماري
له سره يې تفانچه او یو غتې برچې ته ورته چاقو هم راوخيستل، نور يې
ماته کړل: لالکه! رائه ددې په خاندان کې..... چې دا خريمتوب او
مستي يې او ستر..... پري وباسم، ډېر پوچ نسکنڅل يې وکړل، پسې
زياته يې کړه: خو بیا بله رنډې د خپلو کورنيو د عزت سره داسي لوړې
ونکړي، نه چاته داسي د بې غيرته فکرونکړي. له خه وېلو پرته زړه نا زړه
پسې ورپورته شوم، سترګې مې له اوښکو راډکې شوې، چون یو خوا مې

تر دی دمه چرگ نه و وزلی، نه مې بې جرئت لرلو، انسان خو پربده، ولې
 نن د مجبوری له مخې سل سلنہ کلک ورته وتړل شوم، بلخواله دې
 واقعې هاخوا هوا د بې جوړې څوانې لرلو علاوه، ډېره مینه ناكه او با وفا
 نجلی وه، د ورسره تیر کړي ژوند په لړ کې راسره کړي نیکۍ او راکړې
 مینې یوه، یوه صحنه یې ذهن ته راتللې، واقعاً له نورو انسانانو نه جلا
 خوار بنايسته ځانګېړنې، مثبت فکر او پراخه حوصلله اللہ ج ورکړې و،
 همدارنګه په لمانځه، او داسه کې ډېره تکړه وه، حتا د سهار د لمانځه په
 محال به یې له ماسره هم تل لانجه وه، خدای ج شته زه د سهار په لمانځه
 کې تمبل یم، له خوبه نشم بیداريدي، هوا به بار بار وېل جګ شه، او به
 مې درته تيارې کړې او دس وکړه، جګ شه ناوخته شوه، جګ شه قضا
 دې کرو، دا چې ډېره به شله شوه، اخير به مې بې آبه کړه، خو لحظې به
 غلې وه، بیا به راغله په تندي به یې بنکل کرم، انټکۍ به یې په انټکۍ
 راکېښودو نور به یې زارې شروع کړې، خيره جګ شه او دس وکړه، لمونځ
 قضا کېږي، بېدمازي انسان بدخته کوي، د کور برکت ورسره ځي،
 همدارنګه له بېلاړلوا رو یې کار اخیستلو، اخير به یې جګ کرم. له دې
 سوا د ضرورت په وخت له کورنه د وتلوا په محال به یې ډېرنېه حجاب
 مرعاتولو، خو سربېره ددې چې پرله پسې بنايسته ځانګېړنې یې په ذهن

راور بدی، سترگی مې یې راډکې کړې، عین حال کې مې زړه کې راتېده:
که ربستیا دومره بنه نجلی وی، بیا یې دومره لوی جک ولې وهل؟ حتماً
دا هر خه یې زما په وړاندې تمثیل او ددې لپاره یې کول، ترڅو زما په سر
خولی کېږدی، باور پرې وکړم، نه یې کور کې قید کرم، نه یې وڅارم، تر
هفو چې خپل عاشق او ورسه مزو، چړچو ته اسانه لاس رسی ولري، لکه
لرلی یې چې دی.

خو په هر حال جمال مې تر مخ و، اتاق ته ورنوتلو، زه وره کې پښه نیولی
شوم، اتاق ته د جمال په ورنوتلو هوا خبره نشوه، خنګه چې پرته وه،
همغه شان پرته وه، زموږ په ګومان لا یې هم د سختې ناروغۍ او بې حالی
تمثیل کولو، اما جمال د ورنژدې کېدو سره سم ملاکې په لغت ووھله،
نجلی په خفه غرب د الله فرياد په کولو سره، مخ راوګرخو، سترگی یې
رارنه یې کړې، د جمال په ليدو یې، تیکري پسې منګولې واچولې، د
راجګېدو هڅه یې وکړه، خولکه بنه د کالونو سخت او بې سیکه ناروغه
په ډېر زور تر یوې اندازې راجګه شوه، لا پوره نه وه، راناسته بله څېړ یې
ورکړه، واپس ولوېده، پسې ورتیټ شو، وینښتو کې یې لاس ورو اچولو
راجګه یې کړه، په شاته د ډوالي یې ورو وھله همداسې تخته یې ورکېنوله،
نجلی په ورخطایي او تکرارې بنه فقط یا الله ج یا الله وبـل، جمال تفانچې

ته مرمى ورتېرە كړه، مېل يې په تندي ورکېښو دو، ورتە كړل يې: خوله
 دې بندە كړه، چنګ او فنګ دې پربېده، چې رښتیا دې الله ج په ياد وی،
 له ئانه به دې خريمە نه جوروله، حرامونی به دې نکړل، نور دې مکراو
 نازونه نه چلېږي، دوې خبرې درته کوم، بنه يې واوره! ایا د سوتی په زور
 اقرار درباندې وکړم، که خپله يې کوي؟ دا حرامونی دې له چانه په کېډه
 شوی؟ زما او له دې دومره کورنه پتې دې څه رنګه رابطه ورسره نیوله؟
 څرنګه دې راوستلو؟ دلتە دې راوستلى؟ د پلار په کور کې دې ورسره یو
 ئای شوې يې؟ ته وروتلې يې؟ څه کيسه وه؟ هوا په بې انرژۍ لړزاندہ غږ
 ژرا کې وېل: په خدای، په قران که مې هېڅوک ليدلې وي، ياد چالاس
 راباندې لګېدلې وي، جمال په کاذبه موسکا او تمسخر ورتە كړل: بنا بیا
 نو حتماً شپاله (غوجل) ته نوتلې يې په خره دې ئان ډډ کړي، له همدي
 سره يې رښې متروکه ورتە بندە كړه، په ټول زور سره يې پنځه، شپږ
 متروکې په سر، سر ووھله، چې وار به يې پرې وکړو، تر ټول سر، مخ،
 غاره به يې تاو شوه، له پوزې يې د وينو تر شو، د یوه غور نه يې هم وينې
 راروانې شوې، چون د متروکې دلمړي وار سره يې لښتى هاخوا والو تله،
 فکر کړم د همدي لښتى د نلکې سره يې غور راوشكېدو، خو په هر حال
 مخ، غار، سرکالي مالي يې ټول په وينو سره پره شول، د نجلی چېغې او

فریاد جګ شو، خودومره هم نه چې تراتاق ووئی، یا یې گاونډیان واوری، له پنځو شپږ متروکو و هللو وروسته، جمال د تیارسی په حالت کې دمه ونیوله، یو ئل بیا یې غږ پرې وکړو: حال وايې کنه؟ نجلی فقط واى الله، واى الله چیغې وهلې، بیا یې دوهللو شروع پرې وکړه، زه له ماشومتوبه د وینو سره، حساسیت لرم، په لیدو مې یې رزه بنه نشي، ضعف راباندې رائې، ترې راشاته شوم، نور مې نه لیده، صرف، ددې چیغې او د متروکې سرپار مې آوربدو، کله به جمال هم غږ پرې وکړو: وايې کنه؟ بلاخېره نجلی له چیغو ولو بدہ، لکه خاروی چې د حلاللو په وخت نیم دمی شي، له مری نه یې یو قسم وهم ناک خرهار راوئې، پس، پس یې همداسې یو نیم خخخخ، خخخخ غږ راوتلو، ان تردې چې دا غږ یې هم ورک شو، یوازې د متروکې سرپار او د جمال ستمار مې آوربدو، وضعیت مې بنه نه و، په زړه مې ګرمی ګرمی راتلله، له دهلهزنه هم، بیخي حویلې ته راوتلم، ترڅو هېڅ غږ هم وانه ورم، تقریباً لس، پنځلس دقیقې وروسته، جمال له کړکۍ نه غږ راوکړو، چې ورغلم هوا ختمه وه، په وینو لاندې وینته یې په مخ راخواره و، کمېس یې له بنکته نه، سینې ته ورتول شوی و، ګډه او ملا یې لوح و، د هرې متروکې په ئای کې سرې وینې راخو تېدلې وي، یوه پایخه یې هم شکېدلې وه، تر ورانه پوري

یې پښه نېکارېد، دا هم له ډېرو و هلونه تکه توره او شنه وه، خاځکي خاځکي وينې پرې ولارې او روانې وي، پکې پاتې جامې يې هم په وينو لندې خوشتې، په بدن ورچسپېدلې وي، تر خنګ دېوالي ته يې هم زیاتې وینې باد شوې وي، تر نیمايی سور پورو، خنګه مې چې سترګې پرې ولګېدي، زر واپس راووتلم، د زیات لیدو تاب مې يې نه لرلو، جمال يې هم وسائل راټول کړل راپسې راووتلو، حويلى کې يې راته کړل:

- کورنى ته يې زنګ وکړه، چې په همدي شپه کې يې یوسېي، خودا چې مور، پلار، ورونه يې ډېر درانه او بنه خلک و، شخصاً له ماسره يې ډېرې نیکۍ کړې وي، یو خوا خو يې په لمړي سر کې د هوا ولور بېخي رانه وانه خیستلو، حتا د واده مصارف يې هم له ځانه وکړل، بلخوا پس له واد به چې کله ورغلم زښته ډېر قدر به مې يې کول، هېڅ مې نشوی کولی چې دلورد وژلو خبر يې پرې وکړم، اخیر مې ځان ته خپله ډاډ ورکړو، زړه کې مې وېل: ئه نو که انسانان وي، غیرت لري؟ تنهaza زما او زموږ د کورنى سپکه خونه ده، ددوئ هم اولاد دی، د دوئ کورنى، خپل مور، پلار ورونه يې هم سپک کړل، باید په مرګ يې خوشحاله شي، همدا و، چې اتاق ته ننوتلن مبایل مې له چارچ نه راخلاص کړو، پلار ته مې يې زنګ

ووهلو، سېمكارت مې نوي و، لە مسافرى نه پەراتلو مې ھمنه و خبر،

شماره يې ونه پېژندله د اوکې سره سم يې کړل: بلې سلام عليکوم!

- وعليکوم سلام کاكا بنه يې پخیر يې؟

- الحمد لله بنه يم، تاسو بنه يئ، وبنې ومبې نه پېژندي خوک يې؟

پەلنډو کې مې ورغبرګه کړه:

- کمال يم، هوا مرد ده، پسي راشئ!

پە جگ غږ يې کړل:

- هوا!

پە همدى سره مې تماس ورقطعه کرو، نور مې ورسره اوږده نکړه.

خلاصه که خه هم ئای لري و، خو موټريې خپل و، بلخوا تيز راغلي و، يو

ساعت وروسته يې مور، پلار او يو ورور را ورسېدل د لور وضعیت يې

چې ولیدلو، ټولو چيغې کړې، مور يې د همدى لمړۍ چيغې سره پري

ورو لوړدې ضعف يې وکړو، پلار يې تر غاره لاس ورلاندې کړل، دخو شیبو

لپاره يې په همدى مړینې را کېنوله، سر يې په خپله سینه پوري جوخت

ونیولو، دده سپینې جامې هم په وینو سري، پري شوې، تندې يې د هوا په

ککره تکیه کړو، غتې غتې سلګۍ يې وھلې، سيل، سيل اوښکې يې پري

ورتیولی، ورور یې لمری زر، زرد کمیس لمنه پری راکش کړه، ګېډه او
ملا یې ورپت کړل، شکبدلې پایخه یې په پښه ورآواره کړه، عینې حال
کې یې د ژړا سره ګډ کړل:

- قربان قربان زما مظلومې خورې موب وښه، خه خبرو؟ چې دا به داسې
ئناور وي، تا به داسې تیکه کوي، بیا یې تر خنګ ګپناستلو، په
وینو سره څېړي د خو لحظو لپاره پخپلو دواړو لاسو کې ټینګه ونیوله،
واپس راجګ شو، زه چې له بهر خوانه په کړکی ورولاړ وم، مخ یې
راوپولو کړل یې: ولې کفریئ که اسلام؟ دومره ظلم خوک کوي؟ له همدي
سره راروان شو، تر وره راووتلو، زه آمده شوم، پوهنه وم، چې جنګ
کوي، که زره کې یې خه دی؟ خو نموري زما طرف ته بیخي راونه کتل،
سلګی یې وهلي، حويلی کې د دروازې په لوري تېز روان و، غږ مې پسې
وکړو، زما هڅه دا وه، ترڅو په آرامه یې پوه کرم، چې هسې مو نه ده،
وژلې، له کوم بل چانه یې حمل احیستی و، سبا یې حرامونی درته
زېږولو، شکر وباسه چې ترې خلاص مو کړې، کنه هغه نوم به دې بیا
چېرته ورلو، ولې هېڅ ځان یې پوه نکرو، همفه شان ګړندي روان و، عین
حال کې یې، بنکنڅل هم کول، د خداي ج په عذب اخته شئ، لعنت دې
وې درباندې

جمال یې خبرې ونشوی زغملى، وړاندې د مورد اتاق له کړکى یې سر
راویستلو، پسپی نارې یې کړې:
- خوله دې سمه نبوروه، که درووغل!

نور یې خه ونه وېل، خبره یې همدلتله بنده کړه، خو هلك بیا هم هېڅ ئان
پري پوهنکرو، له دروازې ووتلو، د موټر د سلف غږ یې راغلو، لس
پنځلس دقیقې نه وي وتلي، چې د رینجرو کوغ او پوغ شو، د امنیتی ملي
مربوط عسکر راوسېدل، جمال چلاکي وکړه، د کلاله شانه د توت په
راتېرو شاخونو باغچه ته واښت، ئان یې ویستلو، زه یې ونیولم لاس یې
تر شاه راولچک کړل، برقي ډنډې ورسره وي ډېرسخت یې ووهم، دلتنه هم
ما غوبنېتل چې د هوا د وزلو لاملا او ګنا ورته ووايم، ولې د یوې خبرې
اجازه یې هم رانکړه، جمال پسپی یې هم کور په بل مخ راورو ان د
ګاونډیانو کورونه یې پسپی وکتل، پیدا یې نه کرو، زه یې راویستلم، د
رینجري بادې کې له چوکيو لاندې په غولي یې کېنولم، تر رینجر یو شمبر
مسلح عسکر تا و، امنیت یې نیولی و، نور تر ډېره زموږ په کور کې و،
تحقيقات او خېړنې یې کولې، چې کتل مې د طب عدلې اړوند یو سپین
امبولنس هم راغلو، په ډېر لور آواز وهم ناک اوړنګونه یې کول، په سر
یې سري او شنې اشارې ډېم او فول کېدې، عسکرو د هوا جسد ورته

راویستلو، دوی هم راتول شول رېنجرو ته وختل، زما په سریې توره خولی راکش کړه، حرکت يې وکرو، لمړی يې د امنیتی ملي تحقیق خانې ته یورم، دلته ډېرې سختې شکنجې او وهل هم و، پس له پنځلسو ورڅو د طبې عدلې روغتون نه د هوا د معايناتو او خېرنو نتيجه راغله، ليکلې و: د افغانستان اسلامي جمهوريت د عدلې طب د دقیقو خېرنو او معلوماتو له مخې د مرحومې هوانومې مېرمنې په رحم کې ماشوم نه، بلکې تېمور دانه وه، په عوض ددې چې عاجلي يې جراحی او اساسې درملنه شوې وی، برعکس ډېر سخت ظلم ورسره شوی، تر خورا وحشت ناكو شکنجو لاندې وژل شوې. د عدلې روغتون ددې راپور په رارسېدو سره، علاوه ددې چې په خپل ظلم او د هوا په مظلومیت مې زښته ډېر وژل، عسکرو هم بلا سخت ووهم، نور يې دوسیه داته جوړه کړه، محکمې ته يې معرفې کرم، لنډه دا چې محکمې اوه لکه افغانۍ نغدي جرمه رانه واخیستله، یوویشت کاله يې قید راته ولیکلو، د خرخي پله زندان ته يې ولېږم، دوې میاشتې وروسته زندان کې خبر شوم، جمال هم د ترکۍ په مرز کې پولسو نیولی و، ډېر سخت يې وهلى و، لاس او پنسې يې ورمات کړي و، له همغو وهلو نه مړ شوی و، کوم دلاري ملګري يې چې زموږ کورنۍ ته حوال ورکړي و، په خبره يې جسد يې هم له دوئ نه همغه غره کې پاتې شوی و،

والله علم چې بیا به چا خاورې پرې اړولې وي، که به حیواناتو یا مرغانو خورلې وي، خلاصه ورور، هوا، اوه لکه افغانی، د سعودي وېزه هرڅه مې له لاسه ورکړل، خپله هم تقریباً عمری قید راباندې وختلو، د خدای ج په بدېختیو بدېخته شوم، د خه وخت په تېږدو سره، مې د مور او خویندو سره ماماګانو خپله وسه کوله او د ګاونډیانو، کلی کور په عشر او زکات پایېدل، ان تر دې چې دوه کاله پس بیا هم همدي زندان کې خبر شوم، یوه خور مې خدیجه یې له غربت او لوړې په کلی کې یوه سپینږیری ته ورکړې وه، په داسې حال کې چې د نموری سپینږیری د واده شویو لورانو له اړخه لمسیانې زما د خور همزولې وي، بلا خبره تراوه کاله زندان تېرولو وروسته، د اشرف غنی احمدزی په مشری د وخت جمهوري نظام طالبانو لخوا سقوط شو، د نورو ولايتونو په شمول، د کابل د زندانونو دروازې یې هم د تولو بندیانو په مخ خلاصې کړې، زه هم پکې ازاد شوم، همه ورخ پس له مابسامه غلی کور ته ولارم، د مور او کشري خور منوره سره مې ولیدل، خدیجه ته د ورتلو وخت مې پیدا نه کړو، شپه مې وکړه، ورېدم چې دا ځل مې طالبانونه نیسي، زندان ته مې خطانه کړي، یوه د سپینو زرو گوتمى مې لرله، غمي یې څه ارزښت لرلو، دا مې راوخيستله سهار وختي له کوره را وو تلم، گوتمى مې په لارو و پلورله، جیب خرڅ مې

پری برابره کرو، لمپی نیمروز او له نیمروز نه ایران ته ولارم، هلتہ می هم
 چې راسته اچوله، چپه لو بدھ، یوه ورخ به په کار، پنځه ورخې به بې کاره
 ووم، له بې خرڅی او زړه تنګی می نور ساه په ختلوا وه، خنګه چې په کار
 شوم، بدېختي څه کوي، لس ورخې کار می وکرو، په یولسمه ورخ ما زیکر
 و، په داسې حال کې چې په سېمتو ککر پکر لباس کار می په تن و،
 سخت ستړی هم ووم، پولس رانه تاو شول وې نیولم، خو لغتې او خپړې
 یې وو هلم، ولچک یې راوا چول، موټر ته یې پورتہ کرم، پیسې میسې
 پاتې شوې، پنځه ورخې کمپ کې ووم، دوه نیم زړه تو من می جیب کې و،
 هغه یې هم رانه واخیستل، شپږمه یې واپس نیمروز ته راوا پولم، نیمروز
 کې یوه روپی هم نه وه راسره، چې تر کابله او بیا تر خپل کلی پری راغلی
 وی، حتا هوتل کې د شپې کولو، ډودی خورلو پیسې نه وې راسره، له دې
 کبله ډېرې شپې په نیمروز کې پاتې شوم، مزدوری پسې کرڅبدم، خو کار
 نه پیدا کېدو، ډودی به مې په توله سپین ستړگی دې دوکاندارانو سره
 خورله، یا به چې ډربوران پری غونډو، وربه غلم ډودی به مې ورسره
 و خورله، کله به یې یولس روپی راکړې، یوه نیمه ورخ به شل، دېرش
 روپی مزدوری پیدا شو ډودی به مې پری و خورله، دشپې له خوابه د
 بازار تر شاه پارک ته تللې، سلګونه متعادان پکې پراته و، اوله شپه مې

دېر سخت يخ وشو، نژدې يې وژلى وم، سهار ترنەھ، لسو بجو بېخى

جگېدلی نشوم، يو معتاد مې خواتە راغلو، كړل يې:

- خمار يې ئان دې درد کوي؟

ورغبرګه مې کړه:

- نه عمل نلرم، د شپې مې دېر بد يخ وشو، اوسمې هم د ټول وجود

بندونه کرغچ دي، نه خلاصېږي، متعاد موسک شو کړل يې:

- خنګه يې وژلى نه يې، په دې يخ کې بې موادو شپه کېږي؟ لې لې سردرنه

وه، یعنې نشه کوه، چې وينه دې ټینګه شي، وجود دې د يخ مقامت

پیداکړي، کنه وژني دي، يا يو سپې پیدا کړه، د شپې يې په خادر کې

درسره پتوه، سپې هم ګرم دی، يخ دې نه تري وهي، بیا يې کړل: خو سپې

هم چې نشه نشي، نه درسره خ ملي، زره کې مې وېل: يا خدايە دا خه اورم؟

څه حالت ته دې راوستلم؟ خو په هر حال معتاد ته مې کړل:

- د موادو روپې نه لرم!

وېل يې:

- خير دلتە تر نيمابي زيات کسان نه مواد لري، نه يې پيسې، هر چا چې

څکول په ډولي کې ورپت شه، ډولي کې حصار دود دې دومره نشه کوي

چې شپه دې پرې تېره شي، د لاس په اشاره سره يې زياته کړه، که نه وي،
 هغه زما ملګري دي، بیا هلته رائه، په همدي خبره رانه راروان شو، ما
 ئان و خوئلو، پښې او لاسونه مې وښورول، د جګدو هڅه مې وکړه، دېر
 په سختي جګ شوم، لېلې چې وګرځدم، بندونه مې خلاص شول، وږي
 وم، د ډوډي په غم خورلو پسې بازار ته راووتلم، چې کيسه اوږده نشي،
 دا ورځ هم تېره شوه، مابسام بیا پارک ته راغلم، تر ډېره مې مقامت وکړو،
 خو خومره چې شپه پخېدې يخ زایاتېدو، بلاخېره ورخطا يې کرم، لحظه په
 لحظه مې وضعیت خرابېدو، ان تر دې چې لاس او پښې مې بې حسه
 شول، دا شپه تر پرونۍ شپې ډېره يخه وه، زړه کې مې راتېره شوه: قسم ده
 که بېخي ژوندی ترې ووئې، بله لارنه وه، د معناد د خبرې په تقیب،
 شاوخوا مې وکتل، معنادان خو ډېر سره ډولۍ ډولۍ و، زه د نژدې کثافت
 دانۍ تر خنګ دریو معنادانو ته ورغلم، د زړو پلاستکي گونیو ډولۍ يې
 جوره کړې وه، له ډېرو خیريو او دودونو نه تکه توره شوي وه، کرار، کرار
 مې ددې دوو ترقات سرور دته کړو، دوی چې ولیدم، د معنادانو مې دا
 یو کار خوبنېږي، خپلو کې ډېره بنه ملګري سره پالي او ډېر بنه نیټ لري،
 هرې ډولۍ ته چې ورشې خوک دې نه منع کوي، نه پونتنه کوي چې خوک
 يې؟ دوی هم چې زه ولیدم، سره وښورېدل، ئای يې راکړو، نشه يې کړې

وه، اور يې ساف شوی و، خو لا هم له پاسه يې د سگريت په درې موادو نرى، نرى لوگى كولو، زه يې لمړۍ ډېرو تو خولم، خو لحظې وروسته مې د ستوني او سربو عضلات (غوبنې) شل شول، د توشخې قابلیت يې له لاسه ورکړو، کرار، کرار مې د زړه ضربان هم زیات شو، بلا خبره داسې ګرم شوم، چې په همدي شنه يخ کې مې وجود خوله پرېښوده، له ډېري ګرمى مې ساه بندېده، غوبنېتل مې له ډولی راووئم، نیشه وم، جګبدی نشوم شاته راولو بدم، لکه چې په پنسه مې اور وشيندلو، معتمدان په پوزو کې وغونه دل، پښې مې يې د بخوا راتېله کړې، خه مې خپله ئان راوبنېويو له دوى نه يو متر رادي خوا شوم، خو شېبې پروت وم، نشه مې شېبې په شېبې زیاتېده، نور په ئان نه يم پو، خدايزده بې هوشه شوی وم

که ويده شوی وم، نه په شې خبر شوی يم، نه په يخ، ان د ورځې لس بجي وې، چې سترګې مرې راوغړولي، لا هم نسه نشه وم، طبعت مې داسې برابر و، لکه د قول جهان پاچا چې يم، زړه کې مې وېل دا نشي خو سمشي دي، معتمانو هسي له ئانونو ملنګان نه دي پسې جورکړي، لنډه دا چې مازیګر مې نیشه والو تله، سمد لاسه يوه بله ډولی کې ورپت شوم، بیا مې ئان نیشه کړو، حتا تر دې چې خلور پنځه ورځې وروسته يې هسي تاثير نه راباندي کولو، مجبور وم، چې هره شې دوه، دری خله ئان نشه

کرم، خلاصه لس ورخی وروسته به ټوله شپه په ډولی کې ناستوم، چې راوبه وتلم پنځه دقیقې وروسته به یخ ونیولم، واپس به ډولی ته ورنتوتلم او که خوب به راتللو ډولی کې به هم نورنشوی کېناستی، بیا مې د سیمتو د گونیو یو ترفن پیداکړی و، د یو بغلانی ملګري مې سپی و، همغه به مې راسره ترې لاندې خملولو، ربستیا هم سپیان ډېر ګرم مزاجه دی، چې راسره پت به مو کړلو، بیا به مو یخ نه کېدو، له تاسو دې پته نه وي، د سپی سره د څملاستلو یو جالبه خاطره به هم درسره شريکه کرم، البه حیا دې وي، د نورو شپو په شان، یوه شپه بیا هم د بغلانی ملګري، مومن د سپی سره تر ترفن لاندې وېده وم، خړ غټ کوتله سپی و، د شپې مې خوب لیدو، چې د هوا سره په تخت پروت یم، دخوب نازک بنکلی لباس یې په تن و، سپین سپین اندامونه یې ترې بنکارېدل، په ځنګ راواونته، په اتنګي یې مچو کرم، ګورګوتۍ، ګورګوتۍ څنې یې په مخ راولو بدې، بیا مې یې په سینه لاس راته کېښودو، بنکته د نامه تر غوتۍ یې، څېر کش راکش کړه، په دې سره یې زما احساسات هم را پارول، ورو ورپه اړخ شوم، لاس مې پرې ورو اچولو، بنکته پورته مې یې په اندامو کشولو، نرمه نرمه مې چاپي کوله، نوبت سینې ته راورسېدو، تى مې یې په منګول کې ونیولو، چې پچک مې کړو، سپی راغپ وهل، خوله یې

راواچوله، سترگی می رانه کړې، چې ګورم تر مایعو می نیولی و، زرمې لاس راکش کرو، سپی ټوف کړل، همدي سره له ترفن نه ووتلو، زه خودقيقې نور هم پروتوم، پخوانی ژوند، مور، خویندې، ورور، هوا او راسره مینه یې یاد ته راغله، کوم چې نیمه شپه خوب کې به په اړخ راواونتلې په مخ، غاره به یې کلک، کلک مچو کرم، واپس به یې سرپه بابت ورخطا کرو، په بل اړخ به ویده شوه تور خنې به یې په مخ او غاره ورخورې شوې، او سنې حال ته مې په کتو، دې یادونو نسه ډېر وژرولم، خو په هر حال، نیشه مې الوتلي وه، بدن مې مر، مر درد کولو، پسې راجګ شوم، مومن او ملګرو یې ډولی جوړه کړې وه، زه هم پکې ورپت شوم، لنډه یې دا چې نیمروز کې په همدي شان خه باندې یوه نیمه میاشت وخت راباندې تېر شو، په همدي موده کې مې زښته ډېر وزن هم له لاسه ورکړۍ و، وچ اسکلیت رانه جوړ شو، خونه و، بله ورئ له ایران نه یولوی ټیلر موټر راغلو کاشیان او مزايق پکې بارو، دلته یې له هغه موټرنه رابستکته کول، یو بل موټر کې یې بارول، دا موټر کابل ته راتللو، ډربور یې راته وبل: راشه موټر راسره بار کړه، روپې به درکړم!

ما ورته کړل:

- روپې مه راکوه کابل ته مې درسره بوئه!

موسکى شو، راغبرگه بې کړه:

- سیت کې سپږې درنه بادېږي، کني بولې مې!

بیا مې ورته کړل:

- باډۍ کې د کاشیان تر خنګ کېنم!

وېل بې:

- بیا نو سمه ده، راشه!

شروع مې ورسره وکړه، شپږ نفره نور هم و، ان تر نیمي شې پرې اخته و،
چې بار شو، د ډربور ستړګو ته مې ستړګې نیولې وي، راته کړل بې:

- اوس ناوخته ده، سهار وختي چې لمونځ دې وکړو رائه حرکت کوو، زړه
کې مې وېل چې لمونځ له کومه شو، غرق شې دا یوه نیمه میاشت کېږي
چې جنوب کړئ، موږ ډودۍ نشو پیداکولي د حمام پیسي به له خه نشي؟
خوده ته مې د بلې په پار سرو خوئلو، ډربور او کلينريې هوتل ته
نوتل، زه پارک ته راګلم، په دوه دریو ډولیو کې ورپت شوم، اما دې
وخت کې مې معتادي بېخي زياته شوې وه، صرف په ډولېو کې پټېدو مې
خمار نشوی ماتولی، د بدن درد مې شیبې په شیبې زیاتېدو، مجبور شوم،
د بابه میر خواته ورغلم، نمورې مخدره مواد خرڅول، ورته و مې وېل:

- موټر مې بار کړي، پیسې یې سهار راکوي، یو ګرام پودراوس راکړه، له درد ه مر شوم، خنګه مې چې پیسې واخیستې درته را ورم یې، بابه میر ما زیگر د موټر بارولو په وخت ولیدم، بې چون او چرا یې جیب ته لاس کرو، کاغذ کې پېچلې یو ګرامه د پودرو پلتہ یې راکړه، ترې راروان شوم، مومن یې د سپې سره ترڅل لاندې ویده و، راوینېن مې کرو، هاخوا معارف ناست و، ځان یې ګرولو، خمار پسې اخیسى و، بدن یې درد کولو، هغو ته مې هم غږ وکرو، له یادولو دې پاتې نه وي، معارف ننګرهاری و، اصلًا دلته نوي سلنې پودريان د نورو ولايتونو و، ټول زما په شان له ایران نه رامرز شوي و، د کرایه او هوټل کې د شپې پیسې به یې نه لرلي، بلخوا نيمروز کې دوکاندارانو، ډربورو او عامو خلکو هم له ایرانه په رامرز شويو مسافرو هېڅ ترحم او انسانيت یې نه ورسره کولو، نه یې د یوې روپې مرسته ورسره کوله، ملامت هم نه و، مسافر زښته ډېرو، رسیدګي یې نشوی پسې کولي، چې یوه ته به یې یوه ډوډي وخیستله، سلګونه نور به ترې تاو شول، سرې به دوه ساعته ځان نشوی ترې ایستلى، بناءً هغه مسافر چې له ایران او یا کورنه د پیسو ورلېبلو څوک یې نه لرل، مجبور و، په پارک کې شپه وکړي، درحالې کې چې په پارک کې له نشي کولو پرته شپه نه تېرېده، یخ وژل، چې نشه به یې وکړه، دوې ورڅې پس

به داسې معتادان و، چې په خلورو به جګبدل، د تل لپاره به د همدي ئای
شول، خو په هر صورت، معارف او مومن مې راډولۍ کړل، پودرمو
وڅکولو بنه مو ځانونه نشه کړل، دوی همغلته وارول، که خه هم ساعت نه
و، پوهېدم نه چې خه وخت دی؟ خو زه موټر ته راغلم، باډی ته وروختلم
وراندې کونج کې د کاشیانو په سر کېناستم، یو خوا ډېر سخت نشه و،
بلخوا بې خوبه و، سم دلاسه و بدې شوی و، یو وخت چې راوینش شوم،
نیمه ورڅه، موټر روان و، ډېر راغلي و، د درېبور نېمروز کې نه و راته
پام شوی، په لارو یې چېرته ليدلی و، خو غږ یې نه و راباندې کړي، ویده
یې پربنۍ و، زابل کې یې موټر و درولو، راوکتل چې ناست یې ولیدم غږ
یې وکړو: خه حال دې دی پیره! ژوندی یې؟

- هو، بنه یم!

- وږي نه یې؟

وږي و، خوده ته مې غږونکړو؛ پوه شو چې وږي دی، نوررانه لارو د
کلينر سره یې هوټل ته نوتلو، خو لحظې وروسته د موټر له خنګ نه د
هوټل شاګرد یوه ډوډي، یو د پیپسي یو تل او په پلاستکي يک بار
صرف کاسو کې یو خوراک بنه غور پلو راته و نیولو، د پسه غوبنه یې په
سرایښې و، دا چې یو خوا وږي و، بلخوا مې له ډېر وخته غور او پاخه

شوي خواره، (کتع) په سترګونه و ليدلى، دېربنې خوند يې وکړو، ډربور
ته مې زښته ډېربې دعاګانې وکړې، خوله بدمرغه ماته الله ج داسې په قهر
و، چې چاته به مې دعا وکړه، په بنسپرو به واوبنسته، غزنې کې يې يو سراچه
موټر ووهلو، اته لس زره (۱۸) افغانۍ تاوان يې تري واخیستلو؛ خو په
هر صورت د شپې نه بجي وي، کابل ته راورسېدو، دوى د سېبلو په طرف
تلل، زه د کوټسنګي چکپاینت کې تري بښکته شوم، ان ما زیگر مې نیشه
الو تلي وه، په بدن مې درد و، دلتنه نوبه سم ټوک، ټوک وم، له هر خه سره
کېږي، له درد سره نه کېږي، همدا و، چې پرته له هاخوا، ډېخوا کتلو مې
مستقيماً په پولي سوخته ورمند کړل، کوم چې د کابل بسار د معتمدانو تر
تولو لوی مرکزو، تر پله لاندې ورنښکته شوم، د بنهؤ او ما شومانو په
شمول سلګونه متعادان تري لاندې او سېدل، چانشي کولي، څوک
کثافاتو، مردارو او بو کې پراته و، چا استfrac کول، څوکسان مې مره
پکې ولیدل، د چا او سخانکدن و، بېخې يو عجیب او غریب وضعیت يې
و او دلتنه داسې هم نه و، چې د هر چا په ډولی کې ورپت شې څه دې درته
ونه وايسي، بلکې دلتنه د هر چا ګروه معالومه وه، له دې کبله ما هم د یوې
اته کسيزه ډلي سره تابعيت وکړو، ډلمشر خپل شرطونه راته وړاندې کړل،
اساسي شرط يې دا و: چې له هره طريقة وي، د ورځې به سل روپې ماته

روپې، غلاکوې، سوال کوي، پلاستیکونه ټولووې، ټکسي والو ته سواري پیدا کوي، حیا دې وي پسې زياته يې کړه: کونه ورکوې، که مردګاوي کوي مقصد هر مابنام زه سل سل روپې درنه غواړم؛ دا چې زه سخت خماروم، وجود مې داسې درد کولو، لکه ټول هلوکي مې چې مات وي، زر زرمې د موفقيت په پار سرورته بنورولو، همدا و چې په ډولي کې د ورنوتلو اجازه يې راکړه، د یوگرام خلورمه برخه پودريې هم راکړو، دا مې د درې له پاسه په اور کښودو، بنه په خوند مې وڅکولو، سهار مو بیا اور بل کړو، ډولي مو پرې جوړه کړه، تر نشي وروسته، د سلو روپيو په پیداکولو پسې له پلنې راوختلو، د ګروپ نور ملګري مې یو خوا او بله خوا ولارل، زه حیران وم، چې چېرته لارشم، خه وکرم؟ که خه هم خپل کلى کور، مور او خویندي مې هم ډېر یادېدل، خو هلته هم نشوی تللې، چون یو خوا مې کرایه نه لرله، له کمپنۍ نه زموږ تر کلي دوه سوه افغاني کرایه وه، بل دا چې ما باید بېگاه ته هرو مرو دلته ئان رارسولي وی، نیشه مې کړې وي، کلي کې به مې نشي مواد له کومه کړي و؟ د دردې به په یوه چېغه وم، هر چېرته چې لوبدلى وي، همغلته به پروت وم، همدي فکرو کې غرق وم، چې یو سپین بېرى په ملاقات پودري راغلو د پنسو

سره مې کاغذ او پلاستیکونه و، زر زر یې راتول کړل، په خیرن

پلاستیکي بوج کې یې تخته کړل، پونتنه مې تري وکړه:

- په دې کار کې خه شى جورېږي، کنه؟ زه نوى راغلى يم، مشر مو د

ورځې سل روپى راباندي اينې، نه پوهېږم چې خه کار وکړم!

سرېي وخذل کړل یې:

- موږ هم سل، سل روپى اچوو، زه له ډېره وخت همدا کار کوم، تر

ماسبنینه یې چې ټول کړم، سل، یوسلو لس، یوسلو شل روپى کېږي، په

لس، شل روپى ډوډي واخلم، سل روپى مشرته ورکوم!

ورته کړل مې:

بيا خو نبه دې، یوه خالي گونى به ماته پيدانکړې؟ زه یې هم ټولوم!

بيا یې له موسکا سره زېړې داري په تور وچ مخ کې رابنکاره شوي، وېل

ې:

- ډېړې دې راځه!

پسي شوم ان د دهبوريو کوڅو ته یې راوستلم، په اشغالدانيو کې یې راته

کتله، په یو دو کې یې پيدانکړه، دريمې ته یې چې سر وروئزو، پیدا یې

کړله، له پاسه چا پخې وریئې پرې وراچولي وي، له گونى نه وریئو ته

دېر خوشحاله شو، د کثافت دانۍ منځ ته وربنکته شو، وريئې یې په گونې کې راونغارلې، ماته یې راکړې، دی له اخیره پسې راوختلو، هاخوا ورته کیناستو وريئې، مو و خورلې، د گونې خوله تړلې وه، د یوې کيلو په اندازه څه شی پکې و، چې راخلاصه مو کړه، مر پشنگوری چا کثافت دانۍ ته پکې راورې و، پشنگوری مو واپس کثافاتو کې وروارتېبلو، گونې ما راسره واخیستله، په پلاستیک ټولولو مې شروع وکړه، دی به په یوه کوڅه تللو، زه په بله، اخیر کې به سره یو ئای کبدلو، تنها پلاستیکونه مو هم نه ټولو، کاغذونه، دېپسې بوتل، پلاستیکي بوت، وچه ډوډی هر څه به مو گونې کې تخته کول، لنډه دا چې مازیګر مو کوهنه فروشيو ته وروړل، دده یوسلو لس روپې شوې، زمالې کم و، نوي ۹۰ روپې یې راکړې، لس روپې بیا ده قرض راکړې، خلاصه یوه میاشت مې دا کار وکړو، نور ترې تنګ شوم، کوڅو کې به ماشومانو په تېړو ويشتلو، سپیانو به نه پرېښودلو، غپ او غوب به یې اینې و، منډې به یې راپسې و هلې، دوکاندارانو به هم بسکنحل راته کول، شرلو یې، وېړدل، ترڅو څه شی ترې پت نکړو، له دې کار وروسته مې څه وخت د کوټسنګي تر پله لاندې د کمپني او نقاش موټرو ته چېغې و هلې سوارې مې ورته پیداکولي، مقابل کې به یې ډربورو پنځه، پنځه روپې راکولي،

د خه وخت تر تېرېدو پس مې دا کار هم پېښو دو، يو خوا ډېرسټري و،
 بلخوا ډیری متعادانو دا کار کولو، تر موټرو نه موږ زیات و، سل روپی د
 زره په وينو پکې پیدا ګېدي، تر نيمې شپې به پري اخته و، ددي کارت
 پېښو دو، وروسته مې وچو غلو ته مخه کړه، هرڅه به چې برابر شول
 پورته کول مې، نه د کراچۍ واله مالونه رانه په امن کې و، نه د
 دوکاندارانو، د کومو کورونه دروازې به چې خلاصې وي، که خوک به نه
 و، حاوېلې کې به مې يې چې په هرڅه سترګې ولګبدې ترې رايستل مې،
 د موقع په برابرېدو سره مې، په کيڅه بوري هم هيله نه کوله، حتا کومه
 ورڅ به چې نور کار ونشو، مازیگر، مانبام د لمانځه په محال به
 مسجدونو ته تللم تر خپله وسه، يو یا دوه جوره نوي بوټ به مې رابغل ته
 کړل، د مشر سل روپی به مې پري جورو له، ان تر دې چې نن ستا سره
 بندې يم، باقي والله علم.

درنو لوستونکو! د کیسپی محتوا هم دو مره وه، خه مو چې ولو ستل، د
 نمورې کیسپی راوي، کمال نامی معتماد مې خه وخت لنه مخه، دوکان کې
 په غلا ګير کړو، د جزا په پار مې دیو ساعت لپاره ګدام کې بندې کړي و،
 همدي لړ کې مې يې مخدره موادو ته د مخه کولو، لامل او سبب ترې
 و پوبنستلو، که خه هم ډېر کلک متعاد و، ظاهري څېره يې پوره تخرب

شوې وه، وچ کلک دوه هدوکي پاتې و، خو روانې حال او درونې ئيركتىيا
 يې لاهم په خپل ئاي و، مخدره موادو ته د مخه كولو، په ئواب كې مې
 يې په خورا روانه او فصيحه ژبه پورتنى كيسه راته وکړه، له دې وروسته
 به مې هم بېرسر، تورمخ، لاس او پښې، د عمرونو خيرنى جامې په تن،
 کله ناكله کوتىسىنگي کې ليدلو، ماته به يې هغه كيسه را ياد شوه، حتا تر
 دې چې نن سهارله کوره دوکان ته راروان وم، د پنځمي حوزې تر مخ په
 یوه ډېره چتله او له مرادارو ابو ډکه جويچه (لبستي) کې مړو، خدايې
 چې شي زړه مې پري بدشو، بیا يې هم راته کړې، كيسه ياد ته راغله،
 دوکان ته د رارسېدلو سره سم مې قلم او كتابچه پري راواخیستل، د نو
 ټوانانو د عبرت په پار مې تکي په تکي ولیکله، هيله ده په لوستلو مو
 ارزېدلې وي.

پای

{ خنگه دې وجدان مني؟ }

يو ناخاپه د کلي له پاسه د خو نوعه امريکائي الوتکو خطرناک غورمبهار
 فضاء اشغال کړه، که خه هم شپه وه، خو ډېروخت لانه و، وتلى شاوخوا
 لس بجي وي، د خو شبوبه تېردو سره دوي لوې دوه خرخه الوتکي، کوم
 چې هري يوي به يې لسکونه پوئيان لېردول، د کلي کوز او بر کښاستي
 جنګيالي يې بستکته کړل، جيټ (B-52) چې ډېر سخت بمبار به يې کولو او
 يو خرخه کوچنيو نبان ويستانکو الوتکو له پاسه نظارت تري کولو،
 خلاصه د پوئيانو د بستکته کولو سره سم، د وسلو ټک او ټوک شروع شو،
 بلاخيره ډېر شدید جنګ ونبالبدو، د سپکو او درنو وسلو ډزو کلى د
 زلزلې په شان لرزولو، عين حال کې د بنحو او ماشومانو چيغې هم ورسه
 ګډي وي، اصلاً چاپه په مسجد وه، چون مابسام د لمانځه په محال خو تنه
 طالبان راغل، لا هم مسجد کې و، امريکائي ټواکونو راپورتر لاسه کړي
 و، همفه و چې چاپه يې پري ووهله، ټولي لاري يې پري بندې کړي،
 محاصره يې کړل، خودوي هم په ارامنه تسلیم نشول، سنګريې ورسه
 ونیولو، ډېر کلک ورسه وچسپېدل، لنډه دا چې د نیم ساعت په تېرېدو
 سره، د خلورو طالبانو په شهادت او يو امريکائي پوئي په مردارېدو او
 دوه نورو په زخمیکېدو سره جګړه پای ته ورسېده، امريکائي پوئيان د

تصفیه په پار مسجد ته ننوتل، بدختانه دمسجد په وړاندې کونج د ملاامام په کوچني اتاق کې یې مالک بیچاره ژوندی ونیولو، نموري د مسجد د خادم سبحان کاکا زوی و، دا چې پلار یې یو خوا ضعيفه او بلخواناروغو، د خپل پلار سره د مرستې په پار ډېری کارونه لکه مسجد جرو کول، د ابو آبدانونه ډکول، هر مازیگر د کلې له کورونو نه د مسافرو لپاره ډوډی راتولول به مالک ورته کول، همدارنګه نموري به مکلف و، چې د لماخوستنه هم تر ډېره په مسجد کې پاتې شي، خوتول خلک ووئي، له اخيره ور پسې راقلف کړي، طالبان به هم په یوه ئای نه پاتې کېدل، چې ډوډی به یې یو ئای و خورله د شپې لپاره به بل ئای تل، اما له بدہ مرغه ترڅو دوی ئای بدلولو، چاپه پرې ولو پده، همدا و چې مالک هم ګير پکې راغلو، توره خولی یې په سرورکش کړه، طيارې ته یې پورته کرو، له ئان سره یې یورو، هغه هم په داسي حال کې چې، دری ورئې وروسته د راتلونکې جمعې په ورخ یې واده و، واده هم داسي د آرمانونو ډک واده، چې کالونه کالونه یې د خپلې معشووقې (ډېوې) کورنۍ ته د سوال لمن غورولې وه، ان تردي چې کله به یې د مسجد ملاامام ته اوزر زاري کولي، کله به یې د کلې د مخورو او لحاظمنو سپینېر و لاسونه بنکلول، ورواسطه کول به یې، ولې دا چې د ډېوې پلار یو پېژندل شوي

قاضي او پيسه داره شخص و، لویه کورنۍ يې لرله، بر عکس مالک د یو غریب سړي ياد مسجد د خادم زوى و، چې ده خپله هم د نورو کارونو او مزدوریو سربېره تر ډېره د پلار سره د خادمی په چارو کې همکاري کوله، په ډېوه باندې عاشقۍ يې هم د مسافرو لپاره هر مازیگر د کلي له کورونو د ډودې راتولو نه منشاء اخیستې وه، له دې کبله د ډېوې کورنۍ په هېڅ صورت مالک خپل سیال نه ګنلوا، کنه که خه هم له غربت هاخوانور ملک کې هېڅ کمی نه و، ډېر یو شرف او سنگین هلك و، بنکلې ځوانې يې لرله، تر دولسم صنف پوري يې زدکړې هم کړې وي، خو سره ددې چې په ډېوه پوري يې ډېر سخت زړه ګندلې و، په هېڅ نوعه نه ترې صبرېدو، بل مقابل د ډېوې کورنۍ يې هم په وړاندې ډېره جدي وه، نه يې د ملامام مخ منلو، نه د مشرانو او نه هم د سپینږiro ټول يې له یوې مخې را ټوابول، څه سرمو خوبوم، لنډه دا چې، بلا خیره پسې له وختونو، وخت راغلو، هره دعا یا صدقه يې چې قبوله شوه، علاوه ددې چې عاشقې يې یو طرفه وه، یوازې مالک زړه پرې بايلې و، په ډېوه کې ترا خیره چا داسي څه علایم او حرکات ونه لیدل چې ګويا دا دې هم په مالک مئينه وي، اما دا چې مالک زښته ډېر وخت او زښته ډېر عذر او زاري وکړې، خدا یزده زړه يې پرې وسو؟ له کبر نه ووې بدې؟ که به بله کومه خبره وه، خو هرڅه چې

و، د ټولې کورنۍ خلاف یې د مالک وړاندیز ته لبیک ووېلو، د خپلې کوزدې ګل یې ورته واستولو، له یادولو دې پاتې نه وي، د خوب د لیدو په شان، کله چې د ډېوې له خوا د خپلې نامزادی په ورته را استول شوي ګل د مالک سترګې ولګېدې، د معاملو خلاف غجیب او غریب احساسات یې له ئانه وښو دل، په ئای ددې چې و خاندی خوشحالی وکړي، ډکه کوڅه کې یې په چیغو چیغو وژل ان تر دې چې بې حاله شو، ضعف یې وکرو، رنګ یې لکه د مری تک زبر شوه، خو په هر راز، خلاصه لا هم سره ددې چې مالک ته د کوزدې ډګل په استولو، ډېوې د خپلې کورنۍ د فرد، فرد مخالفت په سراخیستی و، فاصله یې ترې نیولې وه، د هر یوه پېغور، پټکې، پټ او بنکاره خبرې یې په ئان تېرولې، خو بیا هم ددې ټولو ستونزو سره سره، د مالک د بې وسی له وجهه دری کاله د پلار په کور نامزاد کېناسته، پس له دریو کالونو مالک او کورنۍ یې ايله د واده کولو تیاری و نیولو، که خه هم وېل کېدل چې دا هم ډېوې خپلې ګانې ورکړې وي، همغه یې پلورلې وي، واده ته یې تیاری پرې و نیولو، خو هر خه چې و. اما بدختانه دا ارمان یې یو ټل بیا په زړه داغ پاتې شو، مالک امریکایی ټواکونو له ئانه سره بوتلو، د واده لپاره ټوله تیاري او ترتیبات یې ئای په ئای پاتې شول، په دې سره د کورنۍ سربیره

یې، مالک د خپل شرافت او انسانیت له مخې د واړه کلیوالو په زړونو کې خاص ئای درلوډ، همدا و چې درد یې په ټول کلې د ماتم سیوری خور کرو، زما خونو بیا بېخې د بدومړو، راز او نیاز یوازنی ملګری و، له حده زیات پرې خفه شوم، یعنی که ووایم، چې د عمر په اوږدو کې مې تر ټولو لویه غمیزه وه، ممکن دروغ مې نه وي ویلې، خو افسوز نور مې هېڅ مرسته وس کې نه و ورسره، یوازې هغه کارونه چې مالک به یې د پلار سره د مرستې او همکاری په پار مخ ته وړل، هغه که د خادمۍ و، یا تر کور بهر نور کارونه و، له ده ورورسته، ان له همدي اولې ورځې نه مې په ټول اخلاص وړه ورکړه. لنده دا چې د مالک د کورنۍ، دوستانو او کلیوالو د ټولو هڅو سره سره بیا هم نهه^(۹) میاشتې یې نه د مرېي حال معلوم شو، نه د ژوندي، چابه و بل له طیاري یې راغوئولي، ذره، ذره شوي مردي، چابه و بل گونتنامو ته یې وړي، کوم چې په کوبيا هېواد کې د ناتو ئواکونو تر ټولو لوی او وحشتناک زندان و، چابه بګرام او لوګر یادول، چون لوګر کې د امریکایانو ډېره لویه قرارگاه و، زموږ د ولایت په شمول یو شمېرنورو نژدې ولایاتونو کې شپنۍ چاپې اکثریت له لوګر نه وهل کېدې، کوم کسان به یې چې ژوندي ونيوں، هغه یې هم لمړی لوګر ته وړل، وروسته به یې یا وړل او یا به یې هم نورو زندانونو ته استول،

ادبی کیسپی

کلیوال ژوند (د پردی تر شا رازونه)

بلاخیره پس له نهه میاشتو مازیگرو، باغ کې مې ریشکه ریبله، مبایل ته
مې له یوې ناشناخته شمارې نه زنگ راغلو، د اوکې سره سم مې غږ پرې
وکرو:

- بلې سلام عليکوم!

- وعليکوم سلام لونگ جانه! جوړ یې، پخير یې...؟

سر له لمړی کلیمې مې یې غړ و پېژندو، له خوشحالی مې تر ټول وجود
فوراً یو قسم سورتاو پورته شو، ان لاس او پښو مې لړزه پیداکړه، په
خوبنۍ سره مې ورغبرګه کړه:

- مالک جانه! ته یې، که خوب وینم؟

دی هم موسکی شو کړل یې:

- هو لونگ جانه! مالک یم خنگه یې؟ بنه یې؟ کور مو خیرت دی؟ زما د
لالک دوی نه احوال لري بنه دي؟

- شکر الحمد لله چې غړ مې دې واور بدلو، هو! فضل د الله ج دی، موب هم
بنه یو، سنا لالک، مورجانه او خورکي دې هم جوړ او روغدي، دا وايې
چې ته خنگه یې؟ له کوم ئای نه دې زنگ و هلی؟

- الحمد لله چې بنې یاست، زه هم د الله ج کرم دی بنې یم، له کابل نه مې زنګ کړی، د باګرام زندان کې وم، دری ورځې له مخه مازیګر محال، د خو نورو زنداني ملګرو سره آزاد شوم، همغه مانبام کابل ته راغلو، خپل مبایل نه لرم، اوس مې هم له فیسو نه زنګ کړی او لمونی کس ته یې چې تماس مې درسره ونیولو، خو فعلًاً دی هم خبره صرف ستاسره وي، چون ما د نیمروز د موټرو تیکت کړی، بېگاته پخیر حرکت کوم، که الله ج راسره وکړل، غواړم همداسي اورپا ته ولار شم....

د هلك خبرو دوم لرلو، ولې دا وروستي جمله مې یې ونشوی زغملى،
حای په حای مې قید کړو ورغبرګه مې کړه:

- په تاخه شوي؟ و ظالمه! مور او پلار دې درپسې رانده شول، دا نهه میاشتې دې نهه د مرې درک په لاس ورتلو نه د ژوندي، اورپا خو تښتی نه، بلخوا هغه کوژنه دې ډوہ دې چې کالونه کالونه یې دې کورنۍ ته اوز او زاري وکړې، د لوی او کوچونی زنه یې دې ونیوله، لاسونه دې ورته مچو کړل، ولې بیا هم نه یوازې دا چې سیال یې ونه ګنله، بلکې ستا سره د خپلې لور کوژده کول یې د Ҳان سپکاوی ګنلو، مګر دې خپله زړه درباندې وسو، ستا لپاره یې د تول کور مخالفت په غاره واخیستو، د خپلې نامزادی ګل یې درته واستولو، ایا نن ستا خنګه وجдан مني، چې دومره

بې غیرتی ورسه وکړي؟ د کالونو لپار يې یو ئل بیا د خپلې هغه کورنی
خبرو او تهدیدونه ته په خوله ورکړي، کوم چې د فرد، فرد غږي له خوا يې
ستا په خاطر رټل شوې، تر خپله وسه، وسه قصد ورسه کوي؟ پام هېڅ
کله دومره لویه بې عقلی ونکړي، هرو مرو دي یو ئل کور ته راشه، مور
او پلار دې غېړ کې ونيسه، په تاپسي د فرهار زړه پټۍ يې شه، همدارنګه
د واده لپاره دې چې کومه تياري نیولې وه، هرڅه په خپل ئای دی، حتا
یو د ګوګردو قوطی هم نه دی ضایعه شوې، واده دې وکړه یوه میاشت تېره
کړه، بیا دې ټولې لارې په منځ خلاصې دی، خداي ج دې وکړي چې آسمان
ته و خېژې.

په دې سره د هلك غې خورا مايوسانه، حتا ژرا ته نژدي رنګ خپل کړو،
راغبرګه يې کړه:

- ته ربستیا وايې لونګ جانه! منم دا یوه ډېره ظالمانه پربکړه ده، خو په
عین حال کې زماله خورا سخت مظلومیت او مجبوریت نه هم ډکه ده،
چون زندان کې له ماسره ډېر لوى ظلم شوې، بې له شکه که په دې حال کور
ته درغلم په ئای ددې چې مور، پلار او دوستانو ته مې خوشحالی ورکړم،
برخلاف لا به يې درد زیات کړم، همدارنګه ډېوې ته هم علاوه ددې چې
نوره به يې هم د خپلې کورنی سخو او پېغورنو ته په خوله ورکړم، بنکاره

ده چې مستقماً به هم ډېر لوی عصبي شوک پري وارد کرم، خنکه چې که
 څه هم کفار په ظاهره د انسانیت او بشردوستی ناري وهی، خو واقعت کې
 دوی د انسانیت، بشریت تر ټولو ستر د بمنانو، فرض کړه، که یو ځنګل
 کې تر ټولو خطرناک او وحشتناکو ځناورو ته په ګير ورشې ټول ظلمنیاتی
 به یې همدومره وي، چې وبه دې وزني، غوبنې به دې وخوري، مګر دې
 کفارو کاشکې یوازې یو انسان وژلی او غوبنې یې خورلی په همدي یې
 بسنې کولی، اما دوی چې کله یو انسان د زندان د تورو تنبو شاته له نورو
 انسانانو راجلا کړي، د خورا سختو و هللو، شکنجو، برقونو ورکولو
 سربېره، هېڅ نوعه انساني کراماتو ته یې درناوی نه لري، په سپیانو یې
 داړي، جسي ټېري پري کوي، په خوله کې یې بولې ورته کولي،
 استغفارالله په قرانکريم یې له پاسه خېژول، محمدص او الله ج ته یې
 بنکنئل او سپکې سپوري پري کولي، حتا د نسل وزنې په پار هغه
 نوئوانان چې سن به یې له پنځلسو کالو لور له دېرشو کم و، خسایان کول
 یې، يعني د تل لپاره یې مردي له منځه پري وړله، هسي یې هم وضعیت
 نه، خو دلتہ سم په ژړا شو، پسې زیاته یې کړه: بدېختانه دا ظلمنې
 له ما سره هم کړي!

په دې سره یې نابره، په جګ غږ خبرو کې ورولو بدم:

- افففففف دا خه د ځنایور اولاد دی، تاخو هېڅ ګناه نه لرله، اخیر ولې؟

اصلًا د دوى ظاهري شعارونه او زموبد ساده، خوش باوره ولس او خلکو په سترګو کې خاورې اچول دي، کنه تر کومه ځایه چې ما ولیدل، د پردی تر شاه، طالب، عسکر، ملکي، ګنهګار، بې ګناه هېڅ توپیر نه ورته لرلو، نه هم دا پونستنه وه، دوى خاص او خاص په نام د افغان او مسلمان دونمن و، خويې چې وس کېدلود هېڅ نوعه ظلم زیاتي هيله يې نه پري کوله، په ټول کې هغه د کفر او اسلام تر منځ د تاریخي دښمنی عقده يې پري سړوله.

خو په هر راز، تماس موتنګ کوي، چې قطعه نشي، مقصد له ماسره يې چې کوم وحشت کړي، پونستنه مې وکړه، ډاکتران وايي: ددي ستونزې علاج یوازي په اورپايي ځينو هېوادونو کې ممکن دي، له دې کبله پرون د یوه قاچاقبر سره هم وغږدم، دست خط مې ورته وکړو، که خه هم نسبت نورو قاچاقبرو ته پيسې زیاتې اخلي، خودا په دې بنه دي، چې دلته يا په لارو پيسې نه اخلي، هلتله هم خپله شرکت لري، کله چې مسافر ورسوي، همغه خپل شرکت کې يې ورسره په کار کوي، میاشتانه يې له معاش نه د فيصدی له مخيې خپل قاچاق ګرځوي، نو که خداي ج سالم

ورسولم، انشاءالله ډېر زربه هر خه سم شي، هغه که صحی مشکيل مې دی، که اقصادي، له هره اړخه به مې خپلې کورني او دوستانو ته خوشحالی ورکرم، اگر چې تاته مې هم دا سر دردي نه درکوله، نه مې خبرولي، خو په ببني سره، نه وېل کېږي انسان دی، ډېر اوږد او سخت سفردي، که ونه رسیدم، په لارو خه راوشول، ژوند مې له لاس ورکرو، چې بیا مې لالک او مورجانه خبر کړي، ترڅو زړونه یې صبر شي، ټول عمر مې د راتلو په انتظار تېر نکړي او..

د همدي او په نقطه کې یې خبرې بندې بندې شوي، نه پوهېږم نور به یې خه ويـل؟ مـتـاسـفـانـه پـه اوـرـبـدو یـې وـنـه توـانـيـدـمـ، بلاـخـيـرـه تـماـسـ موـقـطـعـ شـوـ، پـه کـومـه شـماـره یـې چـې زـنـگـ کـړـيـ وـ، بـارـبارـ مـې دـايـرـه کـړـهـ، لهـ بـدـهـ مرـغـهـ زـنـگـ یـې نـه تـېـرـولـوـ، تـرـ ډـېـرـهـ مـې سـترـګـېـ وـېـ، لهـ هـغـوـ خـوانـهـ هـمـ بـیـاـزـنـگـ رـانـغلـوـ. نـيمـهـ پـنـډـهـ رـيـشـكـهـ مـې رـبـدـلـېـ وـهـ، نـيمـهـ لاـپـاتـېـ وـهـ، دـ مـالـکـ دـ خـبرـوـ پـه اوـرـبـدوـ سـرـهـ، عـلاـوـهـ دـدـېـ چـې ژـونـدـيـ وـ، غـړـمـېـ یـېـ وـاـوـرـبـدوـ خـوشـحـالـهـ شـوـمـ، اـمـاـ دـ وـرـسـرـهـ شـوـيـ ظـلـمـ لـهـ کـبـلـهـ یـېـ ډـېـرـ سـخـتـ جـګـرـخـونـ کـرمـ، لهـ لـاسـ اوـ پـېـنـسوـ مـېـ سـاـهـ وـخـتـلـهـ، انـ مـتـهـوـ کـېـ مـېـ دـدـېـ توـانـايـيـ رـاـپـاتـېـ نـشـوـهـ، تـرـڅـوـ دـاـ پـاتـېـ نـورـهـ نـيمـهـ پـنـډـهـ رـيـشـكـهـ مـېـ هـمـ رـبـدـلـېـ وـېـ، خـوـ پـهـ هـرـ صـورـتـ، لـنـهـ

به یې وايم، شپه تېره شوه سبا مازيگر يې بيا په يوه ناشناخته شماره زنگ

وکرو، له سلام کلام وروسته يې کړل:

- نیمروز کې يم، دشپې په (۱۱) بچود ایران په پوله وراورو، مقصد
دعا کوه!

- ولې نه، الله ج دې په خپل امن امان کې لره، افسوز پرون دې تماس
قطعه شو، له دې خوا مې هم دېر زنگونه ووهل، بدختانه رخ نشو، کنه:
اکلاًدا خپل جیب خرڅ خوبه مې درکړۍ و، په لارو که وږي شوی واي، يو
نيم بيسکوت، يو بوتل او به موبه خو به دې پري اخيستې وي!

- ته دې ژوندی يې لونګ جانه! مننه پيسې راسره شته، د لاري د
ضرورتونو لپاره شل، شل دالر جیب خرچه کابل کې قاچاقبر تولو همسفر
ملګرو ته مې راوو پشله، ته یوازي دعا کوه، صرف احوال مې درکولو،
ماوېل چې خبر وي، نور دې په الله ج سپارم، مبایل مې د يو ملګري دی
چې مصرف يې زيات نه شي.

په همدي سره مو خدائی ج پاماني وکړه، تر خنگ مې يې کلک تینګار هم
پري وکرو، ګويا چې هر ئای دي لاس رسېدو ماته زنگ کوه، نور مو
تماس سره قطعه کرو، بلاخیره سره ددي چې دری ورځې وروسته مې
 ساعت په ساعت تلوسه پسي زيات بدہ خو لا هم (۷) ورځې يې هېڅ زنگ

منگ رامعلوم نشو، په آتمه ورخ یې زنگ وکرو، زما د بلې! په ئواب کې
بې کړل!

- لونگ جانه! سلام عليکوم جوړ یې؟ پخیر یې....

- وعليکوم سلام! شکر دی الحمد لله، ته بنه یې، ملګري دې بنه دي؟

- هود الله ج فضل دی، موږ هم بنه یو، وبنېه وروره! ستا به سوداوه، په
لارو مې هېڅ موقع پیدانکړه چې تماس مې درسره نیولی وي، نن سهار په
اوہ بجو شیراز ته راوسېدو، ايله مې اوس وکولی شوی چې زنگ درته
وکرم.

- خدای ج دې وبنېه که خه هم سودا خو مې ربیا هم زیاته وه، خو ئه شکر
چې پخیر تر شیرازه ورسبدئ باقی مو هم د کایناتوله ستر مالک نه په
امن امان کې غواړم! مجلس مو خو دقیقې اوبد شو، اخیر کې یې کړل:

- یوه هفتہ دلتہ شته یو، د راتلونکې پنج شنبې په شپه پخیر حرکت کوه،
انشاء الله بیا زنگ درته کوم، همداسي و، د پنج شنبې په ورخ یې زنگ
وکرو، په سلام پسې پیوست یې کړل:

- لونگ ګله! موږ بیکونه بسته کړل، بېگاه ته پخیر حرکت کو، مقصد بیا
دې هم له دعاګانو هېر نشم!

لنده دا چې، دا ئل يې پوره پنځه دېرش ورڅي هېڅ احوال رامعلوم نشو،
خوشبختانه پس له پنځه دېرشو ورڅو يې په یوه ډېره ناشنا شماره چې
ټول ټاول شپږ عدده وه، زنګ ووھلو، تر سلام او جوړ، پخیر وروسته يې
کړل:

- له ترکیه نه مې زنګ کړی، ستا د دعاګانو برکت و وروره! ايله نن سهار
پخیر راوسېدو، که خه هم ډېر سخت تکلیفونه راباندي تیرشول، یو ئل
تقربیاً ان د ترکیه پلازمینه انقره ته راوسېدو، د بنار په دروازه کې يې
ونیولو، تر درې ورڅي زندان خورا سختو شکنجو وروسته يې واپس
ایران ته ردې مرز کړو، دوې ورڅي وروسته بیا پري راروان شو، دا ئل بیا
بنه راغلو، اگر چې یو ئای کې يې پیرونې راباندي وکړل، دا یو لاس مې لې
زخمی هم شو، ولې بیا هم بنه و، الحمد لله راوسېدو، اوس بهرته نژدې
یو بنار کې یو، معلومه نه ده، چې له دې ئای نه به خه وخت حرکت وکړو،
کېدی شي یو خو ورڅي دلته هم پاتې شو، خو کله چې تللو بیا انشاء الله
احوال درکوم!

- بنا سمده، الحمد لله چې پخیر ترکیه ته هم ورسېدلی، لاس خوبه دې
ډېرنې وي، خور؟

- نه ڏېرنه دی خوب، پاسمان مې پری شروع کړی، انشاءالله نبہ کېږي، په همدي سره، نه پوهېږم څه ټکه پری ولو بدہ، کړنګ، کړنګ بیا مو تماس قطعه شو، خو نبہ و، هغه مهم مطلب چې ترکیه ته رسیدلی او هلتہ ئای په ئای شوی، ترې ترلاسه کرو، خه ناخه مې زړه ډاډه شو، په ترکیه کې یې تقریباً دوې هفتې تېرې کړی، بله ورئ په داسې حال کې چې د مازیکراو مابسام منځ و، زنګ یې وکرو، په ورخطایي سره یې د حلال احوال پونښته وکړه، پسې کړل یې:

- د بهر په غاره یم، نور حرکت کو وروره! کويکه (کښتی) راته راغله، که خه هم ڏېره گوچنی تقریباً لس نفری کويکه ده او موږ دېرش کسان یو، خدايزده دا د ظالم زوی مو خه رنګه پکې ئایوی؟ خو لوی لوی د ټیکتهر (ترکتول) ټوپونه یې پسې تړلي، گومان کرم، ځینې نفر به په هغو کښوی، اما خدائی ج دې وکړي، چې ما ټوپونو ته نه کړي، لاس مې خوبېږي، منه که بیخی ئان پرې تکیه کړي شم، خو په هر حال، مقصد نن دې بېخی ڏېرې ڏېرې دعاګانې غواړم، وېل کېږي، چې دا کويکې ڏېرې تېزې، دې، که الله ج خیر پیښ کړي، په نهه ساعتونو کې، یعنی سهار مخه، آمان ته رسېرو، انشاءالله کوشش کوم، خومره چې زر ممکن و، بیا تماس درسره نیسم، احوال درکوم! په همدي سره یې ماته د نوبت راکولو په پار ساه

ونیوله، د شونډو د پرانیسلو سره مې زربیا په خبره کې راولوبدو کړل

بې:

- وبنیه وروره! قاچاقبر مو نارې وهی، د خدای ج پامان ولاړم درنه!

نور ما هم ورسره اوږده نکړه، د مخې نبې په کولو سره مې تماس ورقطقه
کړو، له همغې ورځې تر ننه، چې اوه (۷) میاشتې یې ووتلي، بیا یې
زنګ نه دی کړي، والله علم، خه شو؟

پای

{ افسوز چې بىخە نە وى }

دېرى وخت د عاشقانو او معاشوقو تر منځ يو د بل نه درک کول او د ھفو د احساساتو خيال يې نه ساتل، په لويو سر درديو واوري، روستم او زرمينه هم يو د همدي ډول عاشقانو له جملې دي، دوي تر ډېره خورا خوره مينان و، يو د بل ديدن پسې او به او به، همدارنگه د يو بل د لارو څارلو او نورو عاشقانه حرکتونو د افراط له کبله يې، ان د سيمې ماشومانو به هم ورئ کې يوه ګړي ددوئ په عاشقۍ ګپ کولو، لنډه به يې وايم وخت راغلو د دواړو تر منځ خه مخالفت را پیدا شو، داسې وېل کېدل چې روستم ته يې وېلي و: له پلار سره مې د شنبې يولي پته واروه، اتي داسې وګنه چې همغه شېبه دې د يوې بىې خورپنې مچو قيمت پري کړي، مقصد په روستم خوارکي يې خلور پنځه ورئ کې پته وارولو، لاسونه يې پري سري تناکې کړل، اتي يې بېلا بېلې بهاني ورته کولي، مچو يې نه ورکوله، که خه هم روستم زماله ماشومتوبه ملګري او هMSCNFi او، نور ډېرنې هلك و، خوله همغو ماشومتوب نه يې، ضد او عصبانيت لرلو، د معاملي خبرې په وړاندې به ډېره تيزه منډه او له حده زياته لوچکي تري وشه، خو وروسته به يې بیا په زړه هېڅ هم نه، مګر کار به يې خراب کړي و، اتي به يې پښېمانۍ چندان ئای نه نیولو، همدا و، چې زرمينې ته يې هم د

خپل زور بسودلو او غچ اخیستلو په پار مور او پلار ورولېبل د یوې بلې
 نجلی سره یې ئان نامزاد کرو، زرمینه یې د کور کلی توکو تکالو او خبرو
 ته په خوله ورکره، د هر مجلس گپ یې پرې جور کرو، خه سر مو خودوم،
 روستم یې بنجھه راناوی کره، دری خلور کالونه ووتل یو زوی او لور یې هم
 وشول، خودې وختونو کې یو ئەل بیا کلی کې د روستم او زرمینې د
 اړیکو او عاشقی پاللو ګنگوسي راژوندی شوې، مګر ان تر دې چې بلې
 ورڅه خبر شوم، روستم یې بنجھه طلاقه کره، حتا طلاقنامه کې یې
 د شاهدانو په حضور بچیان هم د بنجھې په نوم کړي، اتې یې د اولادونو
 سره، د پلار کره ورلېبلې، دا خبره بېخې عجیبه راته بسکاره شوه، مخکې
 مې یادونه کړې روستم مې یو خوا همزولی او د ماشومتوب ملګرۍ و،
 بلخواله اومنه تر دولسمه همصنفیان و، زړه مې و، چیرته یې په کومه
 ګوبنه کې غلی راګیر کرم، پونښته ترې وکرم چې ولې لبونی شوی یې
 وسږیه؟ په دې کې لس، پئلس ورڅې ووتلې لا هم په ګیر رانغلو، بله
 ورڅه سهار د چایو په محال مو دروازه وټکډله، چې کتل مې روستم و،
 د ستري مشی سره سم مې ورته کړل: هلکه! ما په اسمان غونبستې خدای ج
 په ځمکه راکړې، باور وکړه دا خو ورڅې درپسې ګرحم، رائه، رائه! تر
 مخ یې شوم مهمانخانې ته مې ننیستلو، چای مې ورته واچولو کړل یې:

- کورنی او خپل، خپلوان ټول راسره مروردي، د دنيا په سرمي خدای ج
ته هيله وشه، تاته وشه اتي راروان شوم.

- ولې، ولې خيرت خو دي؟

جيوب ته يې لاس کرو، يوه لويءه ورقه ليکلى کاغذ يې راویستلو اخیره
برخه کې دوي دری امضاء گانې، يو مهر پري لگېدلی و، کړل يې:

- خبر شوی به وي، بنځه مې طلاقه کړه، سره د بچيانو مې يې پلاتره
ورو لېبله، غونبتل يې نور هم خه وايې، خبره کې يې ورولو بدم:

- هو خبر شوم ظالمه! په همدي خاطر درپسي ګرڅېدم، لمړي خودې له
سره بنه کارنه دي کړي، بیا که بدی هم وه، په بنځه کې به دي وه، د
ماشومانو يې خه ګناه؟

افسوزانه ساه يې وخیستله کړل يې:

- ربستيا وايې خو اصلاً طلاق کول يې نه، بلکې له سره ددي واده کول مې
لويءه سهوه کړي، په داسي حال کې چې زما په رګ کې د زرينې مينه
جاری وه، اما بدېختانه د یو ډېر معاملې خپگان چې تقریباً د یوې توکې
او نازرنګ يې لرلو، ولې ما يې د سزا ورکولو په پار ددي نجلی سره د
خان نامزاد کولو په سخته خپره سزا ورکړه، که خه هم له دي وروسته ما

فکر کولو، خنگه چې زرینې زما په نوم د بدنامی دروند پیتهی په سر گرځولو، د چم وارو او زارو زما د مینې په صفت پېژنده، خوما و خیستله د دوست او د بمن خولو ته مې ورکړه، د هر چا خندا او رشخند ته مې جوره کړه، نو طبعاً تر هر چا ډېرنفرت چې ترې لري، هغه کس به زه وم، ولې د اسې نه وه، پسله یو کالنه، زما د توقع خلاف په یوه ناشناخته شماره زنګ راغلو، چې اوکې مې کړو غږ مې یې و پېژندلو، ټول وجود مې یو قسم جام شو حیران بریان و در بدم خبرې مې له خولې و تنسو!

زرینې و خندل کړل یې:

- ولې هوش درنه لارو؟ وغږېره، غږ مې دې یادې دلو نور مې صبر ونشو، زنګ مې درته وکړو، زه خو ستا غوندي نه یم چې لغت دې کرم، اتي دې هېر کرم، همدي سره یې آواز ژړا غونی شو، بلا خيره د خبرو تو ان یې له لاسه ورکړو صرف د سلګیو غږ یې راتلو، دا چې یو خوا مې یې په خپله ورسره کړې ناخوانی ډېر خجالت کرم، بلخوا سره د دومره لوې ناخوانی چې ورسره کړې مې وه، خو لا هم د دې مینه راسره لرل او غږ راباندې کول، یعنې په ټول کې له پاک زړه او وفاداري نه یې ډېر زیات متشره شوم، یوازې خپلې خولې مې و چولې، د وېلو لپاره مې خه نه لرل، نه مې دڅه وېلو تو ان لرلو، صرف د بهانې په پار مې دومره ووېل:

- بل ئای یم، زه بیا زنگ درته کوم، نور می تماس ورقطع کرو، خو په هر حال، دا چې پس له ڏېره وخته او ڏېرو کیسو لمونی تماس و، طبعاً دواړه یې ڏېرسخت تر اثر لاندې راغلو، له دې وروسته مو کرار، کرار تماسونه زیات او وضعیت مو هم عادی شو، نجلی له پخوا ڏېره کلکه او خوبه مینه راسره کوله، چې کیسه او بدنه نشي بلاخیره خبره تر دې راوردېد، دمینې د پاللو تر خنگ تقریباً دوه کاله مو په دې چونې سره ووهلې، چې ما ترې غونبستل ترڅو ددې بنځې او بچیانو په شتون کې واده راسره وکړي، مکړه دې ڏېر کلک انکار کولو، ان تر دې چې وېل یې ستا په نوم د پلار په کور سر سپینه ومه، ولې تر خودې دا بنځه او بچیان ستا په کور کې وي کوزده او واده نه درسره کوم، که ربنتیا مینه راسره لري او له زړه غواړې، ما د خپل ژوند ملګرې کړې، خنگه چې زه ستا لپاره هرې قربانې ته تیاره یم، ته هم باید زما دا یو شرط ومنې، بنځې ته دې طلاق ورکړه اولادونه یې هم دې ته ورکړه، یوازې او یوازې همغه وخت زه په تاد بیا څلې لپاره باور کولی شم، چې ربنتیا هم ته ماسره مینه لري، لکه خنگه چې وايې د واده کول دې واقعاً یوه خطاء یا اشتباوه، بیا صرف یو ماشوم، حتا د مسجد خادم هم راولپرد، زه یې په لاس د خپلې کوزدې ګل

در لېرم، خه مصارف چې پري رائی ترواده پوري هم ټول مې په خپل پلار کوم.

که خه هم ددې بنځی نه د جلاکور مې ورته ووېل، ويې نه منله، بیا مې یوازې د بنځی د طلاق هم ورسره قبوله کړه، ولې په ماشومانو مې زړه نه کېدو، په دې کې یو کابل بل هم تېرشو، لا یې هم په همغه یوه خبره ټینګه وه، بلاخیره څنګه چې خبر یې، د خپلې خطا د جبراډا ستره قرباني مې ورکړه، بنځه او بچیان مې د تل لپاره رخصت کړل، سره ددې چې ماشومان خو هسې هم د خدائی ج خوب نعمت دی، ولې بنځه مې هم خورا شریفه نجلی وه، د خپل انسانیت او شرافت لمخي یې په کورنۍ او دوستانو مو ډېره ګرانه وه، په طلاقولو سره یې د کورنۍ په شمول مې ټول دوستان او خپلوان ډېر کلک راسره خفه دي، له دې کبله خدائی ج ته مې هيله وشه، تاته وشه، یو خوا مې د ماشومتوب ملګری یې بلخوا مې همصنفی یې دا یوه خوانی به هرو مرو راسره کوي، د زرینې سره مې نور ټوله خبره خلاصه کړي، په هر خه خبره ده، خو بیا هم د لا ډمنتیا په پاري چې طلاق نامه غوبستې دا هم درسره واخله، صرف ورشه د کوزدې ګل یې تیار کور کې اینې فقط درسره راوایې خله او تردې ئایه یې راورسوه اتي دي چې شيرني کې هر خه غوبستل، په دواړو سترګو، صرف امر وکړه، که خه هم

دېرې بھانې مې ورتە وکړې، خو سړۍ شله وه، بلاخېر د غرمې له ډودې
وروسته ماسپېښن يې ورشارت کرم، البتہ د زرینې دوی کورتە به زه له دې
مخکې هم کله ناکله په مرۍ او ژوندي کې ورتلم، د مور سره مې يې
پیژندل، زما د انا خه کېدله یعنې یو نازک د دوستی تارمو ورسه لرلو،
خو په هر حال چې ورسېدم، دروازه مې تک تک کړه، د زرینې مور
دروازه خلاصه کړه، تر ستری مشې وروسته تاوخوانې ته نتوتلو، شاوخوا
مې وکتل ګل نه بسکار بدلو، خلاصه د چای څنلو په محال مې کرار کرار
ورياده کړه چې گویا ریبار یم، د زرینې د کوزدې په ګل پسې راغلې یم،
ددې خبرې په اورېدو سره د زرینې کشره خور او چت جګه شوه، له اطاق نه
ووتله، د یوې لحظې تر تېرېدو پس د زرینې سره دواړې جوړه اطاق ته
رانو تلې سلام يې واچولو، کشره خور يې هاخوا د مور تر خنک، زرینه
دې خوا کیناسته، زه لااخته وم، مورتە مې يې له هاخوا، دې خوا په
اشارو او کنایو خپل مطلب بشپړولو، چې زرینې مې په جدي انداز خبره
کې راودنګل، کړل يې:

- بنا روستم رالېبلې يې ریبار يې!؟

فکر مې وکړو چې له خوشحالی احساساتي شوه، په موسکا سره مې کړل:

- زه خودا کارونه نه کوم، مگردا چې روستم مې ملګری دی، نه مې نشوی ورته وېلى، بلخوا ماوېل د عمه پونتنه به هم وکرم، دا ډېروخت مې نه وه لیدلې (د زرینې مورته به مې عمه وېل) په هر حال د خپلو خبرو په جريان کې مې جیب ته لس کړو، د روستم او هغه بلې بنځې طلاقنامه مې یې روایستله، پسې زياته مې کړه: تاسو به خبر یاست هغه بله بنځه یې طلاقه کړه، دا یې طلاقنامه ده، بچیان یې هم همغه بنځې ته ورکړي، طلاقنامه کې ددې هم ذکر شوی، چې روستم نورد کاروان او هنګامه په نوم خپل زوی او لور سره د ابد لابد لپاره هېڅ تالوق نه لري!

کړل یې:

- ته یې له سره ولوله!

طلاق نامه مې بنه په غور ورته ولوستله!

اخیر کې یې کړل:

- بنا، بنا ډېربنې شوی د همدي شیبې لپاره انتظار ووم، دا چې د عمه پونتنه دې پسې وترله تاته به نور څه نه وايم، خو په پرده کې جګړې په کومه چې راغلې یې په همغو لار بېرته ورشه، ډېره ډېره حیا دې وي که څه هم په خوله مې نه رائې، خو همغه د زرینې په الفاظو به یې درته ووايم، د

کېدەپی کوز طرف تە پە اشارە کولو سره يې کړل: ورتە ووايە نور دې پە خولە کې دغە وھم، واده کول لا خە خدای ج کە دې د دروازې سپی کرم، خپل وار دې لیدلى و، زما دې نه و لیدلى، هغە ورخ چې لمړى زنگ مې درتە ووھلو، زه نامزاد شوم، فقط تر همدى ورخې مې خبره پته کړې و، ګرئە نور لکه خوشن سپی پە ډېرانو خوس وھه، خبرو يې دوام لرلو پە تووندە پکې ورگله شوم کړل مې:

- خولە دې سمه بسورو، بې حیا، افسوز چې تە خوښه نه واي، اتي مې تر خنگ چادر کې منګول خبىه کړه راسره راجګ مې کړو، غتې غت قدمونه مې راواخیستل همداسي ترې راووتل، لکه بنگ مې چې وھلي وي، هېڅ پە لار راتلو نه پوهېدم، قدم مې پە ځای نه لګبدو، رنگ او بنگ راروان وم، دغە دې خولە کې وھم د زرینې دې جملې مې ذهن کې انګېزې کولو، کله به خندا راغله، کله به ځان ته غوشه شوم، زړه کې به مې وېل: همداسي بنه يې، ستانه ریباری، خه غواړي کور ګډیه؟!

پای

{بنجینه ډاکتره شته؟}

له خواړه خوب نه پرې راوینې شوم، تقریباً د شپې دوې بجي وي، د موټر له غورار سره ګډ، په نارینه ډبل، جګ او ورخطا غږد روغتون په انګړ کې، ډاکتر، ډاکتر ناري شوې، خولا هم په نیم خوبی حالت کې وم، هېڅ مې سترګې نه خلاصېدې، چون په دې شپه یوازې زما نوکريوالې وه، تر دولس نیمو، یوې بجي بستړکې د ناروغانو په فشار، تبه کتلوا او د دوا په توصیه کولو لګیا وم، همدي ساعت کې پړېو تلم، خو په هر حال خومې سه ئان رابیدارو له کړکۍ مې ورکتل، په ډېر شتاب د اتاق ور راوړکېدو، ټک ټک پسې پیوسته یې په اجله سره کړل: ډاکتر صاحب، ډاکتر صاحب...

زر مې کمیس غارې ته کړلو، ورمې ورخلاص کړو، مشعل نامې د روغتون نرس ولارو، کړل یې:

- وبنېه ډاکتر صاحب! له خوبه مې راوینې کړې، یو ئېل عاجل ته راشه، شیخ صیب یوه بنجینه ناروغه راوري ډېره تکلیف ده، البتہ له یادولو دې پاتې نه وي، دا وخت هغه له نن نه شاوخوا پنځه ويشت کالونه وړاندې په ۱۳۷۶ لمیز صحنې کې د طالبانو د لوړۍ واکمنۍ دوره وه او نموري شیخ صیب علاوه ددې چې د ولسوالۍ په سطحه د جامعه جومات ملاماما

او د قومي مخورو مشرو، د طالبانو د اسلامي تحریک په نوم د وخت د حکومت ډېرلوی نظامي او قدرتمن شخص هم و، زیات شمېر مصلح کسان يې لرل، له قده تیت چاغ او پوخ عمر يې لرلو، دوې شملې به يې پرېنېودلي، عین حال کې ډېرتوند هم و، ډېرى وخت به يې د دوهمي خبرې سره وار کولو، خلاصه معشل مې تر مخ شو، بېړني قدمونه مې پسې ورواخیستل، شیخ صیب د عاجل بخش په وره کې ولاړو، په ماد سترګو لګبدو سره يې کړل: ډاکټربه نیغ په خپله چوکۍ ناست و، تاسود انځیر ګلان نیم ساعت را پیدا کېږي نه!

د بنېنې په غونبتو سره مې رفتار کې لاس په نامه سلام عليك او درنای ورته وکړو، نور تېز ترې ټېرشوم مسقیماً عاجل شبه ته نتوتل، ناروغ ته مې ئان ورسولو، شیخ صاحب هم جو خت را پسې رانو تلو، چې کتل مې پیغله لور يې خورا سخته تکلیف وه، ژړا او زګیروي يې سره ګډو، په یوه ذربه يې غته. غته ساه اخیستله، خپلو خولو کې لندي، خوشتې جامي د چپرکتله پاسه پرته وه، عین حال کې د ستر ساتلو په پار، که خه هم چادری يې ترې لري کړې وه، خو لا هم تور پرونۍ يې له سرا او مخ نه تاو و، یوازې دوې سترګې يې بنکارېدې، مشره ميرمن يې، یعنې ددې نجلې

موریې هم ورسره راوستلي وه، د لور تر خنګ يې په چوکۍ ناسته وه، له دروازې نه د داخلېدو سره سم مې، هغو ته هم کړل:

- موري سلام عليکوم ستړې مشې!

په تیت او جو غږې د سلام جواب راکرو.

بیا مې ورته کړل:

- په دې خورکې خه شوي؟

موریې چوپ پاتې شوه، شیخ صیب لاس ورتیر کړو، د نجلې په کېډه خور پرونې يې لې هاخوا کړو، کړل يې:

- له پرون سهار راهسي يې خالي ادرار بند دي، کورني دواوي مو ډېري ورکړې، خو هېڅ فایده يې ونکړه، مازیګر راهسي يې دا سپوخت هم وپړسپدو،

د کميس له پاسه بسکار پدہ دنجلې مثانه بېخې په چاود وه، دستکش مې په لاس کړل، په دې دوو گوتو مې لې لې تخته کړه، د نامه تر غوتۍ بښکته ساحه يې لکه کانې دا سې کلکه وه، شیخ صیب ته مې سترګې وروارولې:

- په خورکې وخت ډېر وتلى، زياته تکلیف ده، که ستاسو اجازه وي، زر تر زره باید د تناسولي آلې له لارې پېپ ورته تیر شي، خلته ورته واچول

شی، ترڅو یو ئل یې مثانه راخالی شی، له خطره ووئی، بیا به یې
معاینات وکړو، خو معلوم شی، چې پروستات یې ستونډ پیداکړی؟
مثانې یې چرک کړی؟ که بل خه مشکیل دي؟ کله یې چې تشخیص وشو،
دواه درته ليکم، انشاءالله دومره جدي خبره نه ده، بنه کېږي.

شیخ صیب رانیغ شو کړل یې:

- زنانه ډاکتره شته؟

- نه شیخ صاحب! بدېختانه زنانه ډاکتره نه لرو!

- خه خدای ج وھلی یې، که ډاکتران یئ، ملایکې خونه یئ، د یوې
نامحرمي نسخې برښډول، د بدن هغه برخو ته یې کتل او لاس وروپل، چې
مور او پلار ته یې نه دي روا، تاسو په کوم شرعی حکم، په کوم مذهب
خان ته حق ورکوئ او روا یې ګنئ؟

زړه کې مې وېل: دنجینو مکتبونه خپله تا بند کړي، چې نجینې مكتبونه
وايې، بسخینه ډاکتراني خوله اسمانه نه رالو پېږي!

که خه هم په قول کې دا د وخت د طالبانو د اسلامي تحریک واکمن
حکومت پالسي وه، چې دنجینو په مخد مکتبونو دروازې په مطلق ډول
پکې تړل شوې وي، خو زموږ په منطقه یاد ولسوالۍ په سطحه نموري

شیخ صاحب د نجینو د بسوئنخیو د بندېدو سربېره نور ټول حکومتی احکام
که د خلکو به خوبیه وه، کنه. پري پلي کولی یئ، حتا تراشد ضرورت، هغه
هم له چادری او یو نارینه محرم پرته هېڅ بنځی ته له کوره د راوتلو اجازه
هم نه وه، له دي کبله که خه هم ممکن د سردار داود او ډاکتر نجیب د
دورې یوه نیمه ډاکتره به پیداشوې وه، ولې په دومره سختو شرایطو او
قیداتو کې یې نشوی کولی، چې روغتون ته راغلې وي، دندہ یې اجرا
کړي وي.

خو په هر حال، شیخ صاحب ته مې چېرته دا خبره کولی شوي، مخکې مې
یادونه وکړه، ډېر کله شخه انسان و، چې معمولي به یې خبره له دماغنه
هسي او داسي وه، خورا سخت یې سړۍ بې آبه کولو، ان وار یې کولو،
دده په ئواب کې مې په آجزانه انداز کړل:

- ربستیا هم شیخ صیب! اصلاً موږ هم د مجبوری له مخې ورته تړل شوي
یو، کنه واقعاً په یو روغتون کې د بسخینه ناروغانو لپاره په هر بخش کې
د بسخینه ډاکترنو شتون خورا اړیندی، خصوصاً د داسي او دي ته ورته
ځینې نورو بسخینه ناروغیو د درمنې لپاره، خو بېخې اشد ضرورت دی،
ولې دا چې مسؤولیت حکومت او د صحت عامې وزارت ته ورگرئې، موږ
څه نشو کولی، خو څنګه چې دا ستاد لورکۍ، یا د اداره بندېدو ناروغې

د نارینه او بنهینو یوه مشترکه او عامه ناروغي ده، هره میاشت د نارينو په شمول یو شمېر نوري بنهینه هم د نمورې ناروغي له کبله راول کېږي، پس که زر تر زره یې تداوي ونشي انسان له منځه وري، نو سره د ناروا والي یې، یو ډاکټر نشي کولي چې ناروغ یې تر ستړکو لاندي له درده او فشارنه چيغه وهی مري، دی لاس تر زني ورته ودرېږي، د انساني ترحم له مخي اړ کېږي چې ژوند یې وزغوري، درملنه یې وکړي.

- د کابل په روغتونونو کې بنهینه ډاکټرانې نشته؟

- نه، شيخ صاحب! تر کومه چې زه معالومات لرم نشته، خو بیا هم پونښته وکړه، ممکن کوم روغتون کې وي، ولې اکثریت هغه کورنۍ چې غواړي هرو مرو باید خپلې بنهینه ناروغانې، د بنهینه ډاکټرانو په وسیله تداوي کړي، پاکستان ته یې بیاېي، اماله بده مرغه ستاسو په لورکۍ وخت ډېر وتلى، تکلیف یې اوج ته رسپدلى، کنه همغه پرون چې پري پوه شوي یاست، روانه کړي مو وي، رسولی مو شوي، فعلاً هېڅ ئای ته د وړلونه ده، بېړنۍ تداوى ته اړتیا لري.

- د پیچکاري د ستني په وسیله نه راخالي کېږي؟

- نه شيخ صېب محترم! باید اساسي درملنه یې وشي، د ستني په وسیله که یوه اندازه راخالي هم شي، نیم ساعت وروسته واپس ډکېږي، بیا هم

پیپ تېرولو ته اړتیا ده او د بیا، بیا ئحل لپاره خود ستنې په واسیله نه کېږي، چون د مثانې عضلات ډېراساس دی، دومره زخم پذیر نه دی، داخل کې خون رزی کوي، چې هغه بیا لا لوی مشکیل رامنځ ته کوي.

- لاحله ولا قوت.... خومره دلیل دې زده دی، ته پیپ راواخله زه یې خپله
ورته تېروم!

ددې خبرې په کولو سره یې حیران بریان پاتې شوم، چې دې ته اوس خه وايې؟ په تندي کې ترخو گونڅو او غوسمه ته په کتو یې. خه ورته وېل کېدل هم نه، فکر مې وکرو ممکن چېرته یې کار کړي وي، پري پوهېږي به، ورتېر شوم الماري مې راخلاصه کړه، یو پیپ چې دوه زره سی سی خلته پسې وصل و، دوه جوړه طبی دستکش، یو قوطی د السلابن په نوم بنویه او چسپناکه مایع مې راواخیستله، شیخ صاحب ته مې ونيول، کړل یې:

- لې طریقه یې راته ونسایه دا خنګه بسته کېږي، ډېر خو به مشکیل نه وي؟

په دې خبره سره مې یې بیا د سروینسته جګ شول، چې ګویا دې سړي خو بېخي ليدلی نه دی، نه پري پوهېږي، خه په بلا وواونبنتم، منه نجلۍ وزني، بیا به یې غم او مسوليت هم ستا په غاړه دراچوی، خودا مې هم نشوی ورته وېلی: چې وسریه! که دې کار کړي نه وي، تجربه نه پکې

لري، بېا يې نشي کولى، د هر چا کارنه دى، ماته اجازه راکړه، چې زريې
ورته بسته کرم، نجلۍ تکلیف ده، ابال لري، دا چې نن دې قدرت په لاس
کې دى، خدائی ج درکړي، کنه نور نه تر دې دومره افغانانو غیرتی يې، نه
نگیالی يې، چې د نورو خلکو خویندو، لونو، بنخو ته يې بسته کو، ته
څه له اسمانه رابنکته يې؟

چون شیخ صاحب، په بې آبه کولو، و هلو ټکولو کې مشهورو، و پېبدم
هسي نه فکروکړي، چې زما د لور برښه ولو ته يې تلوسه ده، نو ئان ته به
سم کار و ګورم.

له دې کبله دده په ځواب کې مې په نرمى او احتیات سره کړل:
- نه شیخ صیب! سخت نه دى، خو بیا هم خه احتیات غواړي، چا چې نه
وي کار کړي، لږ ورته ستونزمن دى.

سری په خپله خبر و دربدو، کړل يې:
- ته يې طریقه راته و بنایه!

مجبور شوم لمړي مې د بنسویه او چسپناکې مایع په بوتل ګوته ورته
کېښوده کړل مې:

- اول به دا نبویه مایع ټول بوتل، یوه اندازه وړاندې په شرمگاه کې ورته واچوې، بیا مې د پیپ او خلتې پلاستیک وشکولو، ورته کړل مې: دوهم قدم کې به دا پیپ په دغه شان، دوو ګوتو کې کلک ونیسه، هوا درنه تېره نکړي، ترڅو د پیپ سرکې زخه راټوله وي، په آسانۍ سره مثاني ته ئان ورسوي، کله چې مثاني ته ورسېدو، او به پکې رائې، د اوبله راتلو سره دې ګوتې ترې لري کړه، خود پیپ سرکې زخه ئان پرانیزې، واپس له مثاني راونه وئې، نور صحیح دی، او به خپله خلتې ته رائې، مثانه راخالی کېږي، البتہ پیپ ډېر لاس کې مه لوغوه ترڅو مکروبي نشي.

سېرې د موفقیت په پار سر و خوئولو، نور یې غږونګرو، دنجلی خنګ ته ورغلو، تر چپرکت چاپېره پرده یې کش کړه، زه هم ترې راشاته شوم دوې، درې پردې دېخوا د بل چپرکت په خنډه ورته منظر شوم، شیخ صاحب یې د بنځې په مرسته، د پیپ په داخلولو پیل وکړو، خو شیبې وروسته یې د نجلی چیغې او فریاد پرې لور کړو، که خه هم دا سې نور ناروغان به یې چې کله روغتون ته راول، په ټول روغتون کې به یې د چیغو انګازه لګېده، خو نمورې نجلی ډېره غیرتی وه، په ټول توان سره یې کوشش کولو چې خپل غږ خاموش کړي، دلته یې چې غږ راجګ شو، فکر مې وکړو، مثاني ته د پیپ تېرول خو په ناروغ دومره فشار نه راوري، ممکن

هغه بنویه مایع ترې هېرە وي، وچ پیپ به داخلوی؟ همدا و، چې پەنجلی

مې زړه وسو، و مې نشوی زغلی، غږ مې پرې وکړو:

- شیخ صاحب! هغه مایع دې استعمال کړه؟

خواب يې رانکړو، بیا مې ورناري کړې، په دوهم حل يې کړل:

- هو، هو اول مې همغه تول بوتل کې خالي کړو!

نور خاموش پاتې شوم، نجلی لا هم سخت فریاد کولو، عین حال کې به

شیخ صاحب هم یوه نیمه پتکه پرې وکړه، چې ګویا ډېرە مه چغېرە، مور

بېچاره يې بیا سم ورسره ژړل، هم يې دا دلاسا کوله، ډاډ يې ورکولو، چې

ګواکی لږ صبر وکړه، نور بسته شو، اوس به جوړه روغه شې خو په هر

حال، همدي، همدي کې لس، پنځلس دقیقې تېرې شوې، لا هم پرې اخته

و، پیپ نه و بسته شوی، درحال کې چې تول تاںل یوه دقیقه وخت نه نسي،

بالاخیره تر خو لحظې نور وخت تېربدو وروسته، د نجلی غږ تېپ او توب

خاموش شو، د مور ژرا او چيغې يې جګې شوې، زړه کې راتېره شوه: لکه

چې ختمه يې کړه، خو مې ورناري کولي چې څه وشول؟ د شیخ صاحب

ورخطا آوازونه مې تر غورو تېر شول، ډاکتره! ډاکتره! ورمندې مې کړل،

چې کتل مې د نجلی په مخ او غاره ليکه، ليکه رنهې خولي بهېدلې،

ضعف يې کړى و، بلخوا زنگانونه يې، پیپ، د شیخ صاحب لاسونه تول په

وینو سره پره و، لمپی می زر بالون راکش کرو، اوکسجن می ورتنه بسته
کړل، بیا می یو دوې لټې په یخو اوبو رالندې کړې، مورته می یې
ورکړې، ترڅو په لاس او پښو یې ورتنه کېږدي، دوې ته می ډاډ ورکړو،
چې خیر ضعف یې کړې، نېه کېږي، زه راتاو شوم، پیپ ته، شیخ صاحب
ته می کړل:

- دا وینې څه کوي؟ غږې یې ونکړو، له څه وېلو پرته نرم هاخوا شو، هرڅه
یې راپرېښو دل، چې ومه کتلو پیپ یې داخل کړې و، خو وینه زیاته و،
بنکارېد نه چې صحیح یې داخل کړې کنه؟ یوازې له تکو تورو وینو ډک
و، او به نه پکې راتللې، لاس می ور او بد کړو، د یو وار مصرف کاغذې
لولې نه می نېه ډېر کاغذ رابیل کړو، بهرا او تر کومه ځایه چې امکان و، د
تناسولي آلي داخل کې وینې مینې می پرې را و چې کړې، بیا جګ شوم، له
الماري نه می د وینې د بهېدو ضد سپرې را واخیستله، دا می هم پرې
استعمال کړه، چې کتل می ظالم د مثاني په ځای، پیپ رحم ته تېر کړې
و، په دې سره یې د بکارت پرده هم شکولې وه، وینه د همدي پردې د پرې
کېدو له وجې رابهېدلې وه، که څه هم بېخې زیاته وه، داسې گومان کېدو
چې څه اندازه به له رحم نه هم رابهېدلې وي، چون پیپ کې چې او به نه
راتللې، ده فکر کړې چې ممکن ځای ته به نه وي رسبدلې، له دې کبله یې

ورتبر کړی و، ورتبر کړی و، خلتہ پسې شاوخوا دوه متړه پیپ پروت وي،
صرف نیم متړ پاتې و، نور یې ټول ورداخل کړی و، نو طبعاً رحم به یې هم
پري زخمی کړي وي، وينه به تري رابهډلې وي.

خو په هر صورت، زر زر مې پیپ واپس راویستلو، د خلتې سره مې
کثافت دانۍ ته واچولو، له المارۍ نه مې بل پیپ او خلتې، سره د
مخصوصې مایع راوخيستل، په بېړه مې ورته تېر کړو، د پیپ د تېرولو
سره سم، په مثانه کې بندې او به په ډېر شتاب د خلتې په لور راروانې
شوې، خو لحظې وروسته د نجلې ساه و چلپدې، کرار کرار یې رنګ
راسپین شو، خلور، پنځه دقیقې لانه وي وتلي چې په هوش هم راغله،
غټې غټې خام رنګې شنې سترګې یې رارنه کړې، فکر کرم و شرمده زما
په ليدو یې واپس پتې کړې، چې واقعات شي، په ټول کې یې ډېره بنه
حوانی لرله، زړه کې مې وېل: کاشکې ددي سرتښه سړي لور خونه وي، د
یوې عادي ناروغۍ له کبله یې سل مرگونه درباندي تېر کړل، خو په هر
حال، خپله شیخ صاحب هم په خوله خهنه وېل، ولې له تندی یې بسکارېدې،
چې د لور په واپس ژوند ته راګرڅولو یې رانه خوشحاله و، لنډ به یې
وايم، نور زه تري راووتلم، دوي مې بسترته ولېل، سهار مو معاینات
ورته تکمیل کړل، خنګه مې چې شک کولو همه شان و، مثانه یې چرک

کلیوال ژوند (د پردې تر شا رازونه)

ادبی کیسپې

شوې وه، تر دوې ورځې بسته روسته مې دواه ورته ولیکله، مورته مې
بې سترګې وروارولې کړل مې:

- مورې! خورکۍ خو نور انشاء الله بنه ده، هېڅ مشکېل نه لري، تاسو
کولی شئ، چې کورته لارښئ، د خه وخت لپاره، غوبنې، لوبيا، مستې،
وغیره توند او تروش خواره مه ورکوئ، او دوا یې په خپل وخت منظمه
ورکړئ، مثاني یې چرک پیداکړي و، ترڅو بېخې له منځه ولاړ شي، اينده
کې بیا دا تکلیف ورته پیدا نشي.

مور یې دعاګانې شروع کړې، زه ترې راروان شوم، د تللو وخت کې شیخ
صاحب معاینه خانې ته راپسې راغلو، کړل یې:

- زه د عصابو نه خوشک یم، حوصیله نه لرم، بیننه غواړم په هغه شپه مې
لبو توندي درته وکړې.

- خداي ج دې وبنې، شیخ صاحب! نه هېڅ خبره نه ده، مشران چې هرڅه
ووايې پروانکړي.

بیا یې کړل:

- دې روغتون ته يوه، دوې ډاکترانې هم ډېرې ضروردي، که چيرته در معلومي وي، ته يې را پیدا کړه، نوريې د مقرولو، معاش، تلو او راتلو، کارونه زه ورته جوړوم.

- سمه ده شیخ صاحب! زه به هڅه وکړم، يوه راته معلومه ده، خو هغود ظاهر شاه بابا په وخت کې تحصیل کړی، او س ډېره زړه ده، ممکن کار ونشی کړی او څوانې ډاکترانې فکر نکړم پیداشې، خو اصلأً ددي ستونزې د حل لپاره اساسې کارتہ اړتیا ده، زه فکر کړم چې هغه یوازې او یوازې د نجینو په مخ د مکتبونو او پوهنتونو د دروازو پرانستل دي، ترڅو د وخت په عصرې او پرمختللي طبابت برلاسې ډاکترانې مو جامعه کې وروزل شي، صرف همغه وخت موږ او تاسو دې ستونزې ته ځواب ویلی شو.

- باور وکړه ډاکتره! که دوې شپې له مخه دې دا خبره کړې وي، نو داسې وګنه چې په ډېره سنگينه سزا به مې رسولی وي او چا چې دا خبره کړې رسولی مې دي، ولې بخت دې دلته بيدار دي، چې پرته ستاله يادولو، په دې اړه، دا دوې شپې زما فکر خپله د ځمکې او اسماں په اندازه فرق کړي، خنګه چې تاته معلومه ده، تر پرونې زه خپله بنوئیو ته دنجینو د تلو کلک مخالف وم، حتا د حکومت لخوا دا مسؤولیت ماته سپارل شوي،

دلته دنجینو مكتبونه زما په حکم بند دي، خو هدف مو دا و، ترخو په ټولنه کې د فحشا، بداخلاقی او فساد مخه نیول شوې وي، ولې نن مې چې د نجینو د بنوئیو د بندیو د نقصان او بنجینه ډاكترانو د نشتون له کبله دلتہ خه ولیدل، زه په دې یقیني شوم، چې نجینې که ټول عمر سرتوري بنوئیو او پوهنتونونو ته لارې او راشې بیا به هم دومره د فحشاء او فساد لامن شي، لکه خومره فحشاء، بداخلاقی، بې شرمي، بې غيرتې، بې دينې چې يوازې په یوه روغتون کې د بنجینه ډاكترانو د نشتون له وجه صورت نسي، نو انشاء الله تر نن وروسته به زما مبارزه برعکس وي، په خپل ټول توان به هڅه کوم، ترخو زر تر زره د نجینو په مخ د بنوئیو دروازې پرانستل شي.

زما د خبرې سره د موافقیت په پار مې خو مننه تري کوله، مبایل ته يې زنګ راغلو، کړل يې په دروازه کې خوک راته منظر دی. په همدي سره مو د مخه نېټې لاسونه سره ورکړل، روختست مې کړو، که خه هم په لور مې يې زره بد و، ډېره باحیا، شریفه نجلی وه، خنګه مې چې مخکې ووبل، نهه ځوانې هم خدای ج ورکړې وه، زښته زیات تکلیف پرې تېر شو، بلخوا د بکارت د پردې په له منځه تلو سره يې، پیغلتوب هم زیان من شو، زړه کې رالو بد، چې گويا په دې سره به يې راتلونکې کې خاوند هم د ټول

عمر لپاره پري بد گومانه وي، ددي شرافت او بنایست ته په کتو، خنگه
چې بنایي هسي مينه به ورسره ونه لري.

اما شيخ صاحب ته ددي پېښې په کېدو خوشاله وم، زړه کې مې وېل: ئه
بنه وي چې خپله پري واښتې، د ولس مشکيلات دي درک کړل، د نورو
مسلمانو له درده خبر شوي، دلته له کالونو راپه دېخوا، هره هفته دوي،
دری خاص همدا ستاد لور په شان نارو غې ميرمنې راول کېږي، ددوی،
خاوندان، ورونه، زامن، هريو یې تر تا ډېر غيرتي دي، ولې د مجبوري
له وجې نارينه ډاكترانو ته اجازه ورکوي، چې درملنه يې وکړي او هره
مسلمانه، افغانه، خصوصاً پښتنه ميرمن چې د یو نارينه ډاكتر له خوا
برښله پري، سل ځانکدنه پري تېربېري، دا ټول ستاسو یو شمير افراطې او
سخت دریحه اشخاصو له لاسه.

پاي

{دا دریم مری دی}

خدای ج دې وبنسي، د روژې مبارکه میاشت وه، د کابل نباردده افغانانو، سیمه کې د سرګ په خنډه روانوم، که تللې یاست، یا مو پام کړي وي؟ نمورې سیمه کې د ایم ڈېره ګنه ګونه وي. خو په هر حال، چې کیسه اوږده نشي، لند به یې وايم، زېزمینیو ته نارسیده تر پنجره هاخوا پیاده رو کې، ناري شوي:

- ها! مسلمانا کافر است، روزه راخود!

- آآ مردوم روزه راخورد...

چې ورومې کتل یو سري کونهۍ ګیرې واله سري هاخوا د دواخانې د دروازې په زينه کې ناست یو زېړ رنګي حوان ته د لاس په اشاره سره، پرله پسې همدا ناري وهي، د نمورې حوان په لاس کې د مدنې اوبو بوتل و سريې پرې وربسته کولو، که خه هم ما د اوبو په خبلو ونه ليدلو، خو داسي بنکار بدہ چې او به یې خبلې او س د بوتل سر بسته کوي، همدې وخت کې یو ډبل حوان چې دسمال یې تر سرتاوو، لاس یې ورو اچولو د ابو بوتل یې په خپر ترې وو هلو، بوتل هاخوا والو تلو، له دېخوا یو بل حوان وار پرې وکړو، په دې یوه ڏډې کې یې په لغت وو هلو له زينې نه یې راخطا کړو، په دې سره له شاوخوا وارونه پرې زيات شول، بلا خیره تول نبار پرې راتپول شو، دوکاندار، کراچې واله و، ډربور هر سري منډې راوه هي برخه یې پکې اخيسته، په هلك یې سمه د عرسات ورڅه جوړه کړه، له تاسو یې خه پته زما

جذبه بې ھم راوپاروله، زړه کې راتېره شوه: سريه! په دې مبارکه روژه کې چې د هرې نیکي
ثواب یو په لسه حسابېږي او ستا تر سترګو لاندې څه سپېڅلی او بې خطره جهاد روان دی،
چې نن گناهونه نه ټکوھې، برخه نه پکې اخلي، نو داسي وګنه چې حورې او غلامان دې په
ئان نه لورېږي، همدا و، چې پېچکش مې له جیب نه راویستلو، ورتوب مې کړل، لنډه دا
چې، اته، نهه دقیقې مو په هلك کې نسه سم کار وکړو، خنګه چې مخکې مې ووېل ګنه ګونه
بېخي زیاته وه، هر چا زور وروهلو ترڅو یو سوک یا لغته بې ورورسېږي غازې شي، له دې
کبله ځینې ضعيفه او سپین ګيری هم تر پنسو لاندې شول، اګر چې ضعيفه څه زه خپله د
خلکو زور راباندې راغلو پښه مې بنده شوه، ولوېدم، شهادت کې مې هېڅ نه و پاتې هسې
یو قسم مې ئان ترې راویستلو، خو په هر حال بلاخیره پولس راورسېدل، برقي ډنډې ورسره
وې، په وھلو او تیلوهلو بې خلک هاخوا دېخوا کړل، چې کتل مو دھلک نه داسي څه شې
جورې شوي و، فکر به دې ھم نه و کړي چې دا به انسان و، لاس په یوه، پښې په بله، په وينو
سرې ریتې ويتبې جامې بې، په ټوټې ټوټې او وينو سرو اندامونو کې تاو راتاو وې، د خلکو
ترې لري کېدو سره سم یو چاغ تکړه سپینږېږي ئان پري ورخطا کړو، له درد او ژرا نه شنه
تبې وه، فقط په ستونې او سینه کې یو قسم پخېدلو، نور بې له خولي غږ نه راوتلو، پولسو
واپس ترې راپوته کړو، سري لویه ساه واخیسته، په همدې ډک ستونې ژرا او فرياد کې بې
کړل: زوي مې دې، د ګردو تکلیف بې لرلو، د ډاکترانو د هدایت سره سم هر نیم ساعت کې
دوه، درې غورپه او به بې بايد هرو مرو څښلې وې، پري جبری کړي بې وې. اوس مې دلته

زینه کې کېنولو زه دواخانې ته ننوتلم دوا مې راخیسته چې تر شاه مې راوکتل سلگونه وحشیان پرې راتولو و، د محشر ورخ بې پرې جوره کړې وه. په دې سره پولیسو د مجریمو کسانو په نیولو لاس پوري کړو، ټول بې چېږي نیولی شوی، بسته بnarو، صرف خلور پنځه کسان بې ونیول، نور نیم هسې وتنبول، نیم داسې، ما هم ئان د پولي باغ عمومي په طرف راشیوه کړو، الله ج دې مغفرت وکړي، دا بنه و، چې ډېر لاس مې ورونه رسېدو، کنه ما خو کوشش کولو چې د پیچکش نوکه بې دې سترګو کې ورواقوم، اما د بیرو بارله وجه مې وس ونشو، یوازې یو، دوه ډېر کلک، کلک پیچکشه مې په دې سینه کې ووھلو د پیچکش نوکه تر بېخه بېخه پکې ننوتله. که خه هم دا دریم مری دی چې داسې په سهوې سره بې قتل کې برخه رانه اخیستل کېږي، خو په دې هلك مې ډېر فکر خراب شو، اصلاً ده ته هم نه، بلکې پلار ته مې بې ډېر زړه وسو.

پای

{ زړګی دې نښته پورته نکړې }

جیب کې مې د مبایل کړنګار شو، زنګ د وږمې و، مخکې تر دې چې بلې
ووايم، نبه په کړس کړس د خندا غږيې راغلو، شیبه ورته غوب شوم،
وروسته مې غږ پري وکړو:

- لکه چې ليونۍ شوي پخیر!

د یوې بلې نرمې خندا په کولو سره يې کړل:

- نه، ولې به ليونۍ کېږم، دومره خوشې دي؟!

- بیا دې نو حتماً (ګل لالا) درته ویلي چې عمران ته زنګ وکړه، پري پاتې
پیسي نه ترې اخلم واده به مو وکړم، ئکه داسې خوشحاله يې!

نجلى یو ټل بیا یوه خوله نبه په کړس و خندل همدي خندا کې يې راغبرګه
کړه:

- ګوره کوره یادو، خوله به دې خوبه وي، خه او بو راوړې یم، چې خوشې
به مې درکړي؟ ۲۲ کاله يې خوري راسره ایستله، ډوډی يې راته راوړې،
جامې يې راته کړې، داکتر ته يې بولې یم!

- نه وېل کېږي، ماوېل که مسلمان شوي وي!

کلیوال ژوند (د پردې تر شا رازونه)

ادبی کیسپې

خبره مې نبه ورونه لګبده، په تونده يې کړل:

- بنا، زما ګل للا کافر دی امممم؟!

- ورکه شه توکه مې درسره وکړه!

- دا د تا توکه ده اممم؟ کاشکې عقل خڅبدلی یو من مې درته
اخیستلو، چې نور دې د توکې او بې عقلې فرق کولی شوی!

- یو من به دې ئان ته هم اخیستی و، اتی دې چې چاته تلفون کولی،
لمړی به دې سلام اچولو، د صحت پونښته به يې دې کوله، لکه غلmineه انا
مخکې له مخکې به نه ورششنیدلې!

په دې سره مې نجلې بیا لې راموسکې کړه، وېل يې:

- غلmineه انا خوک ده؟

- ورکه شه، غلmineه انا پرېږد، دلته ډېر نبه انار دی، که زړه دې ورته
کېږي؟ چې یو کارتنه درولېږم؟

- انا اار، چېرته يې؟

- کندهار کې!

- اففف فربتیا ووايې!

- بل وخت مې دروغ درته ويلی؟ ته صبر خو چې راویې گټو، اتي خومود
نامزادی هم کلمې ورشنې کړې، دا دی، دوې میاشتې وروسته اوه کاله
پوره کېږي!

- ددې کندهار نیکمرغ نه خو هابلې ورڅ راغلې یوه دې پکې دوې نشوه،
وېل دې کارونه نه و، اوس بیا ولې ولاړې، لکه چې کرایې درباندې ډېرې
دې!؟

- نه، کندهار کې نه پاتې کېږم، هرات کې مې کار پیداکړۍ، بېګاته
حرکت کوم پخیر، دعا کوه!

- هرات هم د همدي بدخته وطن یوه برخه ده، نه به کار وي، نه هېڅ هسي
به دې کرایې مصرف شي، که زما منې مه حه!

- بیا نو لکه چې راتښتې له خیره!

په دې سره نجلۍ یو ټل بیا دلمړي ټل په شان نه دزړه دخلاصه وختندا،
د خندا په وروستیو کې یې کړل:

- بoooooo دا خوبونه دې ابو ته وايې، پوه شوي؟ ټه خدائی ج دې ترنکه
تیر کړه!

- نه درته وايم، چې ته هم نه راتښتې، کار هم ونکرم بیا نو خه وکرم!؟

- د خه شي کار دي پيداکړي؟

- یوه فابريکه ده، زړې او سپنې و بلې کوي، د اطاقونو د چت لپاره او سنیز
کاډر ترې جورو وي!

- اووووو هغه ته ورنشي ډېر خطرناک کاريې دی، زموږ یو همسایه د
بخلې خاله زوی، کابل کې همداسي یوې کارخانه ته ورغلو، یوه میاشت
یې پکې ونه وتله، د لاس کوتې یې ماشین نیولې وي، تر غوڅې کړې یې
دي، بیچاره او س هم په یوه لاس معیوب دی، مورته یې کیسه کړې وه،
چې هره ورځ د دوو، دریو نفرو لاس یا پښې پکې قطعه کېدل، ډېر
کاریګر په کې و سوئیدل، ان هدو کې یې ايرې شول!

- نه انشاء الله زه احتیات کوم، معاشونه یې بنه دی صرف چې شپږ اوه
میاشتې کار پکې و کرم، که د الله ج رضاء وه، بیا دومره کېږي، چې د ګل
لا پاتې حساب دې پرې خلاص شي او هم د دواړو د واده یو متوسط
محفل پرې برابر شي!

- زه خو وايم مه ئه، هسي به سرگردانه شي، ته راشه توکل په خدائی ج یو
څل بیا مې ګل للا ته وواي، چې دا پاتې روپې قرض درته پرېږدي، کله
چې د وطن حالت لې بنه شو، کارونه پیدا شول، بیا به یې درکرم، دا څل به
زه هم ورته ووايم، کنه په خدائی ج داسي شرمېږم، د خپل واده په اړه

معمولی خبره هم نشم کولی، دا خو پرېرده چې ګل لالا ته مې مخامن
ووايم، چې دا پاتې پیسې یو څه وخت عمران ته پرېرده، ترڅو واده یې
وکړي، بیا به یې کرار کرار درخلاصه وي، موسکا کې یې پسې زیاته کړه:
خو خیر نن به ستا لپاره دا نوم هم وکړم!

د نوم کولو لفظ یې څه جالبه غوندي راته بنکاره شوه، زه یې هم لږ
موسکی کرم، خو په هر حال څواب کې مې یې ورغبرګه کړه:

- نه مرې! ها مخکنی څواب مې یې چې په یاد وي، ولاکه بیا ورته ووايم،
چې اوه کاله نور هم ووئې، پسې اوږده مې کړه: دومره بې غیرته هم نه یم،
هو رښتیا ته صبر په دې اړه دې یوه توکه رایاد کړه وايې: کومې نجلی د
موسی خان په نوم یوه کلیوال هلك سره کوزده کړي و، نموري هلك
چرسی و، بیا به یې نوکه یوه پیداکوله که دوې په خپلو چرسو به یې
ورکولې، لکه زما او ستاد کوزدې یې شپږ، اوه کاله وتلي و، د واده
لپاره یې یوه روپې نه لرله، بل ورځ په کوم واده کې د دریا سره په ټپیو
کې، دکلې نورو نجینو د موسی خان د چرسو او مفلسې پیغور ورکړي و،
نجلی په زړا شوې وه، په دې مجلس کې د موسی خان خور هم ناست ده، د
موسی خان خور چې د کلیوالو نجینو پیغور او د وریندارې ژړا لیدلې،
د تسلې په پار یې له دې خوا تپې وراچولې چې:

زړگی دې بنکته پورته نکړي

موسى به کونه ورکوي تابه ساتینه!☺

تې، ته دوا رو یوه شبېه و خندل، پسې زیاته مې کړه، مقصد د موسى خان
د خور خبره زړگی دې بنکته پورته نه کړي، خنګه مې چې مخکې درته
ووبل، دومره بې غیرته هم نه یم، زه غواړم چې واده مې په حلالو پیسو
وکړم، ځکه دا دتول عمر سودا ده، هسي نه بیا مو راتلونکی خراب شي،
کنه منه داسې غله ملګري لرم، چې یوه شپه ورسره ووتلم، ولا د پنځو
وادونو پیسې خو درته را پیدا کرم!

- امممممم! ته د غلو سره هم ملګري کوي؟

- نه، غله نه دي، قسم ده، هر یوه يې تر ما دېر تعلیم کړي، خو کار نشته،
تر موږ لوبي ستونزې لري، حالاتو مجبور کړي!

- بسا، نه غلا دې ورکه شي، خو ماوېل کارونه نشته، په اوه کالونو کې
دي، ايله دری لکه روپې ور خلاصې کړي، دا دوه لکه نورې ترڅو
ور خلاصوې پنځه کاله خو نور هم اخلي، خبرو کې يې د نرمې خندا په یو
ئای کولو سره زیاته کړه: په خدای ج زه اوس داسې شوې یم، لکه د اتیا
کالو بوډي هیڅ د ټوانۍ او پیغلتوب مستی نه ده را کې پاتې!

ادبی کیسپی

کلیوال ژوند (د پردی تر شا رازونه)

خندا کې مې ورغبرگه کړه:

- د مستى غم مه کوه، زما يې چلونه زده دي، داسې به دې مسته کرم، که

ژوند و لکه هوسی همدا سې توپونه به و هي:

وېې خندل:

- خنگه چلونه؟

- درته ونسایم؟

- هو، خو ګوره، که بې حیا خبره دې وکړه، داسې به دې د خولې خوند

درجور کرم!

- بنا، ئه نو بیا دې وي!

- امممم زه پوه شم چې ته غواړې خه و وايې، خو بنه و چې و دې نه وېل

کنه!!! خبره يې همدا د ګواښ په نقطه پربنیو ده، نور يې خه و نه وېل.

خندا سره مې ورغبرگه کړه:

- لمونځ قضاء کېږي، ئه فعالاً دې په خدائی ج سپارم، مابنام ته انشاء الله

که ژوند و، بیا زنگ درته وهم!

د خدای پامانی په کولو سره مې تماس همداالته ورقطعه کړو، تر سرک هاخوا جومات کې له لمانځه کولو وروسته، کرار کرار د هرات د سه صد چهار (۳۰۴) موټرو اډي ته ورغلم، لمړۍ موټر ډک و، یوازې شاته سیتې کې د دوو نفو رو څای پکې پاتې و، له دې تیر شوم، د دوهم موټر د ډربور تر شاد شیشې طرف ته د یوې چوکې ټکټ مې وکړو، واپس رابنکته شوم تر خو موټر ډکېدو تر خنګ يې یوه هوټل کې ورته منظر شوم، د شپې آته بجې وې، کلینر را ناري کړې:

- بیا بخیر حرکت است!

موټر کې کیناستو، د ډربور د حکم سره سم مو، د دعا لپاره لاسونه پورته کړل، خلاصه توله شپه مو په سفر تیره شو، د سهار آذانونو ته کم وخت پاتې و، هرات ته ورسېدو له موټرنه د رابنکته کېدو په محال مې مبایل راویستلو، تر خو ساعت خودی؟ چې کتل مې وږمې لس، پنځلس زنگونه وهلي و، نیت مې وکړو، چې زنګ ورته ووهم، بیا مې ویل اوس به ډېره کلکه ويده وي، له خوب نه به یې وباسم، مبایل مې واپس جیب ته کړلو، جیب کې یې لا تکرور نه و نیولی؛ چې زنګ ورته راغلو، واپس مې راویستلو وږمه وه، د اوکې سره سم یې په توندې ویل:

- زنګ ولې نه پورته کوي؟

- موټر کې وم نه يم پرې خبر شوی، اوس مې زنگ درته وهلو خو ماوبېل
ویده به يې، زه راوسیدم همدا اوس له موټر نه رابنکته شوم!

- په دې شپه کې اوس چيرته ئې؟

- دلته هوټل شته، تنها زه نه يم، ڇېر مسافردي، ځه ارامه ویده شه، سهار
بيا زنگ درته کوم، اتي مې همدلته پسي ورقطعه کرو، نجلی غوشه وه.

سهار له لمانځه وروسته مې د فابريکې پونستنه وکړه، له بشاره لري يوه
دبنته کې وه، د چای خورلو په محال مې وږمي ته زنگ وکړو، تر سلام او
حال احوال اخيستلو وروسته مې ورياده کړه:

- فابريکه له بشاره لري په کومه دبنته کې ده، وېل کېږي هلته مبایل هم
کارنه کوي، مقصده چورته مه وهه، د جمعې جمعې په ورڅانشاء الله بشار
ته رابنکته کېږم، احوال دې اخلم، په همدي سره مود شبکې د ستونزې له
کبله تماس قطعه شو، خبرې مو خلاصې وي، اتي زه هم پسي ونه ګرځدم
بيا مې زنگ ونه وهلو، تر چای خبیلو وروسته مې د فابريکې په لور
حرکت وکړو، ڇېر لار وه، سرک هم خراب و، ډربور د موټر سره احتیات
کولو، لنډه دا چې شاوخوا په یولسو بجو فاريکې ته ورسیدم، د کوم کس
سره مې چې رابطه کړي وه، هغه مې پیدا کړو، نموري د فابريکې د برق
رسونې مسول و، شپه مې ورسره وکړه، سبا يې د کارمندانو مشرتنه

معرفی کرم، سم د لاسه یې د فابریکې د کارکوونکو خاص یونیفرم راکرو، سلګونه کارگر او موټرپه کار مصروفو، بېلا بېلې دندې یې مخته ورلې، کارونو ته په کتو د کارمندانو معاشونو هم فرق لرلو، تر تولو بنه معاشونه د هغو کسانو و، چې ویلې شوې او سپنه به یې د اور له بتیو نه را یستله، د ګاډرو قالبونه به یې ترې ډکول، په دوهم قدم کې د هغو کارمندانو معاشونه بنه و، چې د اړی له خولي نه به یې او سپنې راجګولي د اور بتیو ته به یې وراچوې، دریم ګام کې د اړه کسانو معاش بنه و، همداسي پایه په پایه معاشونه تیتېدل، خلاصه ما هم د ۲۵ زره افغانی میاشتنی معاش په مقابل کې د هغو کارمندانو سره شروع وکړه، چې د اړی له خولي نه یې اړه شوې او سپنې را ورلې، د اور بتیو ته یې ورغورڅولي، که څه هم لمپیو کې ورسه نابلده و، دا سې درانه کارونه مې نه ټکري، لېراته مشکيله وه، خوکرار کرار ورسه بلد شوم، ان تر دې چې یوه میاشت وروسته مې د رسمي کار سریزره دو، دری ساعته اضافه کاري هم کوله، چې په دې سره میاشتنه تر $\frac{35}{30}$ زره افغانی راته جو پې دې، خوشحاله و، که څه هم زور باره و، اما بیا هم بنه په طبیعت مې کار کولو، د جمعې، جمعې په ورخ به بنا ته بسته کېدم، ود مې ته مې زنګ و هللو، د دې د حال احوال اخیستلو علاوه، د خپل

صحت او کار په اړه به مې هم ډاډ ورکولو، حتا تر هغو پیسو چې ماته به جورې دې، څه زیاتې به مې ورته بنودلې، ترڅو خوشحاله اوسي، بلاخیره له پنځه میاشتې کار کولو وروسته، د شپږمې میاشتې په لمريو کې غالباً په دريمه نیټه یو ټحل بیا د جمعې ورڅو، د تل په خیر بشارته بنکته شوم، حمام مې وکړو، اتي کرار کرار راغلم د لیلې پارک د شنه چمن په منځ کې مې د اوږدې دسمال رالاندې کړو، له پاسه پرې کیناستم، سم دلاسه مې وړمې ته زنګ وکړو، تراوليیه سلام کلام وروسته مې بیا هم هيله ورکړه، چې ګویا صرف دوې میاشتې نور کار وکړم، د ګل لالا د پیسو د خلاصې دو علاوه دې، د دواړو یو سپک د واده محفل هم پرې جورېږي، اتي په ډېرو لیونې خوشحاله دي!

نجلې په موسکي انداز کړل:

- بنا خدائی ج دې دا دوې میاشتې نور هم خیر درېښ کړي، بیا یې فابريکه کې د شپې د څای او خوارو پونښتنه وکړه، ترڅو مې څواب ورکولو، کړل یې:

- ولې ارګمي کوي خوب درئي؟

د لمړۍ پونښتنې څواب یې پاتې شو، د دوهمې په څواب کې مې یې کړل:

- نه، خوب نه رائی د کار سره بلد شوی یم، کومه ورخ چې بېکاره شم ټول

وجود مې مر، مر درد کوي، شخ پخ وم!

- اوووو کاشکې رالنډوی، په خدای ج داسې چاپي مې زده ده، ددې

شپړو میاشتو شخي مې دې په نیم ساعت کې درنه ایستله!

- کاشکې درلنډوی، چاپي کړی به دې هم وم او حیا دې وي.....

مقصد دلته مې یوه وړکۍ ټوکه بله هم ورسره ملګري کړه!

د ټوکې سره مې نجلی حساسیت وکړو سمه دمه په جنګ شوه:

- خدای ج دې حال تر دې بتره کړه، بې شرفه، بې حیا، بس کړه چې ها بله

ورخ مې خه درته ونه وېل، ته بله ورخ.....

خبره کې بې وروليدم:

- ورکه شه، ڏېره مه تېږډه، خوله مې غلطه شوه!

خندا او غوسيه بې سره ګه شول کړل بې:

- بنا بیچاره! چې مور ته دې کومه ورخ خوله ورغلطه نشي!

نظر هغه ټوکې ته دا خبره يې واقعاً جالبه وه، هر خو مې ئان کابو کولو،

خو نشوه لږانه وخذل شول، زما د خندا په اور بد و نجلی سم کړس وهل،

کلیوال ژوند (د پردې تر شا رازونه)

ادبی کیسپې

اتي له مانه هم آتن شوه، یوه لحظه مو بنه سره و خندل، وروسته مې

ورغبرگه کړه:

- باور و کړه، که د عقل نوم وي درکې، فقط د بنکرو کمی دې دی!

- امممم! حقیقت تریخ وي، چې د اسې بې واکه خوله دې ده، ربستیا وايم
کومه ورڅ دې مور ته ورغلطه نشي، ورته ونه وايې چې ...

بیا مو هم لې سره و خندل زر مې ځان کابو کړو:

- ورکه شه، مبایل کې مې چارچ کم دی، چې قطع نه شي، پارک ته مخامن
دوکانو کې ډېربنده د چرمو افغانی کالی بنکاري، که خوبنېږي دې، چې
درتللم یو جوړ درته واخلم؟!

- هو! خوبنېږي مې، خو دلته هم پیداکېږي، ته دې اوسم پیسې مه بنوروه،
خیره بیا به یې واخلو!

- اووووو لیونی! په دې نه کمېږي، چې شپږ اوه میاشتې کار کوم، لس
ورئې نور یې هم نه صحیح، هغه د چا خبره، سل په لالي ولاړې دا دوې یې
د بنګړوا

نجلى، و خندل کړل یې:

- د اسې نه وايې چې په لالي ولاړې، وايې په لالي پوري!

- اففف! ته هم په خبر کې خبره جوړه وي، دواړه یوه معنالري، پسې زياته مې کړه، هر جوړ کالي دې چې نسه درباندي جوړوي، اندازه یې واخله بیا یې ماته ووايې، چې په همغو اندازه یې واخلم!

- وايم درته چې، مه یې اخله بیا یې دلته اخلو!

- نه دا ډېربنکلي دي، منه چې یو جوړ مې نه وي درته اخيستي، یو ئای کې مې ډېربنایسته زنانه یې ساعتونه ولیدل یوله هغونه هم درته اخلم، په اخیره ورڅه هرات بnar کې ګرئم، کيدشي دې مارکيټونو کې نور هم نسه، نسه شيان وي، که مې کوم بل خه خوبن شول هم دروړم یې، خو خو خو...

- خو خو خه؟

- خو، خو یعني ته به هم نور لږ راهونسياړې، او سنۍ تولي نجینې خپلو نامزادانو ته، مينه آغا، نور چشم، جيګر او دې ته ورته نورو نېټکلو نامونو غړکوي، مقصده دې وروسته، ته هم باید یو خه اخلاق خوشې کړه، زما خو شيرآغا نوم خونېږي، بیا هم که ستا حافظه کې کوم بل نسه نوم وي هم صحیح دي!

نجلى، لمري یوه خوله نسه وختنل، د ئان له کنترولو سره سم یې کړل:

کلیوال ژوند (د پردي تر شا رازونه)

ادبی کیسی

نور خبره ترې ولاره يو ئل بىا خندا واک ترې واخیست، ساھ مې نیولې
و، د خندا په وروستيو څپو کې مې يې ورغبرګه کړه:

- ولې خاندې؟ د نګینې بابو خبره مرګ دې بوئه، خوښه درته وايم، ولا
دومرهښه بهښکاري! قسم ده، ان په ګل للا او مورجانه به دې خلک
آفريونه وايي!

د خندا په ساتلو سره يې کړل:

- هېچ يې دې نه وايي، گل للا او مور جانه مې د چا افرينونو ته ارتیانه
لري!

- د فارسي زبانو خبره: ازمن فقط گفتن است، نور دي خوبنه، مقصد خپله
به ننه بنكارې، شيراغا سترى مشې، شيراغا لېرانژدې شه؟ شيراغا هسي
مي کره، شيراغا داسي مي کره!

نجلی یو ناخاپه توندہ شوہ کرل یې:

- لہ دی هسپی او داسپی نہ دی مطلب خہ دی امممم!

کلیوال ژوند (د پردې تر شا رازونه)

ادبی کیسپې

- اوس مې مبایل کې چارچ کم دی، دا به بیا که ژوند و، د واده په اوله
شپه درته تشریح کرم، هغه هم پس له دریو بجو!
- نجلی مې بیا لبرَا موسکى کړه، کړل بې:
- چې د واده اوله شپه پسې مړ نشي بیچارګیه! بیا داسې خوشې دی، زه
به تر دریو بجو تاته وینېه یم، چې ته صبر د خان زوی هسي او داسې راته
تشریح کړي، پس له دریو خنګه، ولې وختي؟
- لمړی ډېرې نوري مهمې کیسپې دی، د هسې او داسې تشریح ته ايله
دری بجې نوبت ورسېږي!
- بنا، تالکه چې بنسې د ادم خان او دورخانۍ نقلونه راته ساتلي، د خه شي
مهمنې کیسپې؟
- نه ورکه شه، ادم خان غریب په هغو شپه چاته ورياد شوي؟ هغه د سمو
کيسو شپه ده!
- اممم! زه پوهېږم چې ته غواړې خه وايې، خو که له خپيو دې پښې
ویستلي، چې بیا ونه وايې، زه نه وم خبرا!

کلیوال ژوند (د پردې تر شا رازونه)

ادبی کیسپې

- نه مرپې، اصلأّته خپله غوارپې له خپيو مې پښې وباسې، خاصې کیسپې رانه واورپې، خوند ترپې واخليپې، خوبنده يې بوله، دا ارمان به دې گورته يوسې، زه دومره بې ادبه نه يم!

په دې سره مې يو ئحل بیا بنه مزداره وخدوله، پسپې کړل يې!

- وىئى، قربان خومره بنه سړۍ يې ما خواوس وپیژندلې چې ته دومره با ادبه يې!

موسکى شوم، مخکنى چینې شوخي خبرپې يې ياد ته راوستلي، ولې بیا مې هم له خپلې خبرپې نه د دفا په پار ورغبرګه کړه:

- هلکان ټول باادبه دي، خو نجینې يې نه پربودي، غربوي يې، پسپې غربوي يې، تر خو هغه خه ترپې واوري چې ددوئ مطلب وي او خوند ترپې اخلي!

- هو! د واده په اوله شپه د مهمو کيسو يادونه هم ما وکړه کنه، زه بې ادبه يم؟

- مهمو کيسو کې خوشک نشته او نه هم دا د بې ادبى په معناده، صرف ستافکر منفي دي، هرڅه کې بې ادبى درته بسکاري او یا هم هغه متل دي چې وايې: د وږي نظر په دسترخوان وي، قصداً يې د به ادبى خواته کابدې، خوبنېږي دې!

د خندا سره ګله بې کړل:

- امممم! هرات کې سم چالاکه شوی یې چې تاته څه شى درکوي؟ په رنو سترګو کې دې د خپلو بامو واوري، زما په بامو راواچولي، ته مهرباني وکړه، چې بې ادبی نه ده، بیانو دا د واده په اوله شپه د مهمو کيسو یادونه څه معنا لري؟

- ما خودته ووبل چې ته په هرڅه کې د بې ادبی په لټه یې، همغه مخکنۍ خبره ده، چې د وږي نظر په دسترخوان وي، کنې د دواده د اولې شپې د مهمو کيسو له جملې، مثلاً زه پوهېږم چې ستا لمونځ او اودس نه دی زده، لمړۍ باید لمونځ، اودس دروبنځایم، بیا د یوې بلې ډېرې مهمې کيسې نوبت رارسېږي، همداسې به پسې ورڅو!

نجلې د مخکې په شان یوې خولې خندا وروسته کړل:

- بoooooo داسې ووايې، چې زه یې درنه زده کوم، ما شکر په دری ګلنې کې اودس او لمونځ زده کړي، له همغو وخت نه پرې ولاړه یم!

- د چا نه دې زده کړي؟

- د ګل لالا نه مې!

- ماوېل چې نه دې زده! پخوا مكتبونه نه و، سپینېری ټول بې سواد دې، نه يې شوي کولی ترڅوله کتابونه يې مستقيماً صحیح لمونځ زده کړی واي، همغه د پلار او نیکونو نه يې سلسله په سلسله رانقل کړی، تر دوی پورې په داسې حال را رسېدلی چې د هر سپینېری لمونځ ۸۵ فيصده مشکيل لري، بنا له هغويه نه به نو تا خه شی زده کړي وي؟

خبرې مې خوند ورنه کړو، په شخه يې کړل:

- الااا جاررر کاشکې دا دوه تکيې مكتب دې لې مخکې وېلی واي، ته رائه همدا اوس به يې زه هم درته تیر کرم، ته يې هم تیر کړه چې د چا صحیح دی؟

- نه اوس خوند نکړي!

په دې سره نجلی، بیا هم بنه په کرس و خندل، چې ګویا خپله دې نه دې زده په دې بهانه ځان رانه خلاصوې، لا يې خوله له خندا نه وه راټوله بدېختانه مبایل مې چارچ خلاص کړو، د لړزې په کولو سره همدىله پسى ورقطع شو، زړه مې بد شو، ولې چې ساعت ته مې وکتل یولس بجې وي، تقریباً یونیم ساعت سره غږېدلې و، خو وخت بیخې تېز تېر شوی و، ما داسې انګيرله لکه لس، پنځلش دقیقې چې غږېدلې و، همدي سره مې زړه کې راتیره شو: دا نجینې هم الله ج عجیبه مینه ناکې او خودې پیدا کړې، هېڅ

سپری نه ترې خسته کېږي، خومره يې چې غربوې، خوند کړي، خومره يې
 چې خندوې خوند کړي، حتا غوسه، ژړا، ګوتخندنه يې بېل کيف لري،
 همدي وخت کې يو فاميل راغلو دېگ بخار او د چایو ترموز د یوې نجلۍ
 لاس کې و، نوري بنه، ماشومان له اخیره پسې و، زه تر یوه ونه لاندې
 ناستوم، ډېره بنه سيره يې لرله، خونور مې د کيناستو وخت نه لرلو،
 راجګ شوم، ئای مې دوي ته ورخوشې کړو، کرار کرار د موټرو تم ئای
 ته راغلم، د یوې کرولا یو نفر سواري کمه و، همداې کې کیناس، شاوخوا
 یوه بجه وه، فابريکې ته ورسېدم، طعام خوری ته نتوتلډ وډي مې
 وxorه، لنډه دا چې ورڅه شوه، سبا سهار مې لباس کار واغوستلو،
 د پخوا په شان خپل کارتہ حاضر شوم، دری څلور ورڅې مې پرته له کوم
 مشکيل نه کار وکړو، پنځمه ورڅه چې د همدي اوښي د چارشنبې ورڅ وه،
 د نورو ورڅو په څېر خپل کارتہ حاضر شوم، د اره کشی له خولي نه مې
 توټه شوې او سپني راپورتہ کولې، د فابريکې لخوا په راکړل شو،
 مخصوصو کراچيو کې مې بارولي هاخوا د اور بتیو ته مې ورغمورڅولي،
 په دې ورڅې هغه د روسانو نه دپاتې شويو ټانګونونه، یو لوی شين
 ټانګ اره کړي و، که څه هم حجم به يې د نورو موټرو د او سپنو له توټو
 سره یو شی و، خو وزن يې نسبت نورو او سپنو ته دری چنده زيات و، ډېر

سخت يې سترپی کرم، خو ئل مې اره کشانو ته هم ووبل، تر خولې بې
ورې، وړې توټې کړي، خودا کار ددوی په اختيار کې نه و، اره له سرکار
نه په همدي اندازه ورته برابره شوي وه، خلاصه تر یولس نيمو بجو مې
کار وکرو، خه هوا ګرمه وه، خه کار دروند و، خولو کې لوند خوشت وم،
په همدي وخت کې چې اتي د غرمې د ډوډي او زموږ د یونیم ساعته دمې
وخت رانژدې و، وروستۍ شېبې وي، یوه پنډه او سپنه وه، لاس مې تر
لاندې کړل، وس مې ونشو درنه وه، دو هم ئل مې خه زيات لاس ترې
ورلاندې کړل، پوره زور مې ورسره وکرو، دا ئل هم مزي لې وښور بدہ، خو
دا چې د اري له دي یوې منځنې خولي نه د او سپنو جګول، په هر صورت
یوازې زما مکلفيت و، هرو مرو مې بايد پورته کړي واي، چون د همدي
دندي د ادا کولو تټر مې و هلې و، معاش مې یې اخیستلو، د دریم ئل
لپاره مې سمه پنډه ورته و خرله، چې زور مې ورسره وکرو تر یوې اندازې
مې را پورته کړه، خود پورته کې دو سره سم مې د نامه تر غوتې لاندې د
سپاخه په ساحه کې داسې یوه در دنا که خپیکه شوه، لکه چا چې خنجر را
اچولی وي، پورې وړې رانه وتلى وي، او سپنه واپس رانه ولو بدہ، زه هم
پسې ور پنګ شوم، خو لحظې مې تر ستړکو سره او شنه سپر غې، تاویدل
راتا وېدل، بلا خیره اسمان مې هم په وړاندې رنګ بدل کرو، لکه د اور

سکروته تک سورنکارېدو، اتي په ئان نه يم خبر شوي، مگر ما خوستن و، چې سترګې مې رارنه کړې، د هرات بشار په مرکزي روغتون کې د بستر په چپرکت پروت وم، د فابريکې يو کارمند (عصمت) مې تر خنګ په چوکۍ ناست و، فکر مې وکرو، پوه شوم هر مشکيل چې دي، د همғې او سپني له پورته کولو راجور شوي، ومې غوبنتل له عصمت نه پونښته وکړم، چې خه راشوی؟ دده په لورد ورکړېدو په پار مې معاملي تکان و خورلو، د سپاخه په ساحې کې مې بیا داسي یوه خطرونا که خريکه تیره شوه، ورسره چيغه مې کړل په سترګو مې توره شپه شوه، نژدي و، چې بیا بې حاله شم، عصمت مې زر په سینه لاس کېښودل، خود دقيقې همداسي ارام پروت وم، درد کرار کرار ارام شو، خوله مې وچه وه، له عصمت نه مې او به وغوبنستې، خپله مو ترموز، ګيلاس، ميلاس خه شى نه لرل، هاخوا د یوبل ناروغ له ترموز نه یې نيم ګلاس چای راته راورو، تر يخبدو ورسټه مې همداسي په پروتو یو، دوه غورپه تري و خبلو، بیا مې پونښته تري وکړه، ډاکتران خه وايي، خه راشوی؟

- د معایناتو نتيجه دې تراوسه نه ده راوتلي!

لنډه دا چې سبا مازديگريوې نرسې د الماري له پاسه معاینات راته کېښو دل، د دوهمنې شپې تر تېرېدو وروسته سهار په نهه بجو ډاکتران راغلل زما د معایناتو تر کتلوا پس يې عصمت ته کړل:

- ناروغدي باید زر تر زره پاکستان ته ورسوې دلته يې اعالج نه کېږي، ډېر سخت خفه شوم، خو له پېښې تښتله نشته، عصمت مې ورولېړلو، له فابريکې نه يې زما حساب راواخیستلو، د فابريکې ادارې صرف دومره مرسته وکړه، چې عصمت يې د پایواز په صفت راسره ولېړلو، معاش يې حواله و، خه سر مو خوبوم، په دریم سهار مې د ډیورنډ تر فرضي کښې يو کرولا موټر درېس کړو، چوکۍ مو پکې چې کړې وي، او بد پکې پروت وم، که خه هم په دې وخت کې لې راکیناستي هم شوم، خو په هر حال د ډیورنډ تر کربنې هاخوا مو یو بل د پاکستان موټر درېس کړو، بلاخیره ماسبنین پاو باندې درې بجي يې د کوتې بسار په سطحه د یو مجہز خصوصي روغتون مخکې بنکته کړو، چې خبره او به نکرم پس له درې ورځې بستر او معایناتو تر تکمیلېدو وروسته ډاکتر کړل:

- نن هم دلته پاتې شه، دواه درته ليکم، دا درد او پرسوب به دې بنه شي، اما په تاسف سره اساسې علاج دې نه کېږي زور باري دې کړې، خپله

جنسی قوه او یا هم مردي دې د تل لپاره له لاسه ورکړي، د عصر طبابت
بې له درملنې عاجز دی، ولوکه هر چېره ولاړ شې.

ففف دا خبره نه وه، د عزرايلع گورزو، پري ووهلم، یوه خدای ج مې
وضعیت لیدو، خو ربستیا یې ویلي چې انسان ترتیبه کلک دی، لا هم
ناست و مساه مې اخیسته، حیران حیران مې د اطاق چت او د ډوالو ته
کتل، زړه کې مې ویل کاشکې د اور په هغه سرو بتیو کې ورلو بدلى
واي، مګر دا کیسه نه واي راشوې، لکه نشه مې چې کړي وي، تر ډېره مې
داسې حساسه ولو لکه چېرکتې مې چې روان وي، په عینې حال کې مې د
راتلونکي لپاره د خپلو هدفونو، هيلو او اميدونو یوه، یوه جنازه تر
ستړکو تېرېده، لنډه دا چې، ورڅ د خفگان په انتها کې تیره شوه، مانبام
وبمې زنګ ووهلو، البته له یادولو دې پاتې نه وي، کله چې د ډیورنډه تر
کربنه راو اوښتلو، لمړۍ مو یو پاکستانی سیمکارت واخیستلو د
فابريکې سره مو تماس پري نیولو، د ملګرو غونښتنه وه، همه ورڅ ما په
لنډو کې د وبمې سره هم خو خبرې پري کړي وي، خود خپلې ناروغۍ او
پاکستان ته د راتلو مې نه و ورته ویلي، شماره له همغو ورځې نه ورسره
پاتې و، کله مې چې پخوانۍ شمارې ډېري شپې کار نه و، کړي دې نمبر

ته يې زنگ وو هلم، د او کې سره پیوست مې غږ پرې وکړو بلې! نجلی غوب
نيولۍ و، غږ بې ونه کرو، بیا مې کړل: بلې ورمې آوري؟!

ويې پیشندم، تر لمړي سلام کلام وروسته يې د ورخطایي په انداز سره
کړل:

- چيرته يې؟

- فابريکه کې!

- تاخو وېل چې په فابريکه کې يوه شبکه هم کارنه کوي، او س يې خنگه
وکړو او دا غږ دې ولې بدل دی؟ ربنتيا وواييه خه کيسه ده؟

- هېڅ خبره نشه، ځه زه بیا زنگ درته وهم، او س کار کې يم!

- نه، خه خبره خو حتماً شته، د تیرې جمعې په ورڅ دې هم زنگ ونکړو،
ته او خدای (ج) ته او رسول (ص) که به هېڅ رانه پټوې، ربنتيا، ربنتيا
راته وواييه، خه شوي؟!

- د خدای ج او رسول ص تر نامه قربان شم، چې ربنتيا راباندي وايې، بیا
نو د الله ج رضا شوې، اتي مې تکي په تکي د خپلې ناروغۍ، پاکستان
ته د راتلو او داکتر د وروستي ځواب ورته ووېل، پسې زياته مې کړه: زما
لخوانور کيسه در خلاصه شو، زه چې په هر لوري ولاړم، ولاړم، د

افغانستان په نوم بدېختې خاورې او د ظالم کورته بیا په ژوند نه درئم،
ممکن ستاسره مې هم همدا وروستۍ خبرې شي، کومه کم او زیاته که رانه
شوې وي، ډېره ډېره بښنه غواړم، د هر چاسره دې چې دې چې د راتلونکي
ژوند جوړول زړه غواړي، په خدائی ج مې سپارلي يې، زما دعا دې درپسي
وي، له الله ج نه د خونبيو او حسرتونو ډک ژوند درته غواړم!

نجلى د چیغو له ژرا سره په جړ غږ کړل:

- دعاګانې دې پرېږدې فقط لنه وايه، چې نن په زهرو Ҳان نه مړوې نو کله؟

دا چې زما هم په خپل مظلومیت د افسوز زورورو چیغو ستونی ډف کړي
و، د نور خه ويلو تاب مې نه لرلو، فقط تماس مې پسې ورقطع کړو.

پای

{پوهېم چې خردی}

ناگاهانه غرز شو؛ د دکړيکیو شیشې په شتاب و شرنګبدې نژدي وي
راماتې شي، ور فوراً له شاته د پواں سره ولېدو، چت کې غچا شوه، خړ
ګرد په غولي را پړپوتو، د بسم الله سره سم مې راترف کړل، له کوتې
را وو تلم، لا پوهنه و م چې څه دي؟ حويلى کې مې په خورا حیرانۍ هاخوا
دېخوا ورخطا، ورخطا سترګې واړولې، چې کتل مې موږ له کورنه، خو
کورنه هاخوا تور دودونه او دوري هوا ته پورته شوې په عيني حال کې
دبئو او ماشومانو د چیغو غږ هم ورسره جګ شو، زرو اپس د هلېزه ته
نتو تلم څپلی مې را پښو کړې، ورمنډه مې کړل، چې و مې لیدل، د الف
کا کا په دروازه کې یې نو خوان زوى په وینو سور پور په داسې حال کې
چې نيمه تنه یې نه وه، تر موټرسیکل لاندې پروت و، د دې سربېره هاخوا
مال ځای کې خرهم اګر چې لا ژوندی و؛ خو سترګې یې سپینې تنبې وي،
لغتې یې و هله مړګ حال و.

راتولو کلیوالو لمړی موټرسیکل پورته کړو، وروسته یې ترې لاندې
د شاپور نيمه جسد تر دروازه د تنه په سپاچه د کمپلې له پاسه کېښودو، له
جسد کېښودو وروسته جنت ګل د دک مخ راورو لوکړل یې: هلكانو!
و ګورئ شا او خوا چې غوبنې باد دی کمپلې ته یې راتولې یې کړئ، د امر

مطابق په غوبنو ټولو مو پیل وکرو، لا مو ټولې نه وي ټولې کړې چې،
 الـفـ کـاـ کـاـ دـ حـنـیـفـ دـ غـوـ دـ کـلـ لـ لـ هـ کـوـ نـجـ سـرـهـ رـاـ اوـ بـنـتـوـ کـهـ خـهـ هـمـ لـرـېـ وـ،
 لمړی سـمـ نـهـ پـېـژـنـدـلـ کـېـدوـ، خـوـ چـېـ رـالـنـدـ شـوـ الـفـ کـاـ کـاـ وـ. پـهـ باـغـ کـېـ يـېـ دـ
 غـرـزـ غـرـ آـورـ بـدـلـیـ وـ، اوـ هـمـدـسـېـ لـهـ کـوـرـنـهـ يـېـ پـورـتـهـ شـوـیـ، وـهـمـنـاـکـ تـورـ
 دـوـدـوـنـهـ اوـ دـوـرـېـ لـیـدـلـېـ وـېـ، لـکـهـ دـسـتـرـېـ مـرـغـیـ وـاـزـهـ خـوـلـهـ يـېـ نـیـوـلـېـ وـهـ،
 لـوـیـهـ لـوـیـهـ سـاـهـ يـېـ اـخـبـسـتـهـ، دـپـگـرـېـ نـیـمـ وـلوـنـهـ يـېـ پـهـ سـرـ، نـیـمـ يـېـ غـارـهـ کـېـ
 پـرـاتـهـ وـ، يـوـ لـاسـ يـېـ پـهـ تـشـیـ نـیـوـلـېـ، بـلـ يـېـ پـهـ زـنـگـانـهـ تـکـیـهـ کـوـوـ، کـوـفـهـ
 کـوـفـ رـاـوـخـتـلـوـ، لـهـ ډـېـرـېـ سـتـرـیـاـ، وـبـرـېـ اوـ وـرـخـطـایـیـ يـېـ دـ خـهـ وـېـلـوـ وـسـ نـهـ
 وـ، صـرـفـ زـمـوـبـ مـنـعـ کـېـ دـتـېـبـدـوـ پـهـ حـاـلـ يـېـ لـاسـ خـوـحـلـوـ، ګـواـکـیـ چـېـ خـهـ
 شـوـیـ؟ خـوـکـ مـرـهـ دـیـ؟ دـ الـفـ کـاـ کـاـ دـدـیـ حـاـلـ پـهـ لـبـدـوـ سـرـهـ پـهـ وـلـاـرـوـ کـسـانـوـ
 کـېـ دـاـسـېـ خـوـکـ پـېـداـنـشـوـلـ خـوـ خـپـلـ خـفـگـانـ کـنـتـرـوـلـ اوـ تـسـلـیـ وـرـکـرـېـ. کـاـکـاـ
 يـېـ دـ زـوـیـ بـاـدـ بـاـدـ غـوبـنـوـ اوـ وـینـوـ تـهـ حـیـرـانـ حـیـرـانـ وـکـتـلـ، وـړـنـدـېـ تـېـرـشـوـ،
 تـرـ درـواـزـهـ نـنـوـتـلـوـ پـهـ سـپـاـچـهـ يـېـ دـ شـاـپـورـ پـهـ نـیـمـهـ جـسـدـ سـتـرـګـېـ وـلـګـېـدـېـ،
 دـجـسـدـ سـرـهـ وـلـاـرـ مـعـلـمـ صـيـبـ مـتـيـنـ پـرـېـ رـاـوـنـدـېـ شـوـ الـفـ کـاـ کـاـ يـېـ تـرـمـتـهـ
 وـنـیـوـهـ، زـرـزـ يـېـ وـرـتـهـ وـوـبـلـ: نـورـ دـکـورـ غـرـېـ دـېـ جـوـړـ اوـ روـغـ دـېـ، پـېـښـهـ لـهـ
 درـواـزـېـ بـهـ رـامـنـحـ تـهـ شـوـېـ، لـهـ بـدـمـرغـهـ يـواـزـېـ شـاـپـورـ بـېـچـارـهـ چـېـ پـهـ هـمـدـېـ
 وـختـ کـېـ رـاـسـېـدـلـیـ وـ، لـاـلـهـ مـوـټـرـسـیـکـلـ نـهـ، نـهـ وـ، بـنـکـتـهـ چـېـ پـېـښـهـ رـامـنـحـ تـهـ

شوه پکی شهید شوی. نور هاخوا مال ئای کې غوا او خوسى دې هم جور
دې يوازې خره ته پارچې ورغلې مردی!

الف کاکا د معلم صېب د خبرو په اورېدو سره يو ئل بیا په ولاړه ساه
نمناکې خړې چوغۍ چوغۍ سترګې د شاپور په وينو سره ټوټې ټوټې نيمه
جسد ته ور واړولې؛ جسد ته تر کتلو وروسته واپس راتاو شوله دروازې
راوو تلو د مال ئای په لور ورکوب شو، د اوږده غزې ډلې مرد خره تر څنګ
کېناستو جوړه لاسونه يې د خره په انتګري کېښوډل، غتهې غتهې سلګي يې
کولې خاځکي اوښکې يې د پوزې له سره پرې ور څخدلې.

ډاکټر سلطان غږو کرو: سپری راونيسي عصبي توازن يې له لاسه ورکړۍ،
نه پوهېږي، چې خر کوم شو، زوي مې کوم شو؟ سليم؛ مسعود او خونورو
خوانانو ور منډه کړل الف کاکا يې تر متيو ونیو راپورته يې کرو، د
راپورته کېدو سره سم الف کاکا ځان وختنې لو په قهرجن شان يې دخلکو
لاسونه له ځانه ټېله کړل، بیا يې په غريو نيوولي، زندۍ آواز د بندو بندو
خبرو په کولو سره ووېل: پرې مېږدئ پوهېږم چې خردې، په همدي خره
مې زړه درد کوي، زه نه ژارم له ماسره همکاري، وفا، خواخوږي مې يې
ژړوي، همدا خرو، چې زندګي مې پرې راټوله وه، لاس مې پرې سپک و،
دمه مې پرې جوړه وه، نن به مې دا ډېره غته نمک حرامي او جفا وي چې

دهغه چا په ئای چې پرې خوارشواي يم، د دراندو بارونو سربېره مې، زه
به يې هم په خپله شاهله يو ئای نه بل ئای ته رسولم، رارسولم ایا تاسو
مناسب گنئ؟ چې اوس ددي نه لارشم، په هغه چا وزارم چې يوه ورخ مې
ديسوې روپى خيرتري ونه ليدو، لا مې د اوړو بارو، د تهاكو لاسو
مزدوری به مې يې دخنو په غورو تلله؟
له دي خبرې وروسته ډله خلکو ته په کتو يوه لحظه دخواب په اميد چې
ولادو.

دخلکوله خواهېچا خواب ورمعلوم نشو، الف کاكا واپس مخ واړو، په
يو بل قدم وړاندې تلو سره په خره د شاه لخوا راتاو شو دملا دتیر سره يې
دېښو په سر کېناستو، لمړي يې دواړه لاس بیا يې د دواړو لاسو ترمنځ
خپل تندی دخره په ګډه ګېښو، په دې وخت کې زما مبایل ته دمشعل
زنګ راغلو مشعل ته د الف کاكا په دروازه کې دلګډلي هوان په کيسه،
کيسه کولو کې له صحنه راوتلم، خدايزده اخېربه خلکو څه ورسره کړي
وي؟.

پای

{ ته تکره بې ماشاءالله }

خنگه چې وايي: لعل په ايرو کې نه پتېږي، ربستيا هم همداسي ده، چابه ليدلې وه، چانه، خود شغلي د بنکلا انګېزه تر لري او نژدي د هر چاتر غورو رسيدلې وه، همدا و، چې ډېرى ټوانانو د خپلو ريبارانو په ورلېړلو سره، خپله بخت ازموننه پرې کړې وه، مګر ناهيلې خالي کچکول ترې راستانه شوي و، خوه چې وايي هونبیاره مرغۍ په دوه لومو کې نسلې، په دې هم همداسي کيسه وشه، د مارګیر ميرباب زوي جان باب، البته له يادولو دې پاتې نه وي، خپله مارګیر ميرباب ډېربنې سړي و، خوه بنه یې چنګرزادي ډېره سپکه او لوچکه بنه وه، زوي یې جان باب هم خپلې مورته شوي و، فارسي زبان یو متل کوي چې: "صد پدر خطا، يک مادر خطا" وقعاً همداسي ده نموری مادرخطا و، هر کاري یې په چل ول، دوکه او خيانه ولارو، د شغلي په وړاندې یې هم همداسي له لویه دوکې کار واخیستلو، د اېران له شنو مزدوريو یې ځان راواچولو په دولس زره افغانې یې کابل کې د یوه خصوصي پوهنتون د طب د پوهنځي دلمړي سمسټر فیس تحويل کرو، نور نرغوندي د معالجوي طب د پوهنځي د محصيل په صفت لمړي صنف کې کېناستو، زده کړې یې پیل کړې، د څه شپو ورڅو تر تېرېدو وروسته، یې ګلالې د حاجي طاوس کاکا لور شغلي

ته ریباران ولېبل، کوم چې نمورې په خپل حسن د باور او غرور له زوره مور، پلار او کورنۍ ته توصیه کړی وه: هرکله مې چې ریشتې ته خوک راتل لپه دروازه کې پونښنه ترې کوئ، له ډاکټر پرتې بل که د هر مسلک او هري روتبې هلك ریباران و، له همغه ئای نه یې شړی، ما قسم کړي چې روغتیا پال ډاکټرنه وي بل سړی به راته ونه وايی چې: یو ګلاس او به راکړه!

خلاصه خنګه مې چې وړاندې یادونه کړي، شغلې ته به هسي هم د تلوونکو، او راتلوونکو خواستګارانو ګنه ګونه وه، خوله تاسو یې خه پته، زما په شملو د ډېری کاکه کاکه ټوانانو خواستګاران چې اکثریت به د هلك مور او پلارو، په ډېرې بې ابرویې سره یې له دروزې شرل، په همدي لړ کې د پورته یاد شوي دوھتیي ډاکټر جان باب ریبارانو هم دروازه ور وټکوله، نجلې د خبر ترلاسه کولو سره، نجلې هاخوا دېخوا د پونښنو پلېننو په کولو، ئان اطماني کړو، چې رښتیا هم هلك د طب د پوهنځی محصل دي، په غالب ګومان یې بېله شکه سبا بله ورخ به په ډاکټري ووځي، سپينه چپنه به یې په تن وي، یو ئای به په دولتي روغتون او بل ئای به په شخصي معاینه خانه کې ناروغان تداوي کوي، بنډل بنډل پيسې به اخلي ددي نازونه به پرې وړي، یعنې ټاکلى شرط او هيله یې

پوره و، نور یې له چون او چرا پرته د ډاکټر ریبارانو ته لبیک ووېل، لنډه
 دا چې د خپلې نامزادی ګل یې په لاس ورکرو، ډاکټر صاحب چې د خپلو
 ریبارانو لاس کې د نموري بناپيرزادې او په خپل حسن مغوروې نجلی له
 خوا د خپلې نامزادی ورته را استول شوی ګل ولېدو، سه دستي یې د الله
 اکبر په ناري سره، لاندي ته ساتلى پسه د ریبارانو مخ ته را چه کرو، چاره
 یې پري کش کړه. خه سرمو خودوم، یاران دوستان یې را ټول کړل، یوه
 هفتنه یې مست آتنونه، نځاګانې وکړې، له کورنه یې د ساز او سرود یو
 درذ ختلو، هفتنه وروسته کيسه کرار کرار سره شوه یاران دوستان په خپلو
 کورونو شول، ډاکټر صاحب هم د خپل مطلب تر لاسه کولو وروسته د پلان
 مطابق واپس د اېران پنډوکۍ وترو، کړل یې: د دوه میاشتو لپاره مې
 رخصت را خیستې و، یوه خاه مې نیما یې کې پربنې، نور نو روان شو،
 پوهنتون مهنتون ولارو، کله چې د حاجي طاوس خان کا کانازولي او
 ډاکټر پسې او به او به لورکې، د خپل نوي نامزاد ډاکټر صاحب له سفر نه
 خبره شوه؛ اى هي نن په سر خاورې نه بادوې نو کله؟

له تاسو دي بیا هم پته نه وي، د نوموري ډاکټر سره تر نامزادی له مخه بار
 بار ما د مسینجر له طریقه زما سره د ژوند د ملګرتیا جو رو لو هیله ترې
 کړې وه، په بدل کې مې یې د ډېرو نازونو او شرطونو د منلو ټټر ورته

وھلی و، مگرویی نه منله، دوھم قدم کې مې یې مورلە دروازې ڈېرہ بې خوند راخواب کړې وه، نو طبعاً زړه مې سم ڈک و، له همدي طلايي موقع نه په استفاده، مې یې سم دلاسه یو ئحل بیا مسېنجر پانې ته ورودنګل، پکې وروه مې لیکل:

- آغلې شغله جانه دوه، دری میاشتې وروسته مې یو وار بیا سلامونه او احترامات قبول کړه! پس له سلامه، خبر شوم چې ډاکټر صاحب دي گوريخت کړی هاهاما صبر جمیل درته غواړم، خو په غم دي ئان شريک نه گنهم هاهاما.... دوھم مسیج کې مې وروليکل:

- نه مې درته وېل؟ چې گوره په نوم پسې مه ئه ولاکه دې سل ډاکتران نازولې رانه وساتی شي! خو ئه بنه شو چې د ډاکټر ارمان دې پوره شو هاهاما...

دریم کې مې وروليکل:

- ماشاءالله ته تکړه یې قسم ده، که زه ستا په ئای وي، منه وختي به مې د موږ کو دوا نشجان کړې وه، هاهاما.... پای

لیکوال: محمدنعمیم وردګ!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library